

วรรณคดีอีสาน

เรื่องท้าวอุ้นจ้าวทอง

ปริวรรตโดย

พระครูสุเทพสารคุณ

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตขอนแก่น

๒๕๔๐

คำปรารภ

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตขอนแก่น มีภารกิจส่งเสริมการทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น โดยการจัดตั้งหอพุทธศิลป์มาตั้งแต่ปี ๒๕๔๒ มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นแหล่งรวบรวม จัด แสดงและเผยแพร่พุทธศิลป์ประจำท้องถิ่น ในเบื้องต้นได้รับความเมตตาธรรมจากพระเดชพระคุณพระธรรมวิ สุทธาจารย์ (เหล้ว สุมน) เจ้าอาวาสวัดธาตุ ให้ใช้สถานที่ชั้น ๒ ของศาลาพระเทพวิมลโมลี เป็นที่จัดแสดงพุทธ ศิลป์ และได้มอบใบลานจำนวน ๒๙๗ ผูก พระพุทธรูป ปางต่างๆ ตู้ใส่คัมภีร์ และของเครื่องใช้อื่นๆ อีก จำนวนมาก อันเป็นสมบัติของวัดธาตุพระอารามหลวง ให้มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขต ขอนแก่น เป็นผู้ดูแล

วิทยาเขตขอนแก่นจึงมอบหมายให้สำนักวิชาการวิทยาเขตขอนแก่น จัดทำโครงการส่งเสริมหอ พุทธศิลป์ขึ้นทุกปี เพื่อเป็นการจัดทำหมวดหมู่พุทธศิลป์ และใบลาน ให้สามารถเป็นที่จัดแสดงผลงานและเข้า ชมได้ ตั้งแต่ปี ๒๕๔๓ เป็นต้นมา หอพุทธศิลป์วิทยาเขตขอนแก่นได้จัดทำเครือข่ายหอพุทธศิลป์ท้องถิ่นจำนวน ๔ แห่ง คือที่วัดธาตุ วัดสิริธรรมมิกาวาส วัดบูรภาราม และวัดมิ่งเมือง เพื่อเป็นแหล่งค้นคว้าในระดับท้องถิ่น และได้จัดทำหมวดหมู่ใบลานเสร็จในปี ๒๕๔๔ ในปี ๒๕๔๕ เป็นต้นมาได้มีการปริวรรตใบลานเรื่องที่น่าสนใจปี ละ ๔ เรื่องเพื่อเผยแพร่เรื่อยมา

ในปี ๒๕๔๖ นี้ สำนักวิชาการวิทยาเขตขอนแก่นได้มอบหมายให้พระครูสุเทพสารคุณ ทำการ ปริวรรตใบลานอีก จำนวน ๔ เรื่อง มีเรื่องจันทร์สมุทร , บัวสมบัวฮอง , ท้าวหมาหยูย , และท้าวยี เมื่อปริวรรต เสร็จเรียบร้อยแล้วจึงได้จัดทำเป็นรูปเล่ม และจะได้จัดพิมพ์ในโอกาสอันสมควรต่อไป จึงขอขอบพระคุณหลวง พ่อพระครูสุเทพสารคุณเป็นอย่างยิ่งที่มีความวิริยะอุตสาหะปริวรรตจนแล้วเสร็จ ด้วยความปรารถนาดี

(พระมหาสุนทร สุนทรธมโม)

ผู้อำนวยการสำนักวิชาการ

คำนำ

หอพุทธศิลป์ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตขอนแก่น ในหอพุทธศิลป์นั้นมีคัมภีร์ใบลานอยู่มากมาย ในคัมภีร์เหล่านั้นจะบรรจุเอาคติธรรม ปรีชา คัมภีร์ คำภาษิต คำคม ซึ่งเป็นภูมิปัญญาชาวบ้านที่คนโบราณได้ถ่ายทอดกันมา โดยไม่อาจทราบได้ว่ารับการถ่ายทอดมาจากยุคสมัยแล้ว ท่านได้เขียนไว้เป็นลักษณะของกลอน แต่ถ้าจะเทียบกับกลอนของท่านสุนทรภู่ก็คงเทียบไม่ได้ หรือจะเทียบกับเรื่องสั้นของกึ่งก็ไม่ได้เช่นเดียวกัน

ถ้าจะไม่ปริวรรตออกมาก็คงจะหาประโยชน์ไม่ได้ จะเก็บรักษาไว้ก็จะเป็นเพียงวัตถุเก่าๆชิ้นหนึ่งเท่านั้น ทางสำนักวิชาการได้มองเห็นประโยชน์ของคัมภีร์ใบลานเหล่านั้น จึงได้ให้ข้าพเจ้าปริวรรตออกมาเป็นอักษรไทย และได้คงเนื้อหาเดิมเอาไว้ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ หวังว่าคงจะได้รับประโยชน์ที่จะพึงมีตามสมควร

ด้วยความปรารถนาดี

(พระครูสุเทพสารคุณ)

ผู้ปริวรรต

ทำวอนงัวทอง ผูก (1)

นะโมตัสสะกะคะวะโตอะระหะโตสัมมาสัมพุทธัสสะ
 กับทั้งธรรมเทศน์พร้อมคุณเจ้าชู้พระองค์
 มหาเลิศล้ำเทวดาเจ้าทุกราย
 ธรณินาทน้อยผู้ถือน้ำหยาดทาน
 อันอยู่ในแหล่งหล้าจักวาฬกว้างชูแดน
 ขอให้เทวีพร้อมบุตรทั้งพ่อแม่
 อันหนึ่งขอให้คิดข่อยบังไตรเทพปัญญาแต่ถ่อน
 ยังมีเมืองใหญ่กว้างก็มีเจ้าอยู่ทรง
 มีทั้งคนคั่งเข้าประเกียนกว้างโลกถือ
 พงศ์พันธุ์ฝูงชาวเมืองไพรโหดสูงสร้าง
 ตามแต่ไฟคิดสร้างชายชื้อต่างกันแท้แล้ว
 เจ้าก้อยู่ขอกไกลแค้นช่วยซ่อมกุ
 เมียเจ้าชายหมูก่ล้วยทั้งอ้อยเครื่องสวน
 มีทั้งแพรกาสาชูแนวเวลาได้
 ง้วนนั้นชา 4 เท้าตัวพร้อมพรำแดง
 เจ้าก้อยู่ขอกไกลให้แม่จ้วนอนหัน
 หลายปีหลายเดือนข้ามล่วงมานั้น
 ง้วนหมูน้อยก็เลยซ้ำเกิดมาเป็นง้วนผู้แดงงามขนอ่อน
 แหลมขนาดพันยาวยิ่ง เป็นพิช
 ง้วนนั้นเกิดมาได้เจ็ดวันก็เลยใหญ่
 พร้อมว่ากลายเป็นเข้าได้แต่ 10 วัน
 ยิ่งแต่โคโณแก้วเพ็ชรเลี้ยงให้ใหญ่มา
 แต่นั้นเมียพรานเฒ่าถือพาถ้อยแก่
 วันอังคารพร้อมอธังยามคำเดือนสามล่วงเข้า
 เมียจึงจับท่อน้อยมือจ้องจับฮาว
 สมพรารหน้าคอคางงามยิ่ง
 บ่เดือดร้อนนอนอยู่มีดี
 ฝูงหมู่วิวเมืองพร้อมเห็นบาเจ้าอ่อนเขา
 แต่นั้นอายุได้ถึงชวบพอบปี
 บิให้ลงเฮือนย้าวไกลตาพ่อแม่
 ถึงเมื่อยามแลงแล้วโคโณมาบ่อน
 ท้าวก็ป็นขึ้นกันแล้วเลยชูดลงคอ

ข้าไหว้เจ้าวันทาพทศบาท
 กับทั้งเทวดาพร้อมอินตาตนประเสริฐ
 เวสสุวรรณพร้อมมณิบาลทั้ง 4 กิติ
 มหเสถียรพร้อมเทวดาของอาฮักใหญ่กิติ
 ขอให้ข้านี้หายจากความเดือดร้อนทุกสิ่งกรรมเวรแต่ถ่อน
 กับทั้งฝูงพี่น้องวงศ์เชื้อค้อยู่ดีแต่ถ่อน
 ข้าจักเขียนนิทานแต่ปางปฐมเค้า
 เป็นองค์ลือล้ำซาเซ่งซ่า
 บ่เดือดร้อนทุกสิ่งสันโดแท้แล้ว
 คนหลายล้นอีกโขเพณีเมืองใหญ่
 แต่นั้นยังมีสองคนเจ้าผิวเมียรสร้างเฮือนชายพันไฮ
 ผู้นั้นเป็นพรานน้อยยงนงายจ่าย
 ถ้าก็ได้หมู่นื้อสรรพลึงเงินทอง
 เจ้าก็พากันลือเอาได้โตงโตมแม่หนึ่ง
 หางก่านพร้อมหน้าผากต่างหางขาว
 อันว่าวันคืนพร้อมสองเจ้าพรำเพียรฯ
 ง้วนก็ทรงครรภได้สามปีเป็นขนาด
 เขาก่านบ้องเป็นแก้วส่องใส
 แมงวันตัวโตจับก็มึงมรณตัวนั้น
 ตัวท้อเพียงง้วนบ้านใหญ่สูงแท้แล้ว
 แมงง้วนก็หากมรณาตายจากง้วนเขาแก้ว
 หากินหญ้าแต่ละน้อยก็มาเข้าอยู่โง
 สิบชวบเข้ามาแล้วฮอดยาม
 ปีฉลูเต้าถ้อยถ้อยแท้แล้ว
 พอคราวเลยประสูติมาเป็นท้าว
 บมีใครแปดเปื้อนแกมเนื้อปลอดดีแท้แล้ว
 บิดาทั้งมารดาล้ำแยงบ่วงได้
 ก็ชวงกอดอุ้มหอมแก้มแล้วส่งคืนแท้แล้ว
 อันว่าบิดาทั้งมารดาก็ฮักแพงเพียรตุ้ม
 คอยดูแลเฝ้ายามเข้าคอยเพียร
 ท้าวกก็เล่นลวงห้องลงแล้วซีป็น
 สองมือจับบายเคาส่งไปคือช้าง

พอคราวแล้วป็นลงหัวทางหน้าผาก
 จึงได้ชื่อว่าทำวุ่นงัวทอง
 ก็หากทำเพียรเลี้ยงโคไฉนตัวประเสริฐ
 เฒ่าก็บ่เดือดฮ้อนสัพพะสิ่งสันไต่
 บัดนี้มาจกกล่าวถึงห้องกุรารามเมืองใหญ่ก่อนแล้ว
 พระนั้นบุญมากล้นตุมไพเราะชาวเมืองบ่มีคนมาสับส่อไยงเย้า
 บ่มีผีปอบฮ้ายกินคนแท้มีมรณแท้แล้ว
 ก็บ่กลัวเกรงเลิกต่างแดนมาบ้าง
 ถนัดสมศรีไวค่องงามเอาฮ้วน
 ชายใต้ได้ปากเว้านำแล้วบ่อาจกลายได้แล้ว
 ผิดใจมันแต่ละน้อยผีเป่ากะสาเสียแท้แล้ว
 ไผหากผิดใจมันบ่อบหลวงไปฆ่า
 ออดให้พระเมืองเจ้าโกรธเค็มแท้แล้ว
 ให้สูเอาคำกู่ให้ไล่หนีเดี๋ยวนั้นมันหากขัดแย้งได้
 ครั้นสูเจ้าถ้ำถ่านตีแล้วหากบ่หนีตั้งนั้น
 แล้วจึงตัดคอเสียล่องนทีวังน้ำ
 ให้ฮีบบอดคั่งคั้นหนีถ้อยอย่างนานแท้ตาย
 เขาก็ไปเถิงมันกล่าวคำแข่งกล้า
 ซ้ำมป่าไม้ดงกว้างคั่งไป
 เถิงฤดูได้พอเดือนทศเที่ยง
 พระก็บ่ได้ไฮ้สัพพะสิ่งของกิน
 ก็เพื่อสมผากหน้ามันงามยอติงจริงแท้แล้ว
 มันเล่ามีมนต์พร้อมทั้งวิชายาแฝด
 เขาเล่าทานทอดให้มันแท้บ่ขึ้น
 มันเล่าไปจวบพ้อเฮือนย้าวแห่งพราน
 มันเล่าเห็นนายพรานผู้ตียี้แย้ม
 อม เอหิ อุอะ มุอะ มูลมา แล้วสามทีเลยเปาเสก
 แต่่นั้นพรานก็ถึกยาแฝดแล้วกระสันดินลูตใจ
 อันว่าน้องนี้เดินแต่ตัวแดนที่ไต่มา
 หรือว่าเป็นแนวท้าวทรงเมืองลูกพระบาท
 รือพรานก็ถึถ่านทุกสิ่งพันอัน
 พรานกล่าวแล้วมันเลยกล่าวคำหวาน
 น้องหากเนาหนห้องแดนไกลโยชน์ยัง
 น้องก็กลายเป็นหลายบ้านเมืองมีมาก
 เมื่อจกเนายู่แท้ก็กลัวบ้านซาลือ

ลงสู่พื้นดินแล้วซ้ำซื่อ
 ก็หากตามทำนองไพรเมืองชาวบ้าน
 กับทั้งลูกอ่อนน้อยตัวแท้ชู้วัน
 วันคืนแพงโคไฉนตั้งลูกตนบ่วางได้
 ผุ่งไพรพร้อมชาวบ้านมากมวล
 บ่มีโจรมาเข้ากองของลักลอบ
 อยู่ทางกินทานสร้างตุมไพเราะชาวเมือง
 แต่่นั้นยังมีหญิงผู้หนึ่งนั้นฮูปฮ่างงาม
 อันว่าปัญญากว้างแหลมคนฉลาดยิ่ง
 มันก็มีผิวซออน 30 คนก็ตายจากไปแล้ว
 อันว่าผุ่งไพรพร้อมพวกหมู่ชาวเมือง
 คนตายฮ้อนดอมมันฮ้อยหนึ่ง ก็จึงฮ้อน
 สูอย่าไวฮีบไล่มันหนี
 บ่กลัวเฮาตัดพระโอบตั้งนั้น
 สูงมัดตอกแต่ตั้งแก่กลางชาน
 ครั้นว่ามันหากฟังคำแท้ลิหนีไปทางอื่น
 พอเมื่อพระกล่าวแล้วเพชฌฆาตเร็วพลัน
 มันก็เกรงกลัวแท้พลันหนีบ่แล่น
 ก็บ่ฮู้จิมถ้ำเมืองใหญ่ทางใดมันเดินศิรีถวนหนีไปหน้า
 มันจึงเถิงกองก็เมืองท้าวที่เซ็ง
 มันหากขออันใดก็ให้ทานบ่ชินได้
 กับทั้งมันหากช่างปากเว้าหัวแย้มปากแแกม
 แม่นว่ามันจักขอเสื้อผ้าเงินค่าทุกสิ่ง
 มันก็เดินเวียนอ้อมตามเมืองนอกชอก
 มันก็ไปจวบพ้อทุกสิ่งของกิน
 มันก็ฮวยมนต์แก้วคาถาตีเลยเปา
 ทำให้จิตแจ่มเจ้าพรานเฒ่าหลงแท้แล้ว
 พรานก็ว้าจไขกล่าวถามนางน้อย
 มีประสงค์การใดก็จึงหลงทางหลบลวงมาเฮือนฮ้อย
 มาเที่ยวเก็บดอกไม้ไพรกว้างค้วหลงนั้น
 ก็เพื่อโฉมมันงามตั้งอินทร์เมืองฟ้า
 น้องนี้เป็นบุตรลูกเศรษฐีเมืองกว้าง
 น้องก็เดินคั่งคั้นมาได้ 5 เดือนนี้แล้ว
 มีแต่บ้านใหญ่กว้างคนลั่นเอนกนอง
 น้องจึงเดินมาเถิงประเทศเมืองภายใน

เขาก็จาดมน้องขันเอาเป็นมิ่ง
 ลางคนเอาเอี่ยมแล้ววางเสียเมียเก่าก็มี
 ลางคนเอาเมียเก่าเป็นปลายไซ่ช่วงก็มี
 ข้อยจักมาอยู่สี่ตามบ้านป่าขาดอน
 พร้อมว่ามันกล่าวแล้วพรานปวดมโนใน
 วันนี้อยู่หลายจึงได้มาพานพ้อ
 ให้เจ้าเล่าแต่เค้ามาถ้อนเหตุได้
 มันก็ผีปองหาค่องคือมาว่า
 พระอินทร์ทิ้งวาจาปากดีมูลพร้อม
 บให้คำซ่าเท่าไปแท้ที่ใต้
 เอาไปเป็นทวิแม่เมืองเทียมข้าง
 อันว่าภูมิพระชอกหาถามถ้อย
 อันหนึ่งถึงคำแล้วพระไซ
 ก็จึงจำเอี่ยมตั้งหนีมาถึงที่
 ตามแต่เจ้าพระที่สันใด
 เจ้าหรือจักเอาเป็นข้าทาสาก็ว่า
 ที่บ่ขึ้นจอมใจอยู่ด้อมมีห้าม
 มันก็นั่งจ้วยก้วยคือเมียเก่าแต่เก่าหลัง
 มันจึงหาบคุแล้วไปตักน้ำต้วมา
 พอเมื่อมาฮอดห้องเฮือนตน
 ยอมมือเจนางพรานใส่ข่ม่อม
 โสมเมี้ยนคาบเลยเล่าแล้วเก็บที่อนตุกโสม
 แลงงยสังสู่วันปไลข้าง
 พรานก็สมเสพซ้อนกันแท้ช้วนแท้แล้ว
 บาก็เพียรไปเลี้ยงดอมขาเป็นหมู่
 ผุ่งหมู่โคโณพร้อมชาวเมืองพอหมื่น
 เขาก็มาเวดล้อมงัวทำวอยูกกลาง
 เถิงวันลุนซึ่งวไปเลี้ยง
 อันว่าอายุทำว 12 เข้าขบปีนนี้แล้ว
 ก็จึงปากอินอ้อยดอมทำวค่อยจา
 อันว่าเทียมแหบข้างบิดาเจ้าแม่นไผ่นั้นเด
 ที่ก็เห็นมันใช้บาคานเข้าคำ
 เจ้าว่าแม่เจ้าหรือหรือว่าสันใด
 ฮาถ้อนอันว่าบิดาเจ้าเอาไปไซข่ม่อม
 ครั้น 2 ฮาลุลาได้บุญส่งสองเถิง

ก็มีว่าจักเอาเป็นลูกเต้าแทนย้าวกี่หากมี
 ลางคนเอาข้อยแล้วให้เมียเก่าเพ็งกันว่าตาย
 ข้อยบ่มก้อยู่แท้เมืองกว้างดั่งคน
 บ่อนไต้มีเฮือนเดียว จงอยากเขานำแท้
 จิตใจพรานวิ้งวรหลงเช่อ
 เมื่อพรานคิดแล้วถามความหาเหตุ
 มันจึงเล่าแต่เค้าให้พรานที่มันฟัง
 เอี่ยมนี้เกิดแต่น้อยอุปอย่างคือ
 พอก่แพงอ่อนไวในเฮือนบให้ลงล่าง
 ก็เพื่อย่านตนเอกพญาเมือง
 ก็จึงได้ไหว้เจ้าว่าบมีลูกบุตร
 ครั้นหากยังต๊ะแท้ภูมิบผายไผดว่าตาย
 ชอกชอมดูครั้นสุเห็นให้กุมเอามาแท้
 ภายที่ข้อยก็ขอยู่ชั้นดอมเจ้าบหนี
 จักเอาเป็นเมียขวัญอย่างไต่ก็ตาม
 มันกล่าวแล้วพรานฮีบเร็วพลัน
 พรานจาแล้วมันก็ลีลาขึ้นเฮือนพรานเฮวฮีบ
 มันก็ปิดเฮือนย้าวคิงไฟเพียรเรียบ
 แต่นั้นเมียพรานเต่าไปเมืองกับต้วมาแล้ว
 แล้วนั่งอันว่าพื้นซี้ฮ้ายคลานเข้าทักถาม
 ผัวจึงมากล่าวคนฟ้าวมา
 ยังแต่ฮื่อถ้อยฮ้ายเพียรปีนบวระบัด
 เหิงนานไต่ใครคิงติดแปดกันแล้ว
 อันว่าศรีสะอาดเนื้อทำวอุ่นงัวทองวันคินบาซึ่งวไปเลี้ยง
 ผุ่งหมู่เด็กถ่าน้อยชาวบ้านก็หลังโสมแท้แล้ว
 เขาก็มาแห่ล้อมงัวทำวชู้ตัวแท้แล้ว
 พอเมื่อเถิงคำแล้วทำวซึ่งงัวมา
 พอเมื่อหลายวันได้ปีเดือนข้ามล่วงมาแล้ว
 แต่นั้นโคโณแก้วอื่ดูบาน้อยอ่อน
 ว่าดูราน้องสมงามทำวอุ่นเอี่ยมเอย
 ยามมันผैयाจาดดอมตั้งขวานฟันไม้
 จำเจ้าไปหาบน้ำเอาฟืนขึ้นใส่ไฟ
 น้องจงไชวาจาให้พี่ฟังคำแจ้ง
 เจ้าจึงยกใส่เกล้าคุณเจ้าอย่าลืมหื้อ
 เมื่อไต่ครั้นไต่ทรงเมืองหลวงนั่งปองเป็นเจ้า

เขาจึงมาเอาเผ่าหน้าเลี้ยงปลีมที่ถ่อน
 พอเมื่อตื่นรุ่งเช้าฮีบแต่งโดยพลันที่ถ่อน
 ที่จักพาหยานผ่านเวหาอากาศ
 อย่าได้คิดอ่าวเอื้อตอมพอบิดาที่ถ่อน
 ทวีระมานก็หากวางบิดาแก้วอันหนึ่ง
 วางพ่อแม่ฝูงพี่น้องพงศ์เชื้อดុងหนีพี่ตาย
 ไผ่ส่งให้แสนสิดักก็บ่งที่แห้ว
 จ้วหากไซ้ในธรรมสะอาดครองควรแท้
 แปงบ่อนให้ปากเว้าเดียนี่ก็แม่นบุญนั้นแห้ว
 สุริโยสีกี่ค่าจวนแสงเศร้า
 พอเมื่อกินข้าวแล้วเลยล้ำเล่านอน
 นายพรานฝันว่าหน่วยตาสองกำ
 ยอมมือคิ้วคูปไว้บั้นแท้เล่าไป
 พรานก็สะดุ้งตื่นขึ้นเลยแจ้งฮุ่งมา
 บากก็เดาตาของแต่งตัวตั้งฟ้า
 เเทงหัวก้มกราบบฮอดอินทรอยู่ฟ้าพรหมพร้อมเทพดา
 ขอให้เทพดาด้าวดวงฟ้าอย่างวางแต่ถ่อน
 ข้าบไลละแท้ยอไว้ใส่หัวแท้แห้ว
 ความเจ็บอย่าให้ได้ความไข้อย่าให้มีแต่ถ่อน
 อย่าให้มีโพิยพยารี่เข้ามาต้องสิ่งใดแต่ถ่อน
 เถิงจ้วทองซีไปมีซ่า
 จ้วก็ตกท่งกว้างชาวบ้านบเห็น
 เขาแลล่ำทำวกับจ้วทองเดินดุงไปนั้น
 อันว่าคโณเจ้าจ้วทอง
 จ้วก็ลีลาคลายโคกพนั่งเมื่อน้ำ
 จ้วจึงเขาพักยังบาทำวจึงลง
 ก็จึงต้านต่ออ้ายจ้วล้านชอกถา
 มีแต่ภูผาดันมีตมัวดงไม้
 ย้านแต่ถ้อยอ้ายจักนำสันต่อออยบู้
 เจ้าอย่าได้เคืองแค้นสังข้อยสิพาเดินตัน
 ให้ถึงแก่นสองมือจับบนอกอ้ายให้เหนียวมัน
 สองมือจับบนอกจ้วบไลวางได้
 ผันลวงขึ้นเมื่อฟ้าหมอกขาว
 ทยานตนไปปลีมคุณไ้คุณของเจ้าบิดาพ่อแม่
 ทำวนบแล้วเลยคำอรชร

เจ้าอย่าได้กล่าวเว้าบิดาฮู้เมื่อความที่ถ่อน
 เจาจงขึ้นซีหลังเฮียมออย่ามีซ่า
 ยูห่างเจ้าหลังเฮียมฮู้อันพี่แห้ว
 ตั้งแต่สัพพัญญู
 ในธรรมเจ้ากุมารครวก่อนปางนั้น
 คั้นว่าบุญฮู้ให้เสมอในตั้งแต่งบุญ
 คั้นว่าจ้วกล่าวแล้วทำวุ่นคินใจ
 ตามกรรมทำวตามบุญตกแต่ง
 ทำวคิดแล้วลาพี่เมื่อเฮือน
 อันว่านายพรานเผ่าบิดาบาบ่าว
 พอเมื่อเด็กซักไซ้ใกล้ฮู้ฮ้างสวสวาย
 ลีลาย้ายเสด็จไปจากบ่อนเก่า
 พรานก็เหลียวล่ำได้เมื่อเหนียวมัวมีต
 อันว่าสมสะอาดน้อยทำวุ่นจ้วทอง
 พอเมื่อบรบรรแล้ววันทาไหว้
 บัดนี้ข้าจักลาสถานห้องเฮือนชานเดินดุงไปแล้ว
 อันว่าคโณโมให้บิดาพ่อแม่ก็ดี
 ข้าจักเดินไปหน้าออย่ามีโภยมาต้องถัก
 อันว่าบิดาข้าเทวดาให้หลังล่า
 คั้นว่าบากล่าวแล้วลักลอบลงไป
 จ้วก็พาบายเฮฮีบปลันรีย่าง
 ฝูงเด็กน้อยไทจ้วพหมื่นก็ดี
 ก็บู้เหตุเรื่องการแท้สิ่งใด
 เลยลวงข้ามท่งกว้างฮอดที่ตีนดอย
 ก็จึงเถิงดงกว้างหนามหนามมัวมีต
 บากก็เขาแสงแล้วกิงนายแล้วอย่า
 บัดนี้มันหากฮอกขนาดแท้สิไปที่ทางใต้พี่เอย
 สันใดจักไปได้หนีภัยให้พ้นโทษ
 ทำวกล่าวแล้วจ้วปากจาตอม
 เจ้าจงนั่งลงฮ้ายให้แน่นสองขา
 อย่างวางพีนาค้อมว่าจ้วกล่าวแล้วทำวซีเเทงหลัง
 แต่จั้นจ้วทองทำวโคโณทยานฮีบ
 ย่อง ๆ ฝ่ายแกมเมฆเมฆเฒ
 ขอให้หน้าแนบข้างโภยฮ้ายอย่าได้ให้มีแต่ถ่อน
 ฟังดูมรวฮ้องแซว ๆ

เลียบบุงจับอยู่ซ้อนคอมไม้สนั่นเนือง
 เขาก็ฮ้องทั่วตัวถูกว่างสนั่นเนืองแท้แหละ
 บคิคกลัวเกรงสั่งทอใยของน้อง
 กรรวิกฮ้องเสียงจ้อยอ่อนหูแท้แหละ
 เฮาฮีบไปยามเย็นแดดมาจั่งเฮายัง
 มากี่ขึ้นชื้ออ้ายจัวลั่นแผ่นทยาน
 ก้หากสอยวอยสุกชู้ตาเต็มเยี่ยม
 ก้หากยาวเลิสล้าเป็นฐานต่ำสูง
 มีทั้งสระบ่อน้ำสะพังกว้างส่องใส
 ก้หากเลียนเป็นถันเลียน้ำน้ำแค้นน้ำ
 ท้าวก็แลล้าไต่ไปเหนือก็เห็นหลาก
 สีสันบนกิ่งกอหากเห็นต้น
 เห็นหมาหมาจอกพร้อมเงียงของเต็มป่า
 เขาก็มาอยู่เล่นแค้นที่วังใหญ่
 เขาก็มาพันแส้วปนกันขึ้นไขว่
 อันว่าเสือใหญ่แท้เสือโคร่งเสือเหลืองก็มี
 เขาก็ยูท่า่งเล่นแค้นสะพังกว้างใหญ่
 อยู่สบายมีทั้งนกเลียนล้อมอนันต์เนกหลายแนว
 ยูท่า่งบาไทท้าวหลังดูทุกสิ่งจริงแท้แล้ว
 แสนสำพีชะโภชเขาแดงเต้าชู่แนว
 จัวจิงพาบาท้าวผ่นลงกายลุ่ม
 ฟังดูหมๆฮ้องมอมหมี่เต็มป่า
 ก้หากสัว ๆเค้าก็ก้างทั้งกา
 เขาก็ขอแซพร้อมแลดูบ่าว
 มีดอกไม้ทุกสิ่งกรรมิกาก็หากโฮย ๆ
 กับทั้งนาวเวอเกลี้ยงขนุนที่ม่วงขาม
 สุกสุต่นพวงพัวเห็นหอม
 มีทั้งผูผางสุกหมากขามแถมป้อม
 ก้หากสุกแต่เค้าถึงเท่าฮอดปลายนั้นแท้แล้ว
 เป็นพวงดกชุกดูมีมั่ว
 ใต้ชมพูใหญ่ต้นสนุกล้าสิ้นหอมแท้แหละ
 ทยานขึ้นต้นชมพูไม้ใหญ่สูง
 คั่นว่าคนใดกินดั่งพระอินทร์งามลั่น
 ก้จิงจาระจาสอนบอกบวงคั่น้อย
 หลอนว่าลูลากได้เมืองบ้านก้จิงกินพีถ้อน

ฟังดูเสียงใสแจ้งเนืองนงเปิดป้องพุ่นเยอ
 ท้าวก็หักพดไม้่นอนแทบจิวทอง
 พอคราวแล้วถึงยามไกล่สีฮุงมานั้น
 แต่นั้นจัวจิงเตือนบอกน้อยฮีบแต่งตนตัวพีถ้อน
 มาไต่ยีนเสียงอ้ายเร็วพลันฮีบแต่ง
 ย่อง ๆฝ่ายแถมเมฆเมโฆ
 สองก็วอย ๆข้ามภุสูงแสนโยชน
 เห็นทั้งหิมพานต์กว้างเขาวงเลียนรอบ
 มีทั้งผูดอกไม้เดียวระดาดหลายแนว
 ในสะพังกว้างมีบัวบานแบ่ง
 มีทั้งช้างอนันต์เนกราชา
 ผีเียนเห็นทั้งจิวควายพร้อมมะมั่งเงียงป่า
 กระแตกระต่ายเต็นเหนออันเต้าแลน
 ลางตัวนอนอยู่แท้กลางตัวย้ายย่างไป
 บ่ไต่วิตแตกฆ่ากันแท้ฮ้อยสบาย
 กับทั้งหมู่หมี่เหมือนแฮดกระทิงควายช้าง
 ก้หากปนช่วยขว้างกันแท้
 ผูดมูยงแซวเสียงสนั่นเนืองเฮฮ้อง
 ผูดมูก้ททะเลลั่นอ้อยอูจจุ
 แต่นั้นสุริโยอ้ายเงิงแถยามเที่ยงแดแก่ฮ้อนสองเจ้าอ่อนแสง
 เงิงที่ต้นชมพูยังฮ้อยเย็น
 อยู่ประเทศห้องคงไม้มีดมั่วแท้แหละ
 เขาก็แซว ๆเสียงสนั่นเนืองเสียงก้อง
 ก้หากหลายอนเกลั่นสองข้างมีนิน
 หอมท้าวไพพรนังกว้างมีทั้งมูลละมั่งพร้อมอัมพานิชโภช
 มีทั้งสะมั่งพพร้อมเฟืองไฟหมากหาด
 มากแล้ก้หากขึ้นช่วยท่วงมญีโคคคั่นธะเสน
 มีทั้งนาวเวอเกลี้ยงส้มโอกินหวานอ่อน
 สัพพะสิ่งพร้อมทุกสิ่งนานา
 อันว่าจิวทองเจ้าพาบาเฮาฮ้อม
 แต่นั้นโคโณเจ้าจิวทองตนพี
 ก้จิงเอาหมากไม้เทิงบอดท่อนบน
 จัวก็คาบได้แล้วหน่วยหนึ่งลงมา
 ให้เจ้าเอาแพงไว้ในถงอัดแจบตีถ้อน
 ที่นี้เฮาก็ทุกขัยกไฮ้

อย่าฟ้าวอยากินหลายที่ถ้อน
 พอเมื่อจ้วจาแล้วบาคานเฮวฮีบ
 จ้วข้าปล้นลวงขึ้นเอาหน่วยหนึ่งลงมา
 จ้วก็ปิดมาแล้วจึงจาตอมน้องนาท
 กลัวว่ามันมาเห็นสีฆ่ากินจอมเจ้า
 เห็นแจ่มเจ้าสีมาฆ่าสีกินที่แห้ว
 ให้เกิดเป็นนกยางขาวล่องบินตามซ้อย
 ที่จักพาเผ่นฝ่ายทยานล้าลวงไปที่แห้ว
 บาก็กลายเป็นนกยางสูงปามขาวแจ้ง
 แกมเมฆฟ้าเทิงที่ตอยสูง
 มีหมู่พืงคณาสัตว์เอนกอนงเนานั้น
 จันทรแดงทั้งจันทรหอมอยู่เลียนเป็นฐาน
 มีทั้งสัตว์ตะบั่วระพันธุอยู่เรียนเป็นฐาน
 จันทรเดทั้งจันทรไดอเนกนงเต็มด้าว
 เห็นทั้งปัพพะโตลัมเวียนระฆังล้อมอยู่
 ยูห่างสองฮาเจ้าหลังแลทุกสิ่งจริงแห้ว
 สองก็ย่อง ุย้ายทยานเว่นบินไป
 คั่นว่าถึงค่าแล้วเขาจอดจอมภู
 แต่นั้นบาคานท้าววาจาถามที่
 กลัวว่าเขาจักมาตันหน้าเอากินตางเหยื่อ
 เมื่อนั้นจ้วกล่าวตันจาต่อบาคาน
 ซ้อยจักพาอ่อนน้อมจาต่อนนำเขา
 สองจาแล้วทยานไปในอากาศ
 แต่นั้นกุมภันท์เฒ่าอนชานหงายอยู่
 มันจึงเห็นสองเจ้าทยานมาถึงเขต
 ไปตันหน้าทั้งสองพี่น้อง
 สั่งว่ามาเพียงหัวแห่งโงงูแก่
 อันหนึ่งยักษ์กล่าวแล้วจ้วเล่าเลยจา
 ขอให้ภูณาให้หายโทษโภยกภัยแต่ถ้อน
 จ้วกล่าวแล้วยักษ์โกรธโกรธา
 พอเมื่อยักษ์กล่าวแล้วทยานฮีบจับจ้ว
 มันก็กอบแองเปื้องจับจ้วฟาดแก่ง
 เขาถึกต้องตำบอนหัวใจ
 จ้วก็ปล้นลงซ้าชนแองหลายบาด
 อันว่าจ้วทองเจ้าเขาแหลมสุดขนาด

เจ้าจงแพงดี ุใสดุรักษาไว้
 เจ้าก็ยึดใส่ไว้ถงน้อยฮีบเร็ว
 หน่วยนั้นไปได้กินเป็นนกเจ้ายางบินฝ่าย
 บัดนี้ถึงเจตดาวหนแห่งพญาธร
 อันหนึ่งตัวผีฮ้ายโขนยักซีใหญ่
 เจ้าจงกินหมากไม้ชมพูนมณีโคต
 คั่นว่าเจ้าหากอดแค้นแท้ให้จับหลังอวนที่
 แต่นั้นจ้วกล่าวแล้วท้าวฮีบเลยกิน
 จ้วก็พาบาท้าวทยานไปบินเว่น
 หลิงไปหน้าเขาใหญ่ตอยหลวง
 อันว่าพิชมภูเขาใหญ่เป็นกัน
 เห็นทั้งเขาใหญ่ตั้งซ้องซ้อคองมามากแห้ว
 อันว่ามีดอ้อมครีมนอนชาตอยหลวง
 ก็หากเห็นพราพร้อมสิ่งคุดตะราชเหลือหลาย
 มีหมู่มีใหญ่ตันลมต้องสนั่นเสียงแท้แห้ว
 เห็นแม่น้ำทั้งห้าแ่งอนม
 ก็หากอดจงจับอยู่หลังจ้วแก้ว
 นอนอยู่เทิงจอมผาเขาแองยั้ง
 เจ้าจงพาซ้อยฝ่ายกลายเป็นเว่วลัน
 เขาจักมุกมอดเมี้ยนตายแท้จากกันแท้แห้ว
 เจ้าอย่ากลัวเกรงสังก่อโยยองน้อย
 หากบ่ภูณาเขาที่จักชนให้ตายเมียร
 กลายปราสาทกว้างผีฮ้ายยักซีหลวง
 ตามันเหลียวเบ็งเฟาไหลย้ายล้ำแอง
 มันเคียดแค้นทยานฝ้ายลวงตาม
 มันนี่เป็นโคโรดั่งไตทยานฝ่าย
 มื่อนี้ผิดขนาดแท้ควรฆ่าสีกินแท้แห้ว
 อันว่าการภูมีจึงมานำเจ้า
 เจ้าจงลูชะโทษให้คำฮ้ายอย่าซาแต่ถ้อน
 มิงนี้เคยมาเป็นอาหารแห่งกูจริงแท้
 มันก็ควมมือบายใส่เขาสองเบื้อง
 แต่นั้นจ้วบ่ชากอยเบื้องแกวงพลัน
 ยักษ์ก็เซชวนตกฝั่งลงถึงพื้น
 ยักษ์ก็มรึงเมี้ยนตายแท้บ่คิน
 กับทั้งเป็นพิษด้วยดีแท้เพียงจริง

คั่นว่าสันใดแท้พอเพียงแต่เขาขีด
 แต่นั่นอันว่าเมียยักษ์เฒ่าขุมขุมหัวสั้น
 แต่นั่นยักษ์สำน่อยฝูงหมู่บริวาร
 พอเมื่อมาถึงห้องสถานทองยักษ์ใหญ่
 บัดนี้เมียยักษ์เว้าทุกสิ่งตามมี
 ก็หากลือซาเจ้ากุมภภัณฑ์ยักษ์ใหญ่
 คั่นมันเป็นอย่างนี้ก็ปลาตในใจ
 ไผจักไปนำขำจ้วงทองหายากแท้แล้ว
 ก็หากจึงตั้งง้วนี่ต่างกลัวแท้แล้ว
 บรรบวรเลยอยู่เหงาเสียเลี้ยง
 ท้าวก็ชมชื่นด้วยดอมอ้ายส่วนเหงาแท้แล้ว
 จ้วงพบบ่าวท้าวทายนผ้ายแผ่นไป
 ฝูงหมู่ยักษ์สำน่อยเขาท้วงชั่วแฉว
 ยักษ์ก็เว้าจากันซบซิบ
 ไห้มีแสงจักษะหนอยนั้นเทอญ
 ก็เลยทายนถึงบมีนานช้า
 ว่าจักจับขาเจ้าจ้วงทองเลยทำถีบ
 ทั้งมวลหมดบ่หลอเหลือได้
 ฮู้ว่าเสียไรน่อยเลยฮ้ายกรธเค็ม
 ว่าจักจับขาเจ้าจ้วงทองตั้งแก่
 มือกระเด็นตกขาตำปหลายบั้น
 พิชก็ตำถึกซ้ำเฮฮ้อนทั่วคิง
 ยังแต่ฝูงชาวเมืองลูกเมียเป็นม่าย
 บ่อาจนับอ่านได้เมืองบ้านแห่งผีแท้แล้ว
 สามหมื่นได้ 4 พันนั้นก็เล่าปลายเท้าแท้
 ก็จึงถึงแดนเมืองเขตพญารัตนท้าว
 ลางพ่องยาดอกไม้บายแก้มจูบมก็มี
 กลับต่างป็นคินแล้วฆ่ากันก็หากดูร้าย
 เจ้าพี่จักพาน้องเพินดั่งตันไปแท้ที่ใดที่ใด
 ผันแผ่นขึ้นเมื่อฟ้าหมอกขาว
 เขาจักหลังแลดูก็บเห็นสองเจ้า
 ธรก็คิดเคียดแค้นไชวาจนาบค่า
 กูจักไปฟันฆ่าให้มันตายดับชาติไปแล้ว
 ธรกล่าวแล้วเลยฮีบทยานไป
 อันว่าจ้วงชนง้าวพญารัตนทักมุ่น

ก็หากเป็นพิชฮ้ายตายแท้บคินแท้แล้ว
 ค้อนฟาดฆ้องเสียงหัวป่าวพล
 เขาก็เฮวพลันไหบกี้หลังมาเหลือล้น
 เขาก็ถามไต่ข้อหาแท้เหตุการณ์
 เขาก็กลัวจ้วงทองบไปนำได้
 ก็ยังมุดมอดเมี้ยนตายแท้บคินแท้แล้ว
 ไผจักขันอาสาต่อเรวเขาได้
 ก็บมีคนกล้าขันไปรบต่อไฟ
 พอเมื่อเขากล่าวเมี้ยนคราบกุมภภัณฑ์
 อันว่าจ้วงทองเจ้าพาทาทยานล่องไปแล้ว
 ก็หากดูนานได้พอเดือนตัดเที่ยง
 ในไพรกว้างถึงกันดารยักษ์ใหญ่
 เขาว่านกยางทั้งจ้วงบินฮอดเร็วแถมผ้า
 เฮาจงพากันตามจับเอากินแกล้มเหล้า
 พอเมื่อเขาจาแล้วพร้อมพรวดตามลง
 เขาก็ตักกันฮ้อมจ้วงทองบ่าบ่าว
 ก็จึงทำถึกต้องหัวขาดกระเด็นตก
 แต่นั่นคำลือเท่าถึงกัศารยักษ์ใหญ่
 ยักษ์ก็นิรมิตให้แขนยาวฮือฮียด
 จ้วงจึงหลบตัวบป็นชนแกว่งหมดแอง
 แต่นั่นกันดารฟ้าวฮวยมนต์เลยเป่า
 ยักษ์ก็อดบได้เลยเล่ามรณา
 นับแต่สองกลายห้องแดนผียักษ์ใหญ่ไปนั้น
 นับแต่จ้วงทองฆ่าผีหลวงยักษ์ใหญ่
 ก็จึงออกเขตด้าวหนแห่งเมืองผี
 บางพ่องยักษ์เรวฆ่าเอาเมียดอมเพื่อนก็มี
 บางพ่องฤทธิ์เดชกล้าฆ่ากันตายนองเนต
 ลันดับข้างทางเดินแท้แล้ว
 แต่นั่นจ้วงทองท้าวพาทาทยานเฮวฮีบ
 สูงโยชนล้ำสุดชั่วเหลือตา
 แต่นั่นมีพญารัตนเจ้าเหลียวเห็นสองอ่อน
 สั่งว่าจ้วงฮ้ายทยานข้ามลวงกุนนี้เด
 สัตว์อยู่ดินมาลวงผ้ายทยานล้าอยู่สูงดั่งนี้
 ถึงจ้วงทองฮีบพันมีซ่า
 ก็หากยังแต่ด้ามคามือเฒ่าท่านธร

สองก็นิรมิตได้ธนูศัลปีดวงประเสริฐ
 อันว่าเสียงวณนํก้องคือฟ้าผาดินปืน
 ปืนก็กลับตัวปืนหลองคืนทางเก่า
 สองก็มรณาตกกิ่งลงถึงพื้น
 ผุ่งหมู่ธรมากลั่นก็เห็นหลากอัศจรรย์
 จัวจึงพาบาท้าวทยานไปย่อง ๆ
 ก็จึงลงเขตตัวฝูงเปรตสรีวิกาย
 แต่นั้นบาดานท้าวางขาวตามพีไปนั้น
 ก็จึงวจาไซต่อจัวทองท้าว
 มันผู้มีลั่นใหญ่ลั่นเต็มปากปลุก
 บากามแล้วจัวทองกล่าวต้าน
 พี่จักจาเล่าให้น้องนาทให้ฟังเอาพี่น้อง
 ให้เจ้าสอนขุนข้าชาวเมืองน้อยใหญ่
 อันว่าตื่นทอด้งฝัดข้าวชาทอล้ำตาล
 แต่มันได้โคธาเข้มถือผิวแข็งข่ม
 เวรจึงนำมาพันให้เป็นสนั่น
 ทั้งฐูตบตันบยีนได้ชาติก่อนพูน
 มันบ่อเอาหูฟังสิ่งใดเย็นบั้ง
 บ่ถึง 5 ฮ้อยชาติแท้เวรฮ้ายก็บ่หายแท้แล้ว
 ผุ่งนั้นมันได้หลับตาซังใส่ผิวครวานั้น
 มันบ่ฮู้หลักเว้นกรายไกลเหยียบเงา
 เปรตที่มีล้าไม้จำคั้งบั้งอยู่
 เปรตหนึ่งกาและแฮ้งสับตอดกินหนึ่ง
 เปรตหนึ่งไฟสุมนเนื้อทั้งคั้งแดงอยู่สนั่น
 เวรจึงนำมาตบตองนำใช้ชสติลุนแท้แล้ว
 ดิงไปมาบ่อได้ทะเลอนฮ้อยโอโอยคราง
 บ่ให้ผิวเข้าซอนนอนกลิ้งกล่อมนอนแท้แล้ว
 ชาติก่อนมันซี้คร้านหุงข้าวแต่งกิน
 มีแต่ผิวทำแลงายสู่กินทุกวันแท้
 แสนจักซากดถมทิมเสียแท้กบ่เป็นน้องเอย
 ชาติก่อนมันได้ห้ามผิวแก้วบ่ให้บายนั้นแล้ว
 ผางหน่วยดั่งนั้นชาติก่อนมันซี้คร้านบ่ตำทุกทอใหม่
 เปรตหนึ่งนั้นตื่นสุบไม้เป็นคาคาบอยู่
 เสรจึงมานำตองคาคาบอยู่สนั่น
 ก็หากมีบาปตองเวรไซ้ก็จึงเป็นพีตาย

ธรจึงยอยกไคยงแท้แห่งจัว
 บ่มีไปเลิงเจ้าจัวทองตัวอาจ
 ตำถึกตองตัวเฒ่าท่านธร
 ยูท่างกาและแฮ้งบินแล้วตอดกินมากแล้ว
 เขาก็กลัวจัวทองบ่ไปเร็วได้
 กลายเขตห้องธรท้าวกว่าไกลแท้แล้ว
 จัวทองเห็นกรรมเวรแห่งเขาผุ่งนั้น
 บาก็เห็นฐูปฮ้างฮ้ายผุ่งเปรตสรีวิกาย
 อันว่าเปรตหมู่นี้เวรฮ้ายดั่งไคนี้เด
 ผุ่งนั้นเวรเขาทำสนได้ก็จึงเป็นสนั่น
 เวรเขาได้ถ่มน้ำลายนั้นใส่ผิว
 หลอนว่าเจ้าได้เป็นราชานั่งเมืองทรงสร้าง
 เมาแก่ผุ่งสำท้าวเมืองบ้านลูกเมียพี่น้อง
 มันหากผิดครองธรรมบาปเป็นสนั่น
 ถือมิดพรัททยานเตนไล่พัน
 อันว่าหูใหญ่กว้างประมาณว่าท่อนังจัวดั่งนั้น
 พ่อแม่เอนมันบ่ปากจาตอม
 เวรจึงนำมาตองเลิงมันให้ทุกขียังจริงแล้ว
 เปรตหนึ่งนั้นตาบอดเบื่องหนอนใหญ่เจาะกิน
 เหตุหนึ่งนั้นมันได้เที่ยวทางพ้อสงฆ์เถรธรมุ่ม
 เวรจึงนำมาจ้องให้เขาแท้ดั่งเห็นนี้แล้ว
 อันนี้ใจมันบ่ตอตั้งผิวแก้วหน่วยผางนี้แล้ว
 เปรตผุ่งนี้ชาติก่อนมันได้ทานขวัญผิวตนโยหยอก
 กรรมมันได้ซังผิวแต่ชาติก่อน
 เปรตหนึ่งนอนหงายไม้ปักองคะชาติอยู่
 ดั่งนั้นมันนั้นชาติก่อนมันได้ทามกามคุณผิวมีง
 เปรตหนึ่งนั้นมันได้กินก้อนเหล็กแดงคาปากอยู่นั้น
 ก็ท้อฮุ้มลุนน้อยนั่งอยู่คือตอ
 เวรจึงมาจนไกล้อมไฟก้อนใหญ่
 เปรตหนึ่งนั้นนมย่านเท่าธรณีลากอยู่ดั่งนั้น
 เปรตหนึ่งนั้นหนังบ่มีท้อหุ้มตนตัวว่า
 ผิวบ่มีสุบปกสอดคั้งคาเนื้อ
 ชาติก่อนมันได้ไหวเงินค้ำสิ่งของชาวบ้าน
 เปรตหนึ่งนั้นทามล้าไม้คาคองเต็งอยู่ป่า
 ชาติก่อนพูนมันได้ลักเอาไม้อันเขากายแปงชัว

ก็จึงมีเวรกรรมจ้องจามาต้อง
 ตนตัวผอมจ่อยโซ่ดูฮ้าย
 ขายงาแลงจ่ายกินนั้น
 กับทั้งฝูงปูปลาก็กินทานแท้
 เวรจึงจำจ้องให้นำใช้หาบเต็งพีแหแล้ว
 เหล็กแดงสักตอกหัวเฮฮ้อย
 กับทั้งเปิดไก่อพร้อมจวนน้อยพองหมู่นั้นแหแล้ว
 ตัวมันผอมท้อกระแด่ดูฮ้าย
 เจ้าหากเป็นแนวคนให้จ้อจำเอาไว้ที่เนอ
 เสมอฮูปหัวตัวป็นเป็นแท้ตั้งควาย
 เลือดหยดย้อยคือน้ำอาบคิงตั้งนี้
 ทั้งเอาหัวให้ชนกันเลี้ยงปลากัดพร้อม
 อันว่าเขาเอาไม้แทงตายคาอยู่ตั้งนี้
 ชาติก่อนมันได้ทำให้เขาตาบอด
 เปรตหนึ่งมือใหญ่พันประมาณท่อใบตาล
 ชาติก่อนมันได้บายนมเจ้าสาวฮามนงถ้าว
 เปรตหนึ่งนั้นเขาเอาคีมคีบมันยังนมยานหย่อน
 ชาติก่อนมันเป็นหญิงเกเรบาปหนาเหลือล้น
 มันให้ชายหนุ่มน้อยมาคั้นบีบนมที่นั่นแหแล้ว
 เขาปามีเถิงสุขสิอยู่ทรงเวรฮ้าย
 ชาติก่อนมันได้ปะนมเข้าไปในวัด
 กรรมมันมีตั้งนั้นหมาจิ้งจอกันมพีแหแล้ว
 ชาติก่อนมันได้ด่าข้อยพ่อแม่ตานาย
 ทั้งพรหมฟ้าวันเดือนลมแดด
 เปรตหนึ่งนั้นเขาก็เอา 4 หมูก้อนเหล็กแดงซัดใส่
 ชาติก่อนมันได้เล่นซู้พระสงฆ์หมู่วิวเณรนั้นแหแล้ว
 อันว่าเปรตตัวเหล็กแดงหุ้มลงคิงคิงอยู่สันนั้น
 บัดนี้มันได้ทำกรรมเวรก็จึงลงศีลสร้าง
 ก็จึงกลายเป็นเหล็กแดงกาดตั้งคลุมเนื้อเปรต
 ชาติก่อนพ่อแม่เฝ้าสอนให้บ่ฟังพินา
 แม่นว่าเล่นเต็นหนีได้กะบ่กลายเป็นแหแล้ว
 ผู้หมู่สงฆ์เทศนาแท้มันกับฟังน้องเอย
 เวรจึงนำมาเถิงผูกเขาฝูงนั้น
 ทั้งหน่วยตาก็ซ้าสองก้าซังซาชาติก่อน
 เอาเงินทองซังซิงแข็งแท้

อันว่าหลังขดกัมหาบใหญ่เต็งคอกอยู่นั้น
 เปรตฝูงนี้เขาได้ฆ่าหมูซ้าง
 บ่อได้หมายหยาดน้ำไปให้แก่เขา
 มีแต่ความอยากได้เงินคำเต็มไถ่
 เปรตหนึ่งนั้นเขาผูกบีมขดอยู่มีตึง
 อันนี้เวรมันได้ตอนควายม้ามึง
 เปรตนั้นทำไถ่ล้นประมาณท่อนฮินหลวง
 ภายหลังได้หาบทำใหญ่อวิสัย
 เปรตหนึ่งตนตัวนั้นคือคน
 เขาก็ชนกันแท้หมดวันเท่าค่า
 ชาติก่อนมันมันได้เอานกพร้อมทั้งไก่ชนกัน
 ก็จึงมีเวรต้องเถิงเขาใช้ชาติหมู่นี้นำใช้ก็จึงเป็นน้องเอย
 บาบแบ่งไว้จำให้ก็จึงเป็นพีแหแล้ว
 ทั้งสองเวรก็จ้งกอดมันหันเกี่ยวบ่วง
 ส่วนว่ามันอมจ่อยโซ่คือใช้
 ในเขตกว้างอารามเจ้าแห่งพระสงฆ์นั้นแหแล้ว
 เลือดหยดย้อยให้ไหลหลังตกลงตั้งนั้น
 เถิงเมื่อปางบุญเจ้าในอารามวัดใหญ่
 เวรหมู่นั้นจ้งมาจ้องเถิงมันพีแหแล้ว
 เปรตหนึ่งนั้นหมาคาบเต้านมโกไปกินตั้งนั้น
 ให้หมู่สังฆเจ้าจิวเณรหลังล่า
 เปรตหนึ่งนั้นกินหนอนพร้อมพุ่มพายนน้ำเนา
 ทั้งสังฆหมู่สามเณรน้อย
 กับทั้งดินและน้ำแถมพร้อมพริกกันนั้นแหแล้ว
 ไหม้หมู่-ท้องทั้งใส่ฮ้วนเฮตั้งนั้น
 ก็จึงเป็นเวรกรรมจ้องมาคราวนี้
 ชาติก่อนก็มันก็ได้บวชสร้างรักษาหมู่ศีลธรรม
 มันจึงพลางเล่นซู้คาแผ่นคลุมเหลืออง
 ตัวเหล็กแดงเข้าสู่ซุกแกไปนั้น
 เปรตตัวเหล็กแดงเต็นตบหูทั้งปาก
 แต่ก่อนคนทั้งหลายสร้างทำบุญฟังเทศน์
 ก็ต่อปากกล่าวด้านหุบฟังธรรม
 เปรตตัวเขาเจาะท้องเอาหัวใจมันไปซัง
 มันโลกเลี้ยวตาซังเต็งของ
 เปรตตัวเขาเอาค้อนเหล็กแดงตีอยู่

ทั้งหมดพาพร้อมตีนมือเนื้อสันสายดั่งนั้น
 ทั้งตีทองซุอันมีพร้อม
 มันก็วาจาขานกล่าวต๊ะอำพรางไว้
 ก็จึงกลายเป็นแม่เวยรตังไว้
 ชาติก่อนมันเล่าฮ้ายพินฆ่าแห่งเขาที่ตาย
 ยอกเข้าใส่ในท้องให้ท่านตายนั้นแหละ
 มีทั้งแห่งยาพิษมันก็เอาตายให้เพื่อนคนตายแท้
 อันว่าเลือดยังย่อยทั้งอ้องว่าตายดั่งนั้น
 เขาจึงเป็นเวรกรรมนั่งอยู่เนาในหม้อ
 ก็หากมีมากล้นเขาใช้ต่างกันที่แหละ
 ก็หากมีเหลือหลายหมื่นปลายพันห้า
 มันจักจนใจทางแห่งเฮาสีไปหน้า
 บาก็คิดฉลาดดูเห็นแล้วเล่ากลัว
 ลางตัวจอมจ่อยโซโตฮ้ายมีทั้งตาเหลือกค่างทั้งลิ้นลากดิน
 ทางสองมือกำค้อนเหล็กแดงเฮืองเฮือ
 เขาก็เฮสนปลดแล่นไปบงหายได้
 แม่ใหม่บาก็แลลงเหย้มเห็นไปหลายอย่าง
 อันว่าจ้วทองท้าวพาบาทยานล่องไปแหละ
 จ้วก็หากินหญ้านกยางเขาพักเหนื่อย
 ฟังยินก็วิกฮ้องเสียงอ่อนอรชรก็มี
 กับทั้งอุ่มลัวฮ้องเสียงนั้นคือปี
 บาก็คิดถึงพระพ่อเจ้าเนาอยู่ภายหลัง
 แล้วจึงพากันผ้ายบินไปเวิน ๆ
 หลังเห็นเขาเงินพร้อมเขาคำสูงใหญ่
 สองแค้นแก้วทยานล่องกลับไป
 สองก็ไปฮอดน้ำมหาเมื่อโนมา
 ที่นั่นเป็นวังกว้างไผ่ปลงลอยอาบได้แหละ
 อันว่าภาษาสัตว์บ่ท่อนลงลอยได้
 พอเมื่อถึงฤดูปีออกมาลอยเล่น
 บให้ไผ่ลวงเข้ามาใกล้อาบกินแท้แหละ
 อย่าให้เขาหนีกลายอาชยาพระองค์ได้
 วันคืนเขาแต่งเวรบเขาได้
 ลงอาบน้ำคำเล่นส่วยโยภแท้แหละ
 เชื่อนั้นเนาแดนใดจึงปลักคำเจ้า
 เลิงดินแดนเขตกุงจริงแท้

ชาติก่อนมันได้ตั้งเตาหล่อตีเงิน
 เขาจึงมาวานจ้างให้สมค่าพอดี
 เวยรตังนี้จึงมาฮอดจำทันทีแหละ
 เปรตตัวเขาตัวเนื้อทั้งทางฮือย่องสันนี้
 เปรตตัวเขาเอาล้อมเหล็กแดงแทงปาก
 ชาติก่อนมันได้เป็นนักจี้
 เปรตตัวเขาถือเนื้อทั้งหนังลอกออกมานั้น
 ชาติก่อนมันมันลอกหนังพระเจ้าเอาจ่ายขายกิน
 อันว่ากรรมเวรซ้องฝูงเขาผีเปรต
 ก็หากอเนกล้นฝูงเปรตสรีภิกาย
 เมื่อจักว่าแต่เรื่องเปรตฝูงนี้
 จ้วทองด้านดอมมาน้องนาท
 ลางตัวเป็นน่าย่านลางตัวเล่ามีเขา
 มีทั้งกรงเหล็กซ้าปล้นหัวกวัดแกว่ง
 เมื่อจักวางเสียทีมีก็เล่าตีตมือ
 เปรตฝูงนี้เมื่อก่อนเขาได้ไปแล่นพอนดอมมวล
 ก็บู้ก็ตื้อผีฮ้ายช่วยชินแท้แหละ
 เลิงที่ภูใหญ่ตั้งเขายังอยู่เย็น
 พอจ้วกินอิมแล้วนอนหิ้นฮุงมา
 กับทั้งยุงแหวเสียงสนั่นคอนลำไม้
 บาก็ฟังแจบแจ้งน้ำตายย่อยหยาดลง
 บาคานยอมมือทูนอินทร์พรมให้ช้อยชูปิดาแก้ว
 สองก็เห็นซุซันเขาแก้วส่องใส
 สุดซึ้งย้อดาเหย้มล่ำคอยแท้แหละ
 ก็หากดูไกลสุดโยชนยาวจริงแท้
 สองก็ลงเขาแสงพักเย็นลอยเล่น
 อันว่าฝูงหมูเนื้อสัตว์สิ่งนานา
 ที่นั่นเป็นบ่อนเจ้าพระยานาคาโค
 ชาติจ้งบ่ออาจให้เตินสัตว์ทุกสิ่ง
 ไผ่จักหลอนหล่อให้ซุนด่านตัดคอ
 พระกล่าวแล้วเลยแต่งซุนรักษา
 เขาจึงมาเห็นท้าวจ้วทองสองอ่อน
 แต่นั้นนาคกล่าวแล้วถามใจทยังสงคราม
 เชื่อนี้อายุสันจึงได้เดินดุงมา
 อันว่าพระเมืองเจ้าเพิ่นกะเดินป่าว

ให้สัตว์ทั้งหลายให้อู่เหตุนั้นดี
 ยอทางตีกวาดจ้วงพันเกี้ยว
 เลือดหยาดย่อยแดงเข้มทั่วจ้ว
 ผุงนาคน้อยกลัวย่านสิ้นสาย
 วันนี้จ้วทองโทษฮ้าย
 ลงอาบน้ำทั้งพร้อมนภางพระเอย
 จ้วมันดินพอคราวเลยขาด
 ทานเลยคิงขาดบันสามท่อนขาดสูญ
 เขาก็มาเร็วเปียงกราบทูลพระเมืองเจ้า
 พระก็ตัดอาญากล่าวแข็งปมีย่าน
 ก็จึงให้ไปอยู่ยังรักษาแท่งทางนั้นนา
 ตั้งนั้นมันหากเป็นแนวสัตว์อยู่ดินกินหญ้า
 ถามแกจ้วชี้ย้ายไปเถิงแล้วสิส่วนกินแท่นตาย
 คั้นว่าเถิง 7 วันกูจักกินถ่ายออกมาจริงแท้
 เถิงจ้วทองกล่าวจาถกลงถ้อย
 บาก็เดินบอกร้องให้จับไม้อยู่สูงพีนเอน
 ให้น้อยไปเซาพักพุ่มหนามเขาลี
 เถิงตอนดีพุ่มหนามเขาลี
 เถิงจ้วทองไต่ถามหาเรื่อง
 เอาจ้วพันธนังปิดอัดแข็งฮึงเข้า
 จ้วก็ผันขึ้นฟ้าแกมฟ้าหมอกขาว
 ดิงจ้วทองกึ่งลงกลางน้ำ
 จ้วก็ฤทธิ์เดชกล้าดิงได้ก็บไปได้แล้ว
 สุดแต่กอยแสงชนจิ้งได้มีเข้า
 กับทั้งขบคาบไว้ให้ตายแท่งก็บตายแท่งแล้ว
 จนว่าชลธินองขุนมัวตมกลัว
 อันว่ามังกรแซ่กักกลัวย่านพ่ายหนีแท้แล้ว
 จ้วก็พาทยานเหาะหอบไปมีช้า
 มีแต่ลมมีดแลเข้าในท้องพญาใหญ่บ่มิวางได้แล้ว
 พอเมื่อไปเถิงก่อนหินคมคือหอก
 หินก็หักมุ่นด่านเป็เปื่อยเป็นปูน
 จ้วก็เต้นทยานขึ้นเวินบน
 พญานาคเจ้าฤทธิกล้าบ่วง
 หันใจดั่งทวงฟุ้งไล่
 ลงสู่พื้นกระแสบกว้างแมนที

พอเมื่อนาคกล่าวแล้วเลยลวงเถิงจ้ว
 จ้วก็ดิงหัวดินนาคาคิงขาด
 นาคก็มรณาตายอยู่ในวังน้ำ
 เขาจึงเมื่อทูลไหว้ราชาพญาใหญ่
 มันหากมาลวงเข้าเถิงเท่าเขตแดน
 ขุนด่านเจ้ากริ้วโกรธไปเถิงมันกอดกันยกุมก็ย
 อันว่าขุนด่านเจ้าคิงเนื้อขาดสะเด็น
 ผุงหมูเสเนตน้อยเขาเล่นเร็วพลัน
 แต่นั้นพญานาคเจ้ากริ้วโกรธโกธา
 กูก็เยียวว่าสุหากแคล้วคงดีสุดขนาด
 มาให้เขาคูฮ้ายเห็ดवादเชิงกัตรี
 กูจักไปแลเยี่ยมดูมันเสียก่อน
 ให้มันตายอยู่ท้องกูท่านพญาเมือง
 พระกล่าวแล้วเลยฮีบลอยไป
 จ้วก็เห็นเจ้านาคใหญ่ขนาด
 บัดนี้พี่จักลองฤทธิ์เจ้านาคใหญ่พญาเมืองก่อนแล้ว
 จ้วกล่าวแล้วนภางเล่าบินไป
 แต่นั้นพญาเจ้าลอยล่องมาเปียง
 พอเมื่อมาฮอดแล้วก็ยวอกอด
 จ้วก็ดิงตนดินสันไต่ก็บหลุด
 พญานาคเจ้าฤทธิมากเหลือหลาย
 นาคจึงบายคิงได้ขบขาจ้วแกไปแล้ว
 จ้วก็ชนแจ่มเจ้าพญานาคมิวางได้แล้ว
 นาคก็เอาทางเปียงตีจ้วขึ้นไป
 สองก็ถี่ยวอกอดปล้ำชิตแกวงไปมา
 ผุงหมูปู่ปลาย่านลอยหนีมีมาก
 นาคก็คาบเอาได้ขาจ้วดิงแก่บ่วงแล้ว
 พญานาคเจ้าฤทธิกล้าบ่วง
 จ้วก็พาทยานไปฮอดภูหินล้าน
 จ้วจึงชนแป้นยอเข้าใส่หิน
 ก็หากจนใจจ้วบตายจริงแท้
 เถิงลมมีดแลใหญ่มาพานต้อง
 แต่นั้นลมมีดแลเข้าท้องพญานาคเลยเต็ม
 นาคจึงวางดินเจ้าจ้วทองปะปล่อย
 จ้วทองช้ำชนนำตามไล่

เถิงนาคเจ้าเขาชั้นแก้วแสง
 นาคราชเจ้าหัวกลิ้งเกือกขัดม
 ตีนย่าเจ้านาคใหญ่นาคา
 ชุคนชุตีแท้มีไฟเจ็บปวดจริงแท้แล้ว
 แต่นั้นพญานาคเจ้าจึงถามท่านจ้าวทอง
 อันว่าครุหลวงเค้าครุกกลางเป็นชื่อใดนั้น
 มิ่งนี้แนวจ้าวแท้คงกินแต่หญ้าอ่อน
 ชาติที่แท้ผิมหาดเป็นสัตว์
 มิ่งจงยอมภูถ้อนสัตว์มิ่งตัวถ้อย
 มิ่งจงคาบหญ้าอ่อนมาอ่อนยอมภูเทียวเทอญ
 แต่นั้นนาคกล่าวแล้วจ้าวทองเล่าจาตอม
 อันว่าครุกนี้สามสิบคนดูประเสริฐจริงแท้แล้ว
 มิ่งนี้เป็นพญาแท้ควรตรองถามไต่ดูถ้อน
 อันนี้ปากบ่ว่าบินใส่คือแท้แล้ว
 ภูนี้ต่อแต่ย่านอินทร์พรหมเทวโลก
 จักกล่าวแล้วนาคใหญ่พญาหลวง
 มิ่งนี้เขียนดมไฟชื่อหรือเต็นั้น
 หรือว่าเนาอยู่พื้นน้ำใหญ่สมุทรหลวงนั้นหรือ
 ส่งมาเขียนสุกฐัมน์แก้วตั้งคนนี้เต
 มิ่งจงมายอมแห่งภูเสียถ้อน
 มิ่งจักวางแห่งห้องเมื่อบ้านไพร่ไทแท้แท้แล้ว
 มิ่งอย่าถามหาครุแห่งภูจริงแท้
 สมภูเป็นใหญ่แท้เมืองบ้านนั่งทรงแท้แท้แล้ว
 อย่าได้แข็งขนาดกล้าภูบ้านหย่อนกลัวแท้แท้แล้ว
 คั่นว่าเขาหากมาแวดล้อมมิ่งนี้
 นาคกล่าวแล้วอ้าปากอมจ้าว
 แต่นั้นจ้าวทองท้าวคินใจคิดอยู่
 กุจักออกปล่องกว้างฐูปากลำค่อนี้เทอญ
 พอเมื่อจ้าวกล่าวแล้วผุดออกเร็วพลัน
 ผุ่งหมุยอดซ้อฟ้าหักสะบั้นไขว่ขึ้น
 แต่นั้นเสนาท้าวขุนหลวงหลายหมื่น
 เขาจึงเห็นท่อนท้าวตัว
 แต่นั้นราชาท้าวทั้งเสนากริ้วโกรธ
 จักก็ชนยังเจ้าเสนาใหญ่ใหญ่
 เขาจึงกลัวเกรงย่านจ้าวทองอ้อมอยู่ไกลคั่น

ชนแปเป็นภูท้าววังหลวง
 จ้าวทองปิ่นตีนทำทั้ง 4
 เลยเล่าลัมตะแครงข่มถึกขัดมแท้แท้แล้ว
 แต่นั้นสองก็เกี่ยวกอดผืนกันแท้แท้แล้ว
 มิ่งเขียนนำไผขนาดนี้ดีปานนี้
 ให้มิ่งบอกชื่อแท้ให้ภูชู้ช้อนหันถ้อน
 บ่หอนเขียนฮ้ำฐัมน์แก้วขนาดดีตั้งนี้
 มิ่งจักมรณาตายบ่สงค่วันนี้
 ภูนี้ยศยิ่งกว้างทรงสร้างนั่งเมืองแท้ตาย
 ภูจกวางชิวังให้แก่มิ่งวันนี้
 เขาหากเขียนมดอมครุช้อนสอนให้
 ภูจึงได้ลวงดินเดินผ้ายเหตุมีนินตาย
 ควรให้ถามถึถ้วนเสียแล้วก็จึงเรวขอบตาย
 เขาหากเป็นแรวสัตว์ตั้งเดียวกันแท้
 ตามแต่สัตว์ชิว้ายคือกันแท้แม่นบ่กลัวแท้แท้แล้ว
 มันก็ไขวจากต่อจ้าวเลิงเรื่อย
 ครุมุงเนาในพื้นชมพูใต้ต่ำเฮารือ
 มิ่งก็เป็นสัตว์แท้คือกุเสมอภาคกันแท้แล้ว
 มิ่งก็ผิตประมาทแท้คือตั้งตนภูนี้แท้แล้ว
 มิ่งยังโกธากล้ำกุจักชนให้มิ่งมุ่งไปแท้แล้ว
 แต่นั้นจ้าวกล่าวแล้วพญานาคโกธา
 อันว่าครุกถ้อนอนันตังพอหมื่นมิ่งเอย
 มิ่งนี้สัตว์เดียวแท้เดินมาบ่มีคู่จริงนา
 ภูนี้มีพันล้านแสนปลายล้านโกฏี
 ก็หากตายบ่อย่าแท้แล้ว
 จักก็ทำพุงดับปอดพญาเฮฮ้อง
 เมื่อจักออกปล่องกันคือสีหลุยแห่งมนต์บ่อย่าแท้แล้ว
 มันจักเป็นสันไตให้เห็นวันนี้
 จักก็เพม้างหอปรางปราสาท
 ก็หากนนั้นเนื่องคับทั้งเมืองเขาท้าว
 พากันบปแล่นฟ้าหาคุ้มขวางโงง
 ชื่อจ้าวทองชนหอปรางมุ่นหลายเพม้าง
 พากันตกหมู่อ้อมขวาซ้ายไล่กุม
 เขาก็มรณาตายอนเณกนองสามฮ้อย
 ว่าจ้าวตัวหน้าไปหาแท้แล่นหมื่นนินตาย

แต่นั้นพญานาคเจ้าจึงกรี๊ดโกธธา
 แม่นว่ากูจักดับตายไปคอบงัวก็คำแล้ว
 แหนงว่ามรณตายบ่อาจเป็นตัวได้
 อันว่าจัวทองตกปราสาทคำถึงพื้น
 เขาแกว่งเป็องพญาเจ้าเล่ากระเด็น
 จัวทองกลับแล่นนำวนซ้ำ
 เขาจึงนบไหว้พระอินทร์เจ้าเทพพรหม
 อย่าได้เสียชีวังพระมิ่งมรณเมื่อฟ้า
 เถิงคองคาแม่โนมวังกว้าง
 ชุคนชุกฤทธิ์เดชกล้าคือแท้งตั้งเดียนั้นแล้ว
 ทั้ถอดนอนก็ตั้งเดียวกันแท้
 พักเอาเองแต่ละน้อย
 อันว่าอโนมากว้างสุดซั่วตาดอย
 ภายเทิงพื้นแดนชนกลางโคก
 ก็หากดูโยชน์กว้างแปนเปล่าคือนาหลวง
 แต่มันเทวดาพร้อมชุมกันซิว
 เดียนั้นมันหากเกิดเดือดร้อนสัตว์สิ่งทั้งหลาย
 เทวดาพร้อมชุมกันแล้วอย่า
 นับอ่านได้พอหมื่นแสนองค์
 แล้วจึงไปเถิงท้าวจัวทองทั้งนาค
 เชื่อนี้บุญมากล้นพอเพิงเก็งกันแท้แล้ว
 เหา็นพระพุทธเจ้าแต่งตั้งให้รักษาหมู่ตัวสัตว์
 เหา็กี่มาขอห้ามเขาเสียอย่าได้โรธกันเทอญ
 ไผหากฮ้ายยิ่งล้ำฉิวให้เพื่อนตายตั้งนี้
 อันว่าไผบฟังคำห้ามฝูงเฮาเว้าต่อเดียนี
 อย่าได้ชิงกันแท้ยศเก็งเสมอกัน
 นับแต่นาโคไผบได้แล้ว
 ตั้งแต่นี้ให้เชื่อเจ้าขอถ่มกันแท้อย่าวางน้นเทอญ
 อย่าได้เอาใจหนีห่างกันไลข้าง
 ข้าบได้มาราวีเขาหากโกธธาฮ้าย
 ก็จึงเถิงคองคาอาบเย็นเวายั้ง
 จ้งได้มาเซาะโจะแม่นทิวังน้ำ
 บได้ถามไต้ข้อเถิงเท่าฮอดปลายพระเอย
 ข้าจ้งโกธธาแข็งตอบมันบมีฮ้าน
 ห้ามเผื่อช้าน้อยครวณี่บว่าสั่งได้แล้ว

เป็นตั้งไฟลามลุกจุดสุ่มเผาเนื้อ
 คั้นว่ากูบ่แพ้งัวใหญ่ตัวเดียวตั้งนี้
 พญานาคกล่าวแล้วฮีบเป็องแกว่งทาง
 จัวก็โกธธาฮ้ายทยานชนพญานาค
 ตกสู่พื้นดินซัวซาววา
 ฝูงหมูเทวดาพร้อมกลัวพญามรณต
 ขอให้พระบาทเจ้ามีโชคไชโยแต่ถ้อน
 แต่มันพระบาทเจ้าเกี่ยวกอดกุมลง
 สองกักรุมกันได้ 12 วันลาเลิกกันแล้ว
 อันว่าอดข้าวน้ำก็อดต่อเพียงกัน
 ก็บมีไผฮ้านยอมกันจนอดอ่อนเสียแล้ว
 ก็กุมเกี่ยวต่อกันน้นแล้ว
 ก็หากกลายเป็นตมขุนมัวบใสแจ้ง
 ก็หากเพมุ่นเสียงเป็นแป้งไผงแท้ตาย
 ฝูงหมูสัตว์กลัวเกรงแล่นหนีไปลี
 ควรเฮาไปบอกห้ามเขาน้นให้เชื่อฟังชอบตาย
 วันคั้นเขาต่อเรวบเซายั้ง
 จัดกันมาพราพร้อมหลายองค์แท้มากมูล
 ททยานตนผันแผ่นดินไปมีซ้ำ
 เทวดาจึงขอห้ามเจ้าเซาถ้อนอย่าเร็ว
 อันว่าอาคมตีต่อกันจริงแท้
 ทั้ฝูงคนอยู่ดีซิวตัวบ่หลอได้
 เชื่อจงอดโทษให้กันแท้ฮีบเขาเถาะนา
 จักได้ตอกเวจ็อยู่จุมในหม้อ
 มันจักเป็นบาบฮ้ายไปไหม้แผ่นดินแดงแท้ตาย
 ผู้หนึ่งเป็นใหญ่แท้พญานาคทรงเมื่อง
 ควรที่สองเชื่อเจ้าให้เอากันเป็นเสียวเสียวถ้อน
 คั้นไผเกิดเฮงฮ้อนให้ฮีบแล่นเถิงกันน้นเนอ
 แต่มันเทวดากกล่าวแล้วจัวทองเล่าเลยจา
 ข้านี้มีเหตุด้วยจ้งไต้คุดงเดินมา
 ข้าบฮู้ว่าเป็นเขตด้าวแดนที่ของไผ
 มันก็มาเห็นข้าโกธธาตั้งต่อ
 พอมันมาฮอดแล้วเอาหางตีฟาด
 บัดนี้เทวดาเจ้าทั้งปวงมาไผด
 พอเมื่อจัวกล่าวเว้าจาทอเทวดา

ขอวันทากราบองค์ตนเจ้า
 ว่าดูราเจ้ายังสิวาสันไदनันเด
 เมื่อนั้นตนตัวเจ้าพญานาคนาโคไซ
 แต่จ้วงทองเจ้ายอมใจบคิดล่าย
 พญานาคกล่าวแล้วเหวดาเล่าดีใจ
 ตั้งแต่นั้นเมื่อหน้าขอให้สองเชื่อเจ้าเอากันเป็นที่เพ็งไปถ้อน
 แม่นว่าไต้แหล่งหล้าในที่ปชมพู
 ก็ท่อยมยอมเจ้าค่างมโอยอ่อน
 แต่ถั้นจ้วงทองพร้อมนาคใหญ่่นาโค
 ทราบต่อเท่าหมดชั่วชีวิต
 แต่ถั้นเหวดาพร้อมกันลาสองอ่อน
 ขออย่าได้ปะละข้าให้น่าแลหลังลำแต่เทอญ
 จ้วงก็ไหวแต่เค้าเท่าอดถึงปลาย
 เมื่อนั้นเหวดาเจ้าก็หากกลับตัวห้องปากทองปนาสาท
 เมื่อนั้นพญานาคเจ้าก็หากพวงจ้วงทองตัวคืนมีข้า
 ก็หากขอขอดมนันนอนใกล้ฟางกัน
 เขาก็ปูนแบ่งงานตั้งหลังจริงแท้
 เป็นสันใดก็จั่งมาถึงพี
 หรือว่ามีเหตุร้ายจึงหนีหลีกโยภภัย
 เป็นสันใดจึงด่วนมาถึงพี
 เหตุใดเจ้าจึงลักลอบดั้นมาที่ผู้เดียวนี้เด
 เจ้าประสงค์อันใดก็จั่งเดินเดียวดั้น
 ตนสหายเอี้ยจงฟังเด้อเจ้า
 ขอแต่นาคโคเฮี้ยจงฟังตงเผี้ยน
 เป็นนยกยงอยู่ลี้ปานนี้ส่วนคองแท้แล้ว
 เจ้าฮีบไปเอน้องมาถ้อนที่เยวพลัน
 อันว่าภายหน้าพันบุญมีแต่อย่างวาง
 แต่ถั้นบาคานเห็นเวินมามีข้า
 แต่ถั้นท้าวอุ้นหล้าจาเว้าต่อกัน
 ข้อยก็คองคอยถ้ำแควมวังกว้างใหญ่
 ข้อยบเห็นหน้าเจ้าสิดายแท้กับแห่งพีเอี้ย
 น้องนี้ดีใจปานตั้งได้ทรงวิมานแก้ว
 พาน้องเจ้าผันผ้ายลวงไป
 จ้วงก็พาทยานผายพายไปมีข้า
 ท้าวอุ้นหล้านยกยงน้อยค้อยไปแท้แล้ว

แต่ถั้นเหวดาเจ้าถามนาคพยาหลวง
 คับบ่เอาค่าเฮาตั้งใดขอแจ้ง
 ค่าควรต่ออินทร์ตนเจ้าขอ
 ข้าก็สาธุด้วยดอมเจ้าชู้อนั้นแล้ว
 ก็จิงมีวาจากกล่าวคำผายเผี้ยน
 ไผหากมีเหตุฮ้อนอย่างวางไว้ให้เพ็งกันนั้นถ้อน
 ไผหากหายโกธาโทษบมีนอเจ้า
 คับไผเห็นก็หากย่องหอมหุ่มฮักแพงแท้ตาย
 สองก็มิไม่ตรีชอกกันหมายมัน
 มวลถึงหลานเหลนฮอดปลาบไปหน้า
 จ้วงจิงก็มกราบไหว้เหวดาเจ้าชู้องค์
 หลอนว่ามีโทษต้องขอเจ้าเอดผายแต่ถ้อน
 ถวายให้เหวดาฟังชู้พระองค์จริงแท้
 สลิตแทนแก้วคำฮ้อนบมี
 เมืองถึงหอห้องปรางผาสาท
 อันว่าผาสาทกว้างพญานาคเพ็งตั้งนั้น
 เมื่อนั้นพญานาคเจ้าถามข่าวการสหาย
 อันว่าดงดอนกว้างแดนใดเป็นที่อยู่
 มีหมุยักษ์ขนาดกล้าฝูงหมู่พญาธรรมากแล้ว
 มีทั้งภูผาคันสูงตันแสนโยชน
 สั่งมาปะละไว้ฝูงหมู่พงศ์พันธ์ตั้งนั้น
 นาคกล่าวแล้วจ้วงเล่าเลยจา
 เฮาจักจาแต่เค้าเท่าฮอดถึงปลาย
 อันว่าจ้อใจน้องบาคานท้าวอุ้นฮานัน
 จ้วงกล่าวแล้วพญานาคเลยจา
 ตางให้น้องมาเห็นบ้านเมืองเฮาจำเจือไว้เทอญ
 พอเมื่อนาคกล่าวแล้วจ้วงเลยไป
 บินถึงอ้ายจ้วงทองชมชื่น
 ข้อยก็เฮี้ยวว่าเจ้าหากมรณาตายแต่นานไปแล้ว
 จังสิดินดุงตันไปแท้ที่ใด
 บัดนี้บุญมากล้นสิทธิโชคมีชัย
 พอเมื่อจกกันแล้วจ้วงทองฟ้าวฟัง
 ท้าวก็จับอยู่แท้หลังอาจของพี่ชาย
 ก็จิงฮอดแห่งห้องโองคำผาสาท
 ก็หากเห็นพญานาคเจ้าองค์ที่พญาหลวง.๖

ท้าวอุ้นจ้าวทองผูก (2)

เจ้านั่งอยู่เกยขวางท้าวก็เลยล่วงเข้าหอปางผาสาท
 อันว่าสองแจ่มเจ้าให้อักเก็งเสมอกัน
 พอเมื่อจากกันแล้วสุริยเลยคำ
 ท้าวก็จับอยู่อดข้อฟ้า
 นางจึงปากกล่าวด้านหัวแยมต่อบา
 พี่เอ๋ยแต่นั้นท้าวอุ้นหลักก็บินเจียเจ็ดลงทันแล้ว
 พี่ก็มาจวบพ้อทิพพะสุบทั้ง 7
 พี่นี้คนเดียวแท้มาพลอยหวังเพ็ง
 ให้พี่ชอดอมเจ้าน้องพี่ทั้ง 7
 จึงชิมิพอสองก้อมพระไมย์แนวเกี่ยว
 มาพบเจ้าพี่น้องหวังเข้าเพ็งบุญ
 ขอให้น้องภูณมาผายโปรดเยี่ยมยามไ้
 จาเสียงใส่ต่อมอดานท้าว
 ครั้นบ่ดีว่าน้องชี้ร้าย
 แต่มั่นท้าวอุ้นน้อยนยกางขาวท้าวอุ้น
 นางปวดกระสันดอมน้อง
 ให้เจ้าพี่ขอนางลุนให้แก่เยี่ยมชมซ้อนแต่ก่อน
 ขอให้เจ้าพี่เว้าให้ขอยจริงแท้ยาวนานพี่เอ๋ย
 พี่บ่อเห็นปัญญาแห่งบา
 จักเป็นเขยเพิ่นนี้ฮาซีได้เงินคำแท้แต่ที่ไค่น้องเอ๋ย
 บัดนี้ฮาบ่อมีสังแท้แนวไค้มาตกแต่งแปลงตาย
 ครั้นว่าตีเขาก็เล่าย่องว่าชายกล้าแก่นคนพี่แล้ว
 พี่ขอห้ามแจ่มเจ้าเขาก่อนอย่าวอนเอาพี่ท่อน
 คราวนี้เฮาหากยังทุกแท้ตั้นน้องอย่างกวนพี่ท่อน
 บ่อให้นางเอาผิวชั่วชิงเมื่อหน้าพินา
 อุ้นท้าวบ่อชินพี่อายจัวลันตั้งไค้ไค้แล้ว
 ก็จึงไปลาองค์สหายนาคหลวงเกอแก้ว
 ท่ายเอ๋ยครั้นว่าบุญน้องหล้าฮานี้
 เฮาจักมาขอเอนางลุนให้แก่บาชมซ้อน
 อย่าได้มีกรรมเวรขอดกันพันไว้
 เจ้าจงตุ้มไฟข้ามะหาดชาวเมืองทั้งบุตรีให้อยู่ดีดอม
 ให้เจ้าไปดีเยออย่ามีเสรต้อง

อันว่าพยานาคเจ้าดีใจสุดทะยั้งจริงแท้แล้ว
 คือตั้งอุทอนเดียวแม่คิงแดงล้ำ
 ท้าวก็ไปเลียบห้องผาสาทแห่งพาทันแล้ว
 แลเยี่ยมเบ็งนางแต่นั้นนางลุนน้อยเหลียวเห็นท้าวอุ้น
 เชิญพี่ลงมาเล่นนำเยี่ยมสักน้อย
 แต่มั่นท้าวก็ปากกล่าวด้านนางนงค้กล่าว
 ขอกรุาโปรดเยี่ยมคนไ้
 ขอให้เจ้าบุยกวางให้เหลียมมุงพี่แล้ว
 ขอทีปราณีผายโปรดเยี่ยมคนไ้แต่ก่อน
 พี่ก็เดินไพรกว้างดงหลวงลัดลวง
 ขอให้น้องเอาพี่เลี้ยงหวังเพ็งบารมี
 เมื่อนั้นอระมอยหน้าน้อยนาทนางลุน
 น้องขอเชิญอวนอ้ายลงมาผายโปรดเยี่ยมท่อน
 พระยาน้องบ่อว่าสังอ้ายเอ๋ย
 เห็นลูกเจ้าพยานาคาคาทั้ง 7
 บัดนี้ท้าวจึงเว้าองค์พี่จัวทอง
 ข่อยก็เห็นนางแก้วโสมงามนางนาทพี่เอ๋ย
 พอเมื่อท้าวกล่าวด้านแล้วจัวทองเล่าเลยจา
 สันนี้เฮาก็ยังทุกแท้หาสังเป็นที่เพ็งบ่อมีแล้ว
 พอได้เป็นค่าเลี้ยงคุณเจ้าตอบแทน
 ครั้นว่าเอาตัวเข้าเป็นเขยเวรมอบเขานั้น
 ครั้นว่าสบพี่อ้ายเขาซ้าชีโล่หนีพินา
 มันจักเสียคำฮักแห่งเฮาสามท้าว
 พี่จักบอกแก่เจ้าพยานาคองค์สหาย
 พอเมื่อจัวทองด้านบาคานน้อง
 สองท้าวมาอยู่ยั้งเมืองนาคดาเดือน
 จัวก็จาดอมเจ้าองค์สหายพยานาค
 เกิดมีหลอนว่าเป็นใหญ่ไค้ทรงแผ่นดินเมือง
 ครั้นว่าบุญบ่อพร้อมท้าวหากมิงมรณาก็ดี
 บัดนี้เชื่อจักได้ลาจอมเจ้าสหายไปเดินดุงก่อนแล้ว
 เจ้าจัวสั่งแล้วพยานาคเลยจา
 ยามเมื่อสองเชือดันเมืองคนเทียวโลก

อย่าได้พบที่ฮ้ายสังแท้ให้ปอดดีแต่ท่อน
 ขอให้คืนถึงเยี่ยมแม่นบ่อขึ้นขัดได้
 บัดนี้น้องหล้าเจ้ายางขาวทำวให้จื่อเอาพี่ท่อน
 แม่นว่าน้องจักเอาไปนำพี่บ่อชินจอมเจ้า
 เจ้าจักเอาไปนำพี่บ่อชินพระทัยทำว
 ก็หากผั้นผยองฮอดคองคาน้ำ
 ออกจากน้ำเขายังอยู่หาดทราย
 ภายเขตนาโคเจ้าครวไกลล้ำ 10 วัน
 ไปหน้าเพื่อละครวแท้แล้ว
 ก็จึงลงจอดยั้งเขาหั้นถ้ำงูแท้แล้ว
 มันก็เฮฮอนให้นำบาถูกอ่อน
 มันเล่าซำกอดเกี่ยวจัวแล้วว่าจักกิน
 ก็บ่อเจ็บปวดเนื่ออนอนอยู่สบายสุขสุดที่งู
 ก็ท้อเคี้ยวเอียงหญ้านอนอยู่บ่อมีตึง
 จับสาขางาไม้คอยเยี่ยมอยู่ปลาย
 อันว่าฤทธิเดชสุแต่พอเพียงนี้
 แหนงว่าให้กูบ่วงชวงมึงจริงแท้
 กูบ่อมีอาดกล้วไผ่ง่ายแล้ว
 จักกล่าวแล้วเลยเป่งฤทธิแฝง
 งูก็เกี่ยวไว้สุดเดชบ่อมีฟิง
 ก็จึงมาราบไหว้ขอยอมเจ้าโผตผายแต่ถ่อน
 ขออย่าให้มีโทษาโกรธ
 พยาครุฑเจ้าเอาได้เส้าหนี่
 เจ้าไปเอาบุตรลูกคินมาให้
 ก็หากเต็มอยู่ถ้ำเฮานี้มากมายแท้นา
 ซำจักเอาแทนคุณไถ่เอาบุตรน้อย
 ปานนี้มันเล่าฆ่าเสียแล้วรือรู้วายังบ่อฮู้
 สูงงพากูไปไต่ถามฮอยสัน
 สูงงพากูไปยอนาเดียน
 เมื่อนั้นจัวเล่าด้านจาตอมน้องนาท
 พี่จักไปหาเจ้าครุฑใหญ่พญาหลวง
 พี่จักเร็วพลันกลับตาวมามิซำ
 ผุ่งหมุ่งชวงสนแผ่นไปตามสัน
 ผุ่งหมุ่งชวงเขาเล่าทะยานตามกัน
 อันว่าครุฑอยู่ห้องไต่ยีนแล้วจงฟิงหั้นท่อน

ครั้นว่าโทษเล่นต้องน้องนาทสหายเกอเมื่อใด
 เฮาจักไปหมดเมืองช่วยสหายหั้นน้อง
 ครั้นว่าน้องจักเอานางแก้วไปนำได้งายตั้งนั้น
 พี่ก็หากฮักเจ้าแท้บ่อได้แงองสัง
 พอเมื่อนาคกล่าวแล้วนงายซึ่งจัวทอง
 พอครวแล้วสองพระองค์พันผิ่ง
 สองหีหานเหนื่อแล้วจึงดั้นดุงเดินไปวอย ๆ
 ทยานลวงแกมเมฆฟ้า
 สองจึงไปถึงถ้ำงูชวงตัวใหญ่
 งูนั้นพยาครุฑเจ้าเอาลูกไปกิน
 มันก็คอยเห็นทำวจัวทองเขาจอด
 จัวก็บ่อพินตึงตนอนอยู่
 ชวงฮัดกอดพันบ่อมีง้อ
 อันว่าทำวอุ่นน้อยนงายชวายนกล้วงูบินเวิน
 แต่ขึ้นจัวทองทำวจึงถามหมุ่งชวง
 ดำมท่อนนี้กูบ่อมีกล้วแท้แล้ว
 อันแต่สัตว์อยู่ไต่ถ่มฟ้า
 มึงนี้แนวชวงบ่ออาดกินกูได้
 เป็นตัวสูงใหญ่เหลืองูเกี่ยว
 งูจึงยอมจัวทองย่อนวางถ้วย้าน
 ซำก็ผิดแต่ละหน้อยขอโปรดปราณี
 เค็มคำฮ้ายซำนี้จงใจแท้คินนำลูกอ่อน
 ซำก็ฟิงเจ้าผายโผตภูณาเชิญ
 ซำจักถมคุณเจ้าเงินคำอะนนั้นเนก
 อันว่าเงินแก้ล้านคำไถ่สามแสน
 เจ้าอย่าวางตนฮ้อยยามพลอยให้คืดช่วยบั้งแม
 พอเมื่อกกล่าวแล้วจัวทองเล่าเลยจา
 ไผฮอนฮู้บ่อนครุฑใหญ่เนานอนนั้นเด
 จักกล่าวแล้วงูฮีบจัดกันพอพินตัวบ่อนานเลยย้าน
 ให้เจ้าคองถ้ำฮ้ายเนาหนื่อยาหนี่พี่ท่อน
 หลอนว่าได้ลูกน้อยเจ้าแห่งงูชวงตั้งนั้น
 จัวสั่งแล้วพลันฮีบทยานไป
 ก็จึงไปถึงเจ้าพญาหลวงครุฑใหญ่
 แต่ขึ้นจัวทองเจ้าวานเสียงเอิ้นใส่
 ดูราพระบาทเจ้าครุฑใหญ่พญาหลวง

เจ้าจิ้งคินบุตรให้แก่งูขวางท่อน
 มันจักเป็นกรรมเวรบาปไปกายหน้า
 เจ้าหากเป็นพยาอย่าได้เห็นแก่ความโสภาบ่อตีไปหน้า
 คุงใจมิ่งนี้เป็นตัวสัตว์อยู่ดินกินหญ้า
 ครุชุกกล่าวแล้วบินเวินลงมา
 อันว่าฝูงงูย่านหลบหนีเสียจาก
 ครุชุกก็สับตอดเจ้าคาบแก้งัวทองมาแล้ว
 งูจึงเอาเขาซ้อนชนกันยี่เยี่ยง
 ครุชุกก็สับตอดเจ้าจัวทองตึงแแก้
 ก็หากเร็วกันได้ 7 วันคืนอยู่
 จัวก็ลงนำเม่าชนชะแคงถูทิ้งไปแล้ว
 เขาสอดไ้คาไว้หว่างทรวง
 แต่่นั้นงูหลังเข้าหลิมเกี่ยวข้อยงัว
 เขาก็นองกันมากุมฮัดช่วยจัวพันเกี่ยว
 พระก็ตึงบ่อได้เฮฮ้อยว้ายอม
 ขอกุณาโปรดผายชีวังข้า
 โปรดครุชุกแล้วจึงคืนให้ลูกจัวนั้นแล้ว
 เขาก็ขอตมิตรมั่นกันไว้บ่อให้มาย
 อย่าได้ไลลาปะให้ช่วยกันจริงแท้
 ก็หากเนาอยู่หั้น 7 วันแท้จึงสั่งลากันแล้ว
 ก็จึงพาบาท้าวางชาวทะยานล่องไปแล้ว
 หมอกแล่นกุ่มลมตองเหยยเย็นแท้แล้ว
 สองแจ่มเจ้าเขายังพักทาง
 หากบ่อมีโภยตองถึงตนเจ็บปวดสังแล้ว
 บัดนี้ยุติกาไว้สองเชื่อน้องพี่ก่อนแล้ว
 บัดนี้จักกล่าวถึงเมืองหนึ่งนั้นเฮียกชื่อเมืองแถบ
 เพราะว่ามีพญาทรงยศแสงเกียรติกว้าง
 ฝูงตลาดใหญ่กว้างตั้งขายซื้อชื้ออันแท้นา
 ฝูงเสื้อผ้าแฮลั่วแผ่นสะไบ
 หม้ออ่างพร้อมหม้อตันใหญ่เอาทองตี
 กับทั้งคันไถเงียงพานทองชั้นหมากกลองแสง
 ขายหมากพร้อมฝูงหมู่ยาชวย
 มีทั้งหมู่ก้วยต้มขายแท้ชื้อแนว
 มีทั้งจ้าวดาบพร้อมอันเขาใส่หัวหม้อมก็หากมีพัน
 ของกินเมาตั้งแต่ปู่ก็มีขาย

ท่านอย่าได้มีคำกล้าเห็นแก่ความกินหลายท่อน
 เขาก็ขอเหนียวเจ้าให้ขึ้นสงบุตรนั้นท่อน
 พอเมื่อจัวกล่าวแล้วครุชุกเตียด
 สั่งมาพางเข้าล้าสำไ้ไ้ไ้ไ้
 เถิงจัวทองก็ชูดตัวหุยมชื้อ
 ก็หากยังแต่สองต่อสู้กันแท้บ่กลัว
 ก็บ่อมีคำเจ็บแสบคิงคินเนื้อ
 ก็บ่ถองถึกเนื้อพยาเจ้าครุชุกหลวง
 จัวก็ยี่เยี่ยงเข้าชนส่งไปแท้แล้ว
 จัวจึงวนครุชุกเฒ่าลงพื้นแผ่นดิน
 เมื่อนั้นครุชุกก็หลบตองตั้งจัววนป็นไป
 ครุชุกก็เขชวนฮ้อยตึงหนีบ่อมีหลุดได้แล้ว
 ก็หากเหลือหลายลั่นฝูงหมู่งูชวง
 ก็หากเหลือแสงเจ้าพยาหลวงครุชุกใหญ่
 ข้าจักขึ้นส่งให้บุตรลูกอ่อนงูแล้ว
 ครุชุกกล่าวแล้วจัวทองยอมโทษ
 จัวทองพร้อมงูชวงครุชุกทะราช
 ถ้าไผหากมีเหตุฮ้อยประการสิ่งสันใด
 เมื่อนั้นสามท่อนท้าวหัวขึ้นชมกันมากแล้ว
 เมื่อนั้นจัวก็กลับตัวเข้าหาน้องบ่อนาน
 ขึ้นสู่อากาศกว้างแกมเมคมิโคมิทั้ง
 ก็หากดูนานได้ 5 เดือนเป็นขนาด
 ลางบ่อนเขาคืนเดียวดุงไปกายหน้า
 ยูทางหลังล้าไม่ตงกว้างฮ้อมผาแท้แล้ว
 เนาอยู่ในป่าไม้ตงกว้างลวงสบาย
 ในตงเขาชื้อลื้อทั้งค้าย
 อันว่าคนเหลือลั่นเต็มทางมีมาก
 อันว่าเงินคำพร้อมของกินบ่อฮ้อยอยาก
 มีทั้งให้แ่องน้ำกระบวยพร้อมหม้อชาง
 ทั้งชื้อพิณแลหมู่ตะโพนขายชื้อ
 พร้อมทั้งหัวตะกั่วชื้อ
 มีทั้งมีดเสียมขวี่ญี่สิ่วชื้อบ่อล่อได้
 ขายทั้งมีดหอกพร้อมอันใส่คันยาว
 อันเครื่องขายของชื้อขายทั้งสุราเหล้า
 ทั้งหมู่หมาพร้อมจัวควายเปิดไ้

ingshanพร้อมเขาซื้อฟองขาย
 ตามแต่ใผ่อยากได้อันใดแต่เลือกเอาอันนั้นตาย
 อีหลุมทั้งเฮือไฟตั้งหากหลายเหลือล้น
 ก็บ่ทุกข์ยากใฮ้อันใดแต่สิ่งใด
 สุดแต่ปัญญาไวสลาดตีการเล่น
 ก็บ่มีสิแพ้พยาเจ้าทอใย
 จัดเป็นของพลันต่อตามการเล่น
 ไผ่ผู้เป็นทางน้ำสะเภาใหญ่่นาวา
 ไผ่ผู้คืออยากเล่นรูกหาบสะกาทัน
 บัดนี้ฝูงชาวค้าสะเภาใหญ่่นาวา
 ก็หากหลายมากล้นเต็มท่าวังใหญ่
 ต่อมาว่ามาถึงแล้วพยาเมืองจัดฮีบ
 แต่่นั้นราชาเจ้าหลายเมืองเร็วฮีบ
 เขาก็ป็นกันเล่นดอมพยาคนละเพื่อ
 พระก็มีอาจให้ตัดบอกพลันเส็ง
 เสาจักวางนางน้อยทั้งเมืองเวรมอบ
 บัดนี้จักกล่าวถึงนางนาทน้อย
 อันว่าลางองค์น้อยลางองค์ใหญ่เกินควร
 ลางองค์ดำปอดปี้เสมอตามดั่งกา
 ลางองค์ก็ต่ำเตี้ยเหลือด้ามกว่าสุคน
 ลางองค์มีอกรเนื้อคิงลายเป็นตุ่มก็มี
 ลางองค์หัวเกล้าอันใหญ่โขโมก็มี
 นางก็แลเห็นแล้วดูสะอางผางหน้าย
 ขอให้พระพ่อเจ้าแพ้พระพ่อเมืองแต่ท่อน
 อันจักไลเมืองบ้านดั้นแอ่วนาเขา
 ข้าบ่อยากปราศจากแต่เมืองบ้านแหล่งเฮาแท้นา
 แม่นซีได้ฝัวชวานากี่ช่างบุญกลางแล้ว
 ขอให้พระพ่อแพ้เขาแท้ชู่คนแต่ท่อน
 อันว่าพระพ่อเจ้าก็ยงเล่นหมากสะกา
 ลางองค์ได้แต่พอถ่องแป้นพยาเจ้าโฮบเอาแต่แท้แล้ว
 องค์เจ้าเขาก็เห็นยอดแก้วเจ้าอ่อนนางงาม
 ก็หากดูนานได้พอเดือนทัดเที่ยง
 ก็หากฮุนแสงแล้วเสียทีหลายเล่า
 พระจักเอาอันก็บ่อชินจริงแท้
 จำให้ฝูงพวกใช้ชาวบ้านชู่คน

ของกินล้นหลายแนวต่าง ๆ
 อันว่าทางแม่น้ำสะเภาใหญ่เป็นแฉว
 อันว่าวันคืนค้าขายของเท่าฮุ่งแท้แล้ว
 อันว่าพระบาทเจ้าเสวยราชทรงเมือง
 พระก็สลาดเล่นสะกาทันทั้งรูกหาบ
 พระก็มีลูกหญิง 1 งามถนัด
 พระก็มีบอกให้หัวเมืองต่าง ๆ
 เห็นไผ่มาบอกความพอฮู้
 ให้เขานำของคามาอะเนกนองเหลือล้น
 คืดจัดมาสะกาแก้วซิงต่อพยาหลวง
 หวังจักเอาเมืองทั้งนางงามลูกพยาไปฮ้อน
 บอกให้มาม่วนเล่นสะกาแก้วต่อพระองค์
 เขาก็มาพรำพร้อมเต็มคุมขวางสนาม
 อันว่าพระบาทเจ้าพยาเมืองพระพ่อ
 ถ้าไผ่ปัญญาไวล้นเฮาจริงแท้
 ครั้นว่าเจ้าอยากได้พลันฮู้ต่อเอา
 แก้วแก่นกุ่มมะลิ นางก็มาหลังดูชู่พยาเมืองเจ้า
 ลางองค์ขาวลั่นลั่นเกินเมืองเฮาอยู่
 ลางองค์สูงสวดพันเหลือด้ามกว่าคน
 ลางองค์ตาเบียนเลี้ยวเหลือช้ายบ่อเบ็งทาง
 ลางองค์หน้าผากเบี้ยวตาซ้าหลิวแล
 ลางองค์เป็นปุมหลวงใหญ่พอดูฮ้าย
 นางก็บนบอบไหว้ถึงพระอินทร์พร้อมพรำพร
 ข้าบ่อหลงใจดอมหมู่พยาคนฮ้าย
 บ่ออยากไกลพงรพันหน่อนามแนวเชื้อ
 แม่นว่าได้อยู่บ้านนำพอปิดตาที่นี่
 ขอให้อินทร์พรมกุนาผายโผด
 นางกล่าวแล้วนางก็ติดเทียนไหวอินทร์พรมแล้วอย่า
 ก็บ่อมีไผ่ได้กินพยาจักสน้อย
 ก็บ่อมีไผ่ปานเปรียบพระเมือง
 เขาก็ขอดอมเอาต่อพยาหลายแป้น
 ฮุ่งค่าเข้าเขาเล่นบ่อเขา
 เขาจึงยอมพระบาทเจ้าขอกราบลามือ
 แต่่นั้นราชาเจ้าพยาเมืองมีอาจ
 ถอดเอาฝูงช่างม้าพร้อมพรำงัวควาย

เอาของเขาสู่อันบ่อหลอได้
 ล้ากว่านั้นเอาไว้สู่อัน
 เขาจริงลาทอนท้าวเมื่อบ้านที่ยิวพลัน
 ลางคนจ้างเยดไว้คราวหน้าจึงเป็งมือเถาะนา
 ลางคนหนหายตนตั้งคือเป็นบ้า
 ลางคนคิดเคียดแท้จึงตั้งดั่งเดินเมื่อ
 บักนี้จักกล่าวถึงจิวทองเดินดั่งก่อนแล้ว
 จิวจึงจาตอมท้าวบาคานน้องนาท
 ให้เจ้ากินหมากไม่ให้เป็นอุปสมคนทีเทอญ
 แต่นั้นเมื่อจิวทองกล่าวแล้วท้าวฮีบเลยผาน
 แต่นั้นสมพาวหน้าเป็นคนงามยิ่งจริงแล้ว
 ก็หากออกตลอดเนื่องามสิ้นกายหลัง
 บาจิงทรงจิวล้านตามทางกลางท่ง
 ก็หากเดียวระดาดบ้านแถบนี้เป็นถิ่น
 มีทิ้งไม้ไผ่บ้ำซางไฟสวดเพ็น
 บากก็ทรงจิวผ่ายเดินไปหลายแห่ง
 บากก็ขอพักยังเฮือนย่ำยายสวน
 ย่าบ่อชินคำเว้าเขานอนก็ตามช่าง
 ครั้นว่าเจ้าบ่อเห็นที่ฮ้ายจักเขาเว้าตอม
 หลานผู้เดินมาพีมีการใดจึงถึงย่านนี้เด
 อันว่าฝูงพวกพร้อมไปที่ทางใดแม่แต่
 อันว่าเคหังห้องเฮือนชายบ้านอยู่หลานนั้น
 พอเมื่ออย่างกล่าวแล้วท้าวเล่าเลยจา
 หลานบ่อมีเฮือนย่ำจักเดินไปตามชาติยาเอ้ย
 เอาแต่เดียวซีซ้องเสมอตั้งงูเหลี่ยมยาเอ้ย
 ท้าวกล่าวแล้วย่าเล่าเลยจาแท้แล้ว
 ยามนี้ตนเดียวแท้มีไผ่เป็นที่เพ็งจริงแล้ว
 ยายบ่อมีเนื้อเชื้อผัวก็ตายหนีจาก
 บัดนี้บุญมากล้นหลานดุงมาเถิง
 ย่าขอเชิญหลานน้อยกุณาเลี้ยงย่า
 เมืองอันนี้เขามักสับส่ออันสนความแก่ใจดแท้แล้ว
 เจ้าบ่อมีพี่น้องเป็นแต่คนเดียว
 แมื่อก้อวอนแท้ตอมหลานน้อยอ่อน
 แต่นั้นย่างกล่าวแล้วเล่าเลยจา
 หลานบ่อมีความเว้าย่านกลัวไฟจักสน่อยย่าเอ้ย

ไว้แต่ตัวเดียวแท้ให้พยาทรงชี้เมื่อทอน
 ทางสะเภาอันเอาของเขาทุกสิ่งจริงแล้ว
 ลางคนเว้าถึงนางใจสิดขาดตายแล้ว
 ลางองค์ปากบ่อได้แค้นคั่งในทรง
 เขาเล่ากลับต่อตั้งคืนเข้าสู่เมือง
 ลาแถบหลวงต่าวคินเมืองบ้าน
 จิวก็บาคานจอดเขาแค้นน้ำ
 บัดนี้เถิงแห่งห้องเมืองบ้านที่ปคนแท้แล้ว
 ให้ผานเอากินเงียงเดียวเนอเนื่อง
 อันว่าฝูงมันยังยัดใส่ลงแพงไว้
 ตาเดียวคือคอยเยี่ยมช่างจา
 อันว่าคิงกลมแขนปลอดงามดูระห้อย
 ครั้นว่าม่มท่งแล้วจึงเถิงห้วงเขตเมือง
 อันว่าสวยสวยเขียวหมากพลูแก่มะพร้าว
 กับทั้งดาวตาลเลียนเลียนน้ำแค้นฮั่ว
 อันว่าสุริโยต่ำค้อยเลยเข้าแวงเขา
 ขอเขานอนฮุ้งมาซีไปหน้า
 ย่าหากจนเข้านำกินแท้ส่วนแม่แล้ว
 แม่บ่อมีสังปูสาดชินอนบ่อมีแท้
 หรือว่าเป็นพ่อค้าจิวแท้คว่าชายแม่ลือ
 สังมาทรงหลังวังผู้เดียวเถิงพี
 ก้าผ่ายใต้เหนือแท้ที่ไต่ยาเด
 ตามคำมีสู่อันผายผื่น
 ขอกินข้าวและน้ำไปแท้สับชิวังนี้แล้ว
 ครั้นบ่อมีหว่างควาคอยไปทางหน้า
 หลานอย่าเดินไปสจงอยู่ตอมยายทอน
 ลูกหลานมีบ่อแท้ตายเสียงบ่หลอแท้แล้ว
 ย่าจึงทุกซึกฮ้ายถือกระบือึงเทียวขอนี้แล้ว
 ก็หากคงซีเคยเป็นหลานย่ากันมาแท้
 เจ้าครั้นเจ้าหากอยู่บ่อได้เมื่อหน้าจึงค้อยไปย่าทอน
 อันเขาบ่เห็นแก่เจ้าซีถือแท้ข่มเหิงยาแล้ว
 เขาสิจับเอาจิวบ่สงนาเจ้า
 ย่านแต่เป็นช้อยข้าเขาฮื้อข่มเอานั้นแล้ว
 ครั้นว่าย่าจักเอาหลานพลอยอยู่ตอมตนแต่่า
 อันว่าเขาจักฮื้อเอาจิวชิงยาดข่อยนั้น

หลานบมีย่อนย่านนั้นทอใย
 หลานจักเนาว์ดอมยายบ่อหนีไปแท้
 ยายก็หาพาแลงสู่งกันกินข้าว
 เถิงกลางวันท้าวซึ่งจ้วไปเล็ียง
 เขาก็ไปชีเล็ียงจ้วแท้อะเนกนอง
 ท้าวจึงปากกล่าวต่านจาต่อฝูงเขา
 ชันสูสูจักเปิดห่อเข้าให้กูแท้ตั้งได้นั้นแต่
 ตูบชินใจมิงชิมอบเวรวางให้
 ห่อเข้าขึ้นปลาบึงซีให้มิงแท้แล้ว
 จับเคาชนต่อจ้วบาท้าว
 มีย่อนจ้วเขาเลยถ่าวล้มหงายท้องสะแม่งตายแท้แล้ว
 เขาก็จุงจ้วเขาออกหนีมีข้า
 จ้วเขาเลยเล่าย่านบชนแท้แล่นหนี
 ให้บาคานเอาเมื่อให้ย้ายยกินพร้อม
 มีทั้งกล้วยและอ้อยแดงเต้าเผือกมันแท้แล้ว
 ตั้งแต่บาคานมาก็อ้อมเต็มมีไฮ้
 อันว่าฮุงคำเข้าเอามาให้แกยาย
 ยูถ่างกินของบาอุ่นแพงเอาให้
 เขาก็ชมชื่นเล่นดอมท้าวชู้คนแท้แล้ว
 ก็หากแซวๆเสียงหยอกกันมันพื่น
 เข้ามาหุ้มเจ้าจ้วท้าวแก่นเกษแท้แล้ว
 เขาก็พากันไปบวางจ้วท้าว
 บได้ไปอยู่ช่องจ้วเล่นอยู่สบายหันแล้ว
 กูจักเอาผืนแพงแผ่นสะไบปลันตั้ง
 ตูหากบปลเล่นแพจ้วมิงนั้นส่วนซีเอาแท้ตาย
 เออวาแต่สูมีวาจาสัตย์อย่าลวงกูแท้
 ให้มิงเดาคตกเล่นปลันตูก่อน
 อันว่าบาคานยืนอยู่กลางเป็นไ้อง
 กำฝ่ายก็ชาวซื่อนดั่งเดียนั้นแล้ว
 ท้าวบ่าวให้ไปพร้อมพร่ากัน
 ลางคนผ้าซีทิ้งเสียแท้แล่นไป
 ลางคนอิตเมื่อยล้าเขาแล้วนั่งลง
 ลางคนลัมเต็งพุงฮากออก
 เขาก็ขอเล่นซื่อนคาทีแท้บ่อท้อมา
 เขาจึงเอาสะไบให้บาคานยอมอบ

บัดนี้ย่ออยากได้เป็นลูกบมีชิน
 ท้าวกล่าวแล้วยายเล่าดีใจ
 บาก็เขาอยู่ยั้งดอมอย่าจำสวน
 อันว่าฝูงเด็กน้อยชาวเมืองมีมาก
 เขาก็ชวนบาท้าวเอาจ้วชนต่อ
 ครั้นว่าจ้วกูแพ่สูจักเอาอันใดส่งกุนอ
 ท้าวกล่าวแล้วเขาเล่าเลยจา
 ตูบเสียดายแท้แนวใดจักสิ่งจริงแล้ว
 เขากล่าวแล้วตีฟาตจ้วมา
 แต่นั้นจ้วบาท่างทยานตา
 เขาก็หน้าหล่าคำมฟาวฮีบแล่นไปจับ
 เขาก็เอามาแท้หลายตัวหุ้มใส่
 เขาก็เปิดห่อข้าวขึ้นตอนปลาโต
 ยายก็มีแสงย่อนของกินทุกสิ่ง
 ก็บ่อทุกช้อยากแท้สัพพะสิ่งชิงกิน
 บาก็ปลันจ้วได้ของกินทุกเยื่อง
 ยายยาม่าบได้เที่ยวขอทาน
 ท้าวก็เที่ยวปลเล็ียงจ้วดอมเด็กถ่าว
 เขาก็ฮักท่อนท้าวได้ส่งแท้สู่กิน
 อันว่าจ้วชาวบ้านหลายตัวเป็นหมู่
 อันว่าจ้วทองย้ายไปที่ทางใดก็ดี
 เขาก็อยู่สบายเล็ียงจ้วเขาเท่าคำ
 แต่นั้นเขาก็ต่านต่อท้าวปลันเส็งชันต่อกันท่อน
 ครั้นว่ามิงหากแพ่กูจักวางเสรมอบ
 เขากล่าวแล้วท้าวเล่าเลยชาน
 พอเทื่อท้าวกล่าวแล้วสัญญาว่ามีลวงท่านเอ้ย
 เขากล่าวแล้วเสียนอยู่เป็นแถวถัน
 ทางขวาท้าวชาวคนเสียนอยู่
 ท้าวจึงเดินเขาให้ตาที่เ็นบอก
 เขาก็หากแล่นแท้หมดแสงกันซีทั้ง
 ลางคนลัมนอนชะแคงหงายอยู่
 ลางฟ่องยอบๆเต็นทั้งแล่นข้า ๆ
 ก็บมีไปแท้บาคานท้าวอุ่นได้แท้แล้ว
 เขาจึงยอมแจ่มเจ้าบาท้าวชู้คน
 บาก็ดีใจได้สะไบเมื่อต้อนอย่า

ก็ชมชื่นด้วยบาท้าวขอบใจแท้แล้ว
 เขาก็พาบาเล่นสะกาทันทั้งหมากหาบ
 สัพพะสิ่งพร้อมการพลันขันต่อกันแล้ว
 ท้าวก็ได้สิ้นผ้าผืนกว้างมากหลายแท้แล้ว
 เมื่อกี้อยู่ทางเอ้ทรงนุ่งเต็มใจ
 อันว่าสัพพะสิ่งพร้อมฝูงหมู่ของเฮือนก็ดี
 ก็เพื่อบูยมาท้าวพลันสะกาทันหมากหาบ
 ท้าวจึงปลุกหอให้จ้วทองนอนอยู่
 บากก็หาพานจ้ำเด็กชายน้อยหนุ่ม
 ฮ้อนเตี้ยดอันได้ท้าวก็ทรงความสุขอยู่สบายหายฮ้อน
 เฒ่าก็ฮักนาทน้อยแพงไว้บ่อลิม
 ก็บ่อมีหุงวังแก่บาคานน้อย
 เขาก็ตั้งทับไว้เฮือนท้าวบ่อไกล
 ก็บ่อมีเมืองใต้ต่อบาคานใต้
 เงินและผ้าหลายล้นอะเนกนองมากแล้ว
 เพราะว่าเสียไชยเขาสู้บามีได้
 แต่บ่อนั้นคำซ่าเท่าเอ็งหมู่แสนเมือง
 บ่อมีไผ่ขันสู้สะกาทันชิงยาด
 บาบขึ้นแจ่มเจ้าบาท้าวเล่าไป
 ขุนจึงถามบาท้าวคางามทุกสิ่ง
 ตูจึงไปรับเจ้ามาเล่นให้ม่วนดอมนั้นตาย
 มิ่งนี่เป็นลูกเต้าน้อยหน่อหลานไผ่
 เขาว่าเจ้ามีจ้วโชนขนาดดิงงามล้น
 กันลองเบ็งดูท่อนครั้นว่าตูกากแพ้งจ้ว
 ครั้นว่ามิ่งหากแพ้ตูกากเสียเงินซั่ง
 ขุนก็บ่อมีหย่อนย่านบาท้าวท้อไยแท้แล้ว
 เมื่อนั้นบาจึงวันทาไหว้ขุนหลวงตำนานกล่าว
 ข้านี้เป็นลูกเจ้ายายย่าจำสวน
 พอขุนว่าให้ข้ามาม่วนเล่นสะกาทันแก้วบ่ขึ้นพระเอ้ย
 ครั้นว่าข้าหากแพ้ให้ข้าถอดเอาของ
 พอเมื่อท้าวกล่าวแล้วขุนเล่าเลยจา
 พเมื่อขุนกล่าวแล้วสะกาทันเทียบมา
 ขุนก็จำบาท้าวย่านสะกาทันเฮวฮีบ
 กูจักไปตามหลังแห่งมิ่งตามสัน
 บากก็เต็งตาหมดสู่ทางตรงเสี้ยง

พอเมื่อหลายวันแล้วเอาไปดอมหมู่
 กับทั้งหมากฮุกพร้อมเขาเล่นนี่นั่นแล้ว
 ก็บ่อมีไผ่แพ้อาคานจักเท็จจริงแล้ว
 ท้าวก็เอาไปด่อนอี้ยายย่าจำสวน
 ก็บ่อมีคัจฉาสิ่งใดจริงแท้
 ฝูงหมู่พินเหลือหลายอะเนกนองเต็มพิน
 ครั้นว่าไผ่บ่อแพ้อาให้ว่ชู้คนนั้นแล้ว
 ทั้งอ่างน้ำฮางหญ้าพ้อม
 เอาหญ้าให้จ้วล้นฮ้อยกินบ่อทุกซี่ยากแท้
 อันว่าไอยะกาเฒ่าจำสวนยายย่า
 ก็หากฮักขอดหมั้นเสมอลูกในทรวงนั้นแล้ว
 อันว่าฝูงชาวค้าหลายเมืองเดินดุงมานั้น
 เขาจึงชวนท่อนท้าวเล่นหมากสะกาทัน
 บากก็เลบฮีบฮื้อเอาของทุกสิ่ง
 เขาก็ยอมมาให้บาคานมวนมอบ
 ก็จึงยอมมอบให้ถวายท้าวชู่แนวแท้แล้ว
 เขาว่าบาคานดีกว่าคนทั้งค่าย
 เขาจึงพันเอาท้าวบาคานมาด่วน
 ฮอดไปที่ขุนใหญ่เจ้าบาท้าวนั่งลง
 เขาว่ามิ่งช่างย่านสะกาทันขนาดดีแท้ตาย
 มิ่งอย่ากลัวเกรงสิ่งก็บ่อมีคำฮ้อน
 มาชิงไหวหมากสะกาทันแท้
 เจ้าจงมาขุนสู้สะกา
 มิ่งนั้นส่วนสิเอาบ่ออย่าแล้ว
 ก็หากวางมอบให้บาท้าวเลือกเอาแท้แล้ว
 เห็นว่าท้าวเนี่ยยังหนุ่มน้อยบ่อมีย่านย่อนแก้วแท้แล้ว
 ข้าก็อยู่ที่นี้เมืองบ้านฮ่วมพระองค์นี้แล้ว
 ก็หากเนาไว้เคหังนอกเมืองพระองค์เจ้า
 ครั้นว่าพระแท้แล้วว่าจักถอดจ้วชอบตาย
 เงินทองมีมอลเวนบาท้าว
 ตามใจมิ่งให้ถอดเอาบ่อมีห้าม
 มิ่งสั่งมาจากคำแข็งคอยเบ็งมือกู่ท่อน
 มิ่งจงย่านสะกาทันแก้วก่อน
 พอเมื่อขุนกล่าวแล้วท้าวย้ายหมากเป็นถัน
 ท้าวจึงจำขุนย้ายสะกาทันขันต่อ

ข้าขอเชิญพระพ่อเจ้าไปทอนอยู่สี่สี่นั้นเดี
 ก็หากตันทางหมดบ่อนลีไปบมีได้
 ก็จึงโลมแจ่มเจ้าบาท้าวที่สอง
 ผุงหมู่ขุนมากล้นมาเล่นบ่ท้อบาแท้แล้ว
 หลายทีหลบกบ่มียามแพ้
 ขุนก็ดูละอาแท้บาคานชั้นต่อ
 ขุนจึงเอาเงินให้บาคานหลายหมื่น
 ผุงหมู่เหลือถึงท้าวบาคานขึ้นส่ง
 ท้าวก็หาบอย่างย้ายเงินมากเหลือหลาย
 ผุงคนทุกชีไฮ้ขอทานซีชั่ว
 เขาก็ยอของทานใส่หัวแปะไหว้
 ขอให้พระหน่อท้าวได้เป็นเจ้านั่งเมืองนี้ท่อน
 ผุงหมู่เงินค่าหลายให้หลังมาคือน้ำ
 ท้าวก็ลูกนั่งแล้วยอขึ้นใส่หัว
 ยาก็ลูกฟังฟ้าฮีบแล่นเอาของ
 เฒ่าก็มีสุขขัยอนดอมบาท้าวอุ่น
 ยาก็กินทานไปสู่วันบมีคร้าน
 ได้ 12 ปีก็จึงพากันหนีคั่วมาถึงพี
 สองขวบเข้าปีนี้เที่ยงจริง
 เถิงสองปีเข้ามาเตียวันนี้
 ก็หากสอยวอยสุดถูกใจสาวน้อย
 ยูถ่างท้าวม่วนเล่นชมซ้อนม่วนยิน
 มีแต่สาวลวงเข้ามาเล่นสิ่งเตียวันนั้นแล้ว
 ผุงสาวได้เครื่องเอน้ำท้าวชื่นชม
 พระก็ถามไต่ถ้อยแสนเมืองเจ้าสุคน
 เล่นหมากฮุกพร้อมสะกาตั้งต่อตีแท้
 แม่นว่าการจักชนต่อสู้โตโตแท้ก็บ่กลัวว่าลือ
 ยอมมือทูลต่อพระองค์ให้ทรงแจ้ง
 จิวท้าวแสงขนาดแท้ลิ้นโขงขอบเมืองเฮา
 อันว่าเขาแหลมซ้องสูงพีทั้งใหญ่
 อันว่าท้าวหนุ่มน้อยอยู่กับยายเข้าก็ทัน
 คนหลายแท้ปลายเมืองหัวด่าน
 ผิดแต่เป็นข้าเฒ่าหัวหงอกผมขาวนี้แล้ว
 ตูข้าก็หากเสียเงินเบี้ยพอพันมีมาก
 ขุนก็วันทาไหว้พยาเมืองทุกสิ่ง

เมื่อนั้นขุนก็หัวยู่ยันช่องทางลีไป
 เลยเล่าจนใจเจ้าขุนหลวงคาอยู่
 สามทีแล้วบาคานเป็นเอก
 เล่นหมากฮุกแล้วกะเลยเล่นหมากสะกา
 สุดที่ฮุนแองขุนบ่สู้บาคานท้าว
 ขุนก็สู้บ่ได้สะกาแก้วต่อบาแท้แล้ว
 ท้าวก็ลาแจ่มเจ้าขุนแล้วเล่าเมื่อ
 ถวายแก่เจ้าขุนเฒ่าชื่นชมมากแล้ว
 บาก็ขายตามทางตลอดถือขายซื้อ
 ท้าวก็ทานทอดให้เขาได้สุคน
 เขาจึงอวยพรให้บาคานคำชอบ
 ขอให้เป็นราชาอยู่เมืองทรงสร้าง
 เขาก็ถวายพรท้าวแซว ๆ เสียงสนั่น
 ก็จึงกายไปหน้าเถิงเฮือนเขาจอด
 นำบาคานขึ้นเมื่อเฮือนย้าว
 ก็หากลูลากได้มีแท้สู่นวมมากแล้ว
 บัดนี้จักบอกอายุท้าวคอบพอภายหลังพุ่นแล้ว
 นับแต่จิวทองท้าวพาเดินในป่า
 ก็จึงพันปากว่างเลยเถิงยาจำสวน
 บัดนี้อายุท้าวได้ 14 ปีเต็มนี้แล้ว
 เขาก็มาม่วนเล่นนำบาเท่าค่า
 ท้าวบ่ได้ไปเที่ยวเล่นดอมสาวจักเทื่อ
 ท้าวยุสนุกเล่นกามะคุณเข้าค่า
 แต่ั้นคำซ่าเถิงราชาพยาใหญ่
 เขาก็ว่าหลานยาเฒ่าจำนวนคน 1
 ลืออัน 1 เขาว่ามีจิวทองใหญ่โตงามล้วนว่าลือ
 พระกล่าวแล้วขุนกราบทูลลา
 ก็หากมีเที่ยงแท้ตามความเขาซ่าจริงแล้ว
 บ่อห่อนจิวไผเปียบเทียมจิวท้าว
 ก็หากงามเลิศล้ำแยงแล้วเปิดบ่เป็นแท้แล้ว
 มาลองหมากสะกากันแท้
 ก็หากสู้บ่ได้บาท้าวเที่ยงจริงแท้แล้ว
 ก็บ่มีไผปูนเปียบได้มันแท้เที่ยงจริง
 ก็หากเสียหน้าด้วยชายน้อยหนุ่มเตียแท้แล้ว
 แต่ั้นพระบาทเจ้าองค์ล้ำเล่าหัว

เขาบ่มีเชื้อแท้ขุนกราบทุลวงแท้แล้ว
 สั้งสิปัญญาไวกว่าขุนเมืองเจ้า
 พระกล่าวแล้วขุนกราบทุลวงค์
 สุดที่มันดีแท้ทางไปขาดขนาด
 ขุนกล่าวแล้วพยาเล่าเลยจา
 ครั้นว่าถึงมันแล้วให้อามาเฮฮิบ
 พอเมื่อพระกล่าวแล้วเขาฮิบเฮี้ยวไป
 อันว่าขุนจาตั้นดอมบาคำม่วน
 ว่าให้ไปต่อตั้งหมากฮุกสะกากัน
 แต่นั้นอุ่นหล้าน้อยท้าวอ่อนเลยชาน
 ค่อมว่าท้าวกล่าวแล้วเลยแต่งตนตัว
 บาจิงไปถึงอ้ายจัวทองตนพี
 ไชคำควรกล่าวคะตีผายผื่น
 ว่าให้ซื่อนไปสู่อุ้มหอรชะวังหลวง
 พอเมื่อท้าวกล่าวแล้วจัวส่งพรดี
 พอเมื่อจัวสั่งแล้วท้าวฮิบปล้นไป
 บากียอมือขึ้นเหนือหัวกัมขาบ
 มิงจมาต่อตั้งฮุกหาบสะกากันเที่ยวเทอญ
 ครั้นว่ากุหากแพ้วจักเอายากับจัว
 ครั้นว่ามิงหากแพ้วพระองค์ใหญ่
 ทั้งหมู่บ้านเมืองใหญ่ของกู
 แต่นั้นท้าวอุ่นหล้าโดยเจ้าบ่ซิ่น
 จักเอาเป็นทาสบ่อาจซิ่นพระองค์ได้
 พระก็ยอสะกามาสู่บาคานน้อย
 กัหากเลียนสะล่ายเสนาเฒ่ามากหลาย
 กุมมะลีนางก็เหาะย่องมาจอบแนมบาท้าว
 อันว่าชายหนุ่มน้อยขงเขตแดนเมือง
 เมื่อนั้นนางก็แลเห็นท้าวตั้งอยู่สิ่งหลัง
 ตานางเยี่ยมป่องน้อยคอยเบ็งบาคาน
 นางจึงลีลาย้ายไปนอนในบ่อน
 อันว่าอินทร์พรหมพร้อมเทวดาให้มาช่วยแต่ก่อน
 ขอให้อินทามายผ่อแลหลังข้า
 ขอให้บาคานมีโชคชัยแข็งกล้า
 ซ้อนกับบานงค์ถั่วตั้งนั้น
 พอเมื่อนางอริษฐานแล้วก็คืออยู่ในใจ

เขานั้นเป็นชาวเมืองฝ้ายไคเต้เจ้า
 อันว่าคำหมุ่น้อยยาเว้าบ่คือท่านเอ้ย
 บ่ได้หลวงภูมิปากแปลงคำเว้า
 มันบ่ละป่องไว้สิไปได้ตั้งใดพระเอ้ย
 สูงจหาคนไปทวงทันมาท่อน
 ใ้ว่าพระบาทเจ้าทั้นไปเล่นหมากสะกาวาเนอ
 พอเมื่อถึงเฮฉื่อนบาชั้นไปมีข้า
 บัดนี้พระบาทให้ทั้นท้าวเที่ยวเมื่อว่าตาย
 ดอมราชาบ่นานเดี้ยวนี้
 โดยภูมิบ่ซิ่นจอมเจ้า
 ก็จึงลงเฮือนไปบ่นานมีข้า
 บากี้ปากกล่าวตั้นจาพิ้งทอง
 บัดนี้ราชาพระทวงทันเอาช้อย
 ลองสิทธิต่อสะกากานเล่นที่เอ้ย
 บาจิงไปมีไชเดชแข็งลือล้า
 เถิงโองหลวงคั่งเสนาเฝ้า
 แต่นั้นพระบาทเจ้าตั้นต่อบาคาน
 กุพระองค์อยากเล่นดอมมิงลองเบ็ง
 ทั้งตัวมิงกุสือเอาเป็นข้า
 เขาจักยกยอกให้นางน้อยลูกกูแท้แล้ว
 กุจักยอเวรมิงให้ตั้งป่องเมืองบ้าน
 ข้าหากเป็นช้อยเจ้าลูกไฟชาวเมืองพระเอ้ย
 พอเมื่อท้าวกล่าวแล้วพญาเจ้าแห่งกระสัน
 ผุ่งหมู่เสนาพร้อมพากันมาหลังล้า
 แต่นั้นนางยอดแก้วเจ้าแจ่ม
 นางจึงเห็นโสท้าวดูงามสุทธะยั้ง
 ก็บ่มีไผปานเปียบเทียบบาท้าว
 คือตั้งกินข้าวแค้นกลืนน้ำบ่ลงนั้นแล้ว
 ก็หากดูงามสุดปวดมะโนคาแค้น
 นางก็จุกฐบ่ได้บูชาไท้เทพะอินทร์
 ขอให้ข้านี้ได้มาเป็นมิงผัวขวัญ
 ครั้นว่าบุญข้าให้เคยฮ่วมเฮียงสองตั้งนั้น
 ครั้นว่าข้าหากบ่เคยได้
 ขอให้พระพ่อเจ้าชิงแพ้วหมากสะกานันท่อน
 ก็หากอาวอนจิตฮู่หาบาท้าว

เมื่อนั้นราชาเอ็นเอาบาเฮียงฟ่าง
 ฝูงหมู่คนแข็งขันทาสีหัตตะบาท
 เมื่อนั้นพระบาทเจ้าชั้นต่อหมากสะกา
 แต่นั้นท้าวอุ่นน้อยคอยดูการต่าง
 พยาหลวงเจ้าไสมาดันต่อ
 พยาหลวงเจ้าไสมารับต่อ
 แต่นั้นพระบาทท้าวชนข้างออกชู
 พยาใหญ่ไสมากน้อยตันไว้จับกัน
 อันว่าราชาขออ่าวพลตันไว้
 บาคานไปบ่เอาซึ่งไว้
 ท้าวก็ไสมากน้อยตันไว้สู่ทาง
 พระจึงจับคอยย้ายคนเป็ยออกมาท้าว
 พยาก็จับหมากน้อยจนแท้บ่ยอมแท้แล้ว
 ท้าวก็ไสมากน้อยตันไว้
 ยกอุปมายอดันหลักกันแท้แล้ว
 ก็จึงถักข้างทั้งไว้ถึงหงษ์
 บาคานเลยวาดเฮือลงซ้อน
 พระตั้งเอาหงษ์ไว้เทียมขุนยีนอยู่
 ท้าวจึงยอลิงเดินเต็งเป็ยออกมา
 บาคานเลยวาดเฮือลงซ้อน
 แม่นสิหาตัวใดก็บ่มีทางเดิน
 แต่นั้นบ่าจึงยอแมวเข้าจำจนข้างอยู่
 แต่นั้นพยาเล่าย้ายคนอ่วยคืนลับ
 แมวกียอบได้สิ่งใหญ่ยังตัน
 พระก็ยอขุนย้ายหนีไปทางอื่น
 ก็หากเสียเดชเจ้าพยาเมืองยกใหญ่จริงแล้ว
 กล่าวแข็งหูตาทั้งคิงดั่งฝางเขาย้อม
 ครั้นว่ามิ่งหากแพ้ครราวหน้าก็จึงเขา
 พยาเมืองไสออกไปทั้งฮ้าย
 เย้าโยกให้พยาเจ้าชื่นใจ
 ท้าวจักเป็นทาสาแห่งเฮาบ่ส่งค้แท้
 บากียอไปรีบหลีกตีบกินได้
 คิดจักสับหมากน้อยเสนาน้อยก็หากมีแท่นา
 สุดที่ยอบอได้พยาเจ้าเล่าจนแท่นา
 พระก็โกธาแข็งปากแสดงค์กล้า

ท้าวจึงยับเข้าใกล้พอย้อยองคอย
 เขาก็แลล่าเยียมบาท้าวเล่นสะกา
 เส็งกุมารต่อบาคานท้าว
 ก็จึงซุกหมากน้อยใส่ขึ้นถ่านเทิง
 อันว่าท้าวหล้าน้อยใส่ขึ้นข้ามไปแท้แล้ว
 ท้าวซ้าหยับเร่งเดินเต็งตาเต็มป่อง
 ท้าวเล่าซ้าบายหน้าตั้งยอเต็งตันป่อง
 แต่นั้นบ่าว่าท้าวชวาคเฮือเต็ง
 อันว่าฝูงหมากน้อยจนฟางเฮียงกัน
 อันว่าบาคานยันเป็นพลการต่าง
 อันว่าราชาเจ้าจันใจคิดอยู่
 จึงยอเสนาเป็ยไปเฮียงข้างใหญ่
 ท้าวจึงห้วยุ่ม ๆ สับสอดวนกัน
 แต่นั้นราชาย่านอาชะนัยมาต่อ
 แต่นั้นบาคานก็ยอเสนาย้ายไปเต็งเข้าลวงดำ
 พยากียอข้างเต็นย้ายออกมาเป็ย
 พระก็คอยเบ็งเจ้าคาทรวงคิดอยู่
 พระจึงยอแมวเดินบังขุนอัดป่อง
 แต่นั้นพยากียอข้างเต็นยบายออกมาบัง
 บัดนี้พระก็จันใจแท้ครารวงแค่นอยู่
 พระก็คอยเบ็งข้างสิงนั้นก็อยู่ไกลแท้เนอ
 เฮือเล่าจำจนซับช่วยกันมีซ้า
 บาคานยอหงษ์รับของแมวจำเล่น
 ว่าจักยอคนสับก็หากตันทางไว้
 เฮือท้าวนำใส่ซ้าคนเข้าครั้งจนแท้แล้ว
 พระก็กริ้วโกรธกล้าเสียงเข้ม
 ให้มิ่งซ้าสองที่เสียก่อน
 ค่อมว่าพระกล่าวแล้วตกแต่งเป็นถัน
 แต่นั้นบาคานย้ายแปลงคนเป็นป่อง
 พระบาทเจ้าชมชื่นเลยหัว
 พระเล่าย้ายเร็วพลันโดยฮีบ
 ว่าจักกินพลท้าวหงษ์หลวงก็ตั้งอยู่
 พยาว่าจักสับตัสแท้บาคานก็ซ่อนอยู่
 ก็หากเสียเดชเจ้าพยาใหญ่สองที่
 ว่าบ่ยอมมิ่งแท้

คาที่เสียก่อนปักมึงเอย
 พยากแล้วแล้วตั้งหมากเป็นถัน
 แต่นั้นพยาใหญ่เจ้าย้ายออกเป็นถัน
 มันก็จันใจเจ้าราชาคาที่เอนี้แล้ว
 บาก็ยังเล่าแพ้ทุกเพื่อหลายที่แพ้นา
 ก็บ่อแพ้ท่อนท้าวถึงค้อยค้ำจวน
 ที่นี้พนันสะกาก็ค้ำมาพานี้
 ให้มึงมาแต่เข้าอย่าช้าเที่ยวพลันแพ้ตาย
 ทั้งย่าเฒ่าจวนนั้นก็ลีเอา
 กูจักจำให้มึงหาบน้ำดำข้าวแบกพินแพ้แล้ว
 กูจักวางมอบให้มึงแพ้เที่ยงจริง
 กูจักวางเวนถวายแก่มึงจริงแท้
 เถิงจ้าวทองกล่าวจาผายผิยน
 ดอมพยาใหญ่เจ้าเมืองลั่นก็โซคชัยแพ้นา
 พระขำมีวาจาต่อไปภายหน้า
 พระก็ใส่คอดไว้หวังสู้ต่อชนว่าตาย
 ทั้งย่าเฒ่าตัวเจ้าก็ลีเอา
 จำหาบน้ำดำข้าวแบกพินว่าตาย
 กับทั้งนางยอดแก้วสวางให้แก่เธอว่าตาย
 เถิงจ้าวทองอุ้มมาบุญกว้าง
 บัดนี้เฮาก็ดับมอดเมี้ยนเสียแพ้บสงค์
 ปีนนั้นตัวท้อซ่าง 2 วา เป็นขนาดแม่เนา
 มีโคงเหล็กแผ่นผั่งซ่างไว้
 หางมันตีพาดต้องตายแล้วก็จิงกินแม่ตาย
 พระจึงอัดแจบไว้ซังอยู่ในกรง
 มามอบให้มันกินแพ้สูวันแม่ตาย
 ให้เจ้าคิดหลักหนีโภยไฟสิ่งใดลีไปพันแม่เนา
 อัยกาหิวหอดแสงยมย่อย
 เจ้าคิดโสภฮ้อนตัวช้อยหากสีปองแพ้แล้ว
 ช้อยจักลวงสิทธิดูหากจักเห็นวันหน้า
 กินเข้าน้ำอ่อนแล้วอย่าโสภเหงาย่าเอย
 บาคานทั้งย้ายยอกินเข้า
 ยายก็พาบาคานเล่าอนในห้อง
 น้อยบ่อซำไกล้สู้อระซอน
 บาก็เดาตาพร้อมกินงายแล้วอย่า

ครั้นว่ามึงหากแพ้ที่นี้จิงว่าดีท่านเอย
 พญาหลวงไสหมากไปมีช้า
 ว่าบาคานหยับบได้เหลือหลอได้
 พระบาทเจ้าบยอมแพ้แล่นไป
 พระก็พาบาเล่นหมดวันเท่าค้ำ
 พนาจิงต้านต่อท้าวกูบมียอมง่ายแล้ว
 อันว่ามีอื่นเข้ามึงจิงเอาจ้วเข้ามาชนป็นใหญ่กูเทอญ
 ครั้นว่าป็นกูแพ้จักเอามึงใช้ช่วง
 มาเป็นช้อยในโฮงใช้ช่วง
 ครั้นว่าจ้วมึงแพ้นางงามลูกมึงกูนั้น
 กับทั้งเมืองมึงกว้างพวกไผ่ชาวเมือง
 พอเมื่อพระกล่าวแล้วท้าวก็เล่าลาเมื่อ
 ช้อยก็ไปปลันตั้งสะกากันสุกหาบ
 ช้อยก็แพ้สูแป้นเท่าค้ำเสียแสง
 ว่าให้เอาจอมเจ้าไปชนป็นใหญ่
 ครั้นว่าเฮาบแพ้จักเอาเฮาหมดหมู่
 เมื่อเป็นเข้าในโฮงใช้ช่วง
 ครั้นว่าเฮาหากแพ้จักยอมเมืองเวรมอบเฮาหมดแล้ว
 แต่นั้นยายย่าเฒ่าได้ยินแล้วแล่นมา
 ย่าก็ชลละธาให้ทั้งจาตอมอ่อน
 แม่แล้วไผ่สิมาชนต้องยังป็นพยาใหญ่ได้แล้ว
 พระบาทเจ้าให้นอนอยู่ดินอิด
 เถิงเมื่อสู้อค้ำเข้าให้กินจ้วตัว 1
 มันจิงหลบต่าวเข้านอนอยู่ในหอ
 เถิงเมื่อยามแลงแล้วเอาจ้วตัว 1
 ฉันไตเจ้าลีแพ้ป็นเจ้าพ่อพยาแม่เนา
 พอเมื่อย่างกล่าวแล้วชลละเนตนองไหล
 แต่นั้นจ้วจาตันไซค้ำโลมย่า
 ตามแต่ป็นท่อนั้นได้อาจกลัวเกรงย่าเอย
 เจ้าจิงเมื่อหาห้องเคหังเนานั่ง
 จ้วกล่าวแล้วเลยค้ำอระซอน
 พอเมื่อบอระบวรแล้วทุกสิ่งนานา
 อันว่าจันโทขึ้นเฮืองแสงพันขอบมาแล้ว
 ฟังยินกุดโต(กุกกุฎ)ซันสูงมาเลยแจ้ง
 ท้าวจิงลงสู้อัยจ้วลั่นบ่นาน

บาก็ยอมมือไหว้อินพรมเทวะโลก
 อย่าให้เสยเดชอ้ายสมสอาดจัวทอง
 ครั้นว่าฝูงชาวบ้านเขามาคุ้นแก่กัน
 เขาก็เห็นท่อนท้าวจูงจัวใต้ถามทาง
 เขาก็วันทาไหว้ทเวชะดาชูช้อย
 ขอให้บาบุญท้าวมีไชสิทธิ์โชค
 พร้อมถวายพรบ่าว
 ท้าวก็พาจัวย้ายตามทางเฮฮีบ
 เขาก็แหงๆท้วงจิวว่างามยิ่งนอ
 อันว่าทั้งเมืองพร้อมพากันไปเบิ่ง
 ก็หากหลานอะนเกล็ดคนหลังไหลตามทางมากแล้ว
 ก็หากเต็มสนามกว้างพะลานเพียงคับคั่ง
 แต่นั้นมาก็จูงจิวเข้าสนามหลวงพญาใหญ่
 จิวนี้ดูใหญ่แท้สดขนาดงามถนัดแท้
 แต่นั้นราชาเจ้าคอยเห็นบ่าว
 หรือว่าลิซันต่อต้องให้มึงบอกคำจริงเทียวเทอญ
 พระกล่าวแล้วท้าวกราบทูลขาน
 ครั้นว่าบ่เป็นการแท้สิขอลอยลาเล็ก
 แต่นั้นพระบาทเจ้าเอ็นใส่บาदान
 มึงจึงเอางัวเข้าไปยืนอยู่ปักปิ่นหันท่อน
 พยากกล่าวแล้วท้าวเล่าเลยไป
 เมื่อนั้นฝูงหมู่เขาเคยเลี้ยงปิ่นใหญ่พญาเมือง
 อันว่าพระบาทเจ้าจำเขาให้ไขแท้ป่องทวารอาจ ๆ
 แต่นั้นปิ่นก็ตั้งตนย้ายไปมาเลย่าง
 ยาวขนาดแท้ 2 วาเป็นเขต
 ขาวแดงสุดแซบคิงเป็นสิง
 ยอคอพันปักตูหอหลังใหญ่
 มันคิดว่าแม่นพญาเอามาเลี้ยงคือหลังของเก่า
 จิวจึงฝันผยองขึ้นเวหาอากาศ
 จิวทองซ้าทยานสูงกว่าเก่า
 จิวก็ย่อง ๆย้ายถอยชุดลงมา
 ดุราอ้ายกำพลอยปักอุ่น
 ครั้นว่ามึงหากย้ายให้ฮีบว่ามาเปียง
 พระกล่าวแล้วท้าวกราบยอมมือ
 อันว่าจิวทองท้าวทั้งปิ่นซึกแก่

ขอให้มาช่วยอ้ายจิวล้านให้โชคชัยแต่ก่อน
 ขอให้อินพรมผายโปรดช่อนชูจิวล้าน
 เขาก็ฮู้ข่าวแล้วสิมาเยี่ยมเบิ่งบา
 ลางคนก็ชลละธาไหลหลังลงฮ้ำหน้า
 ขอให้จิวท้าวลูโชคแพ่ปิ่นใหญ่พญาหลวงแต่ก่อน
 อันแต่ได้โลกนี้มีท้าวผู้เดียนี่แล้วเขาก็แหง ๆ
 มีหมู่สาวบ่าวพร้อมให้พรท้าวซัวแซมมาแล้ว
 ภายหมูบ้านไปแท้ใต้ทาง
 เขาก็วมแซวตามแล่นนำคอยเยี่ยม
 อยากรู้จิวท่อนท้าวซาเข้าต่อปิ่น
 ฝูงหมู่เสนาขุนพอหมื่นพันแท้แล้ว
 บัญชีก็ตีวตีตอเนียมเบิ่งดู
 เสนาฝูงไพร่น้อยเขาท้วงว่างามแท้แล้ว
 เฮาบ่อเคยเห็นจิวสูงงามปานนี้
 ก็จึงต้านไต่ถ้อยถามท้าวว่ายอมนั้นลือ
 ให้มึงยอมกุเสียวอย่าลิซันจริงแท้
 ข้าขอลองฤทธิ์ปิ่นเบิ่งพอครวน้อย
 สุดแต่พระบาทเจ้าคุณฯเข้าสิ่งใด
 มึงอย่ามีผยาให้ป่อยจิวไปท่อน
 กูจักบอกพวกพ้อเลี้ยงปิ่นนั้นให้ไข
 เถิงปักตูปิ่นอยู่จิวเฮายัง
 เขาเคยเอางัวไปให้มันกินเข้าค่า
 ต้องกรพแจใหญ่เลยไขปิ่นก็เคยกินจิวสู่แสงเข้า
 ตัวต่อซ้างเลยฝ้าย่างไป
 ปิ่นก็ยาบ ๆย้ายคับป่งปักตูหลวง
 อันว่าหัวปลูท้อเฮือนสามห้อง
 ปิ่นก็เห็นจิวทองเปิบประใจจริงแท้
 ปิ่นจึงอ้าปากเดินเถิงแล้วคาบจิว
 ปิ่นหยียดยาวของขึ้นเวินนำแท้แล้ว
 ปิ่นคาบกันจิวล้านจ้องลงแท้แล้ว
 แต่นั้นราชาเห็นเล่าจาหัวจิว
 มึงจงหลังดูท่อนจิวมิงนั้นหากสิตายบ่อย่าแล้ว
 กูจักจำปิ่นกูให้เขาเดียนี่
 ข้าบ่ทันมียอมให้เห็นเมื่อหน้า
 ลงสู่พื้นดินนั้นสู่ตัวหันแล้ว

ปีนก็เกี่ยวอัดไว้หวังจะให้จ้วตาย
 เมื่อนั้นจ้วจึงเบ่งฤทธิ์แรงแผ่นทยานเมื่อฟ้า
 จ้วก็ซำผืนผยองขึ้นถึงลมมิดแฉใหญ่
 ปีนจึงอดบได้้อปากหลดจ้ว
 เสียงดังก้องพสุธาเค็งครื้น
 ยีเย่งเข้าชนซำบ่เซา
 จ้วก็ชนหลายทีขาดไปเป็นบัน
 เต็มขวางคุ้มสนามกว้างแห่งพยา
 จ้วก็หากเจ็บขนาดแท้ก็เลยต้านสั่งบา
 ขอเจ้ายารยีนสุขออย่าได้มีโทษต้องพี่ก่อน
 บ่ซำจ้วเมี้ยนมิ่งมรณ
 เป็นเทวบุตรอยู่เทิงวิมานแก้ว
 มั่งจ้วทองมิ่งม้วยตายแท้
 อันว่าราชาพระโอรสเค็มขมกล้า
 ใ้มิ่งไปเที่ยวซื้อแทนกุแท้่อย่านาน
 กูก็แพงป็นแท้เสมอเนตรดวงตา
 กูก็เจ็บปวดเนื้อเสียดายแท้ตั้งแต่ป็นนั้นแล้ว
 มิ่งจักเอามากน้อยต่อใดแท้ให้ว่ามา
 อันว่าจ้วมิ่งกูบได้ไ้สืหาให้แก่มิ่งดอกนา
 สุดแต่ภูมิพระสิโปรตผายปางนี้
 ซำบ่ฐูจิมก้าสิไปซื้อที่ใดพระเอ่ย
 ซำบ่มีซินชิตแห่งพระองค์เป็นเจ้า
 แม่นว่าพระบาทเจ้าแทนให้ก็บ่เอาพระเอ่ย
 แต่่นั้นพระบาทเจ้าต้านตอบค้ำบา
 ซำหานี้ผัดมาซำแห่งกูแท้แล้ว
 ครั้นมิ่งไซ่บ่ได้กุสิซำแห่งมิ่งแท้แล้ว
 ไปเอาย่าจำสวนฮีบมาเดียนี่
 ใ้มิ่งเซาสนามหลวงย่าแม่่มิ่งคอยหัน
 เขาก็ไปกุงจับย่าสวนฮีบมามีซำ
 อันว่าฝูงพวกชาวหมู่บ้านเขานั้นก็ให้ตอม
 อันว่าฝูงสาวคางอ่าวหาบาท้าว
 สั่งเล่ามามีเวรถักบามีมั่ว
 เขาเหลียวเห็นย่าเมาได้ินตามทางน้ำตาหลั่ง
 แต่เขาคิดฮอดท้าวปล่งขวางขึ้นใน
 แต่่นั้นซำมะหาดเจ้านำทางตั้งดุงไปแล้ว

จึงสิกินจ้วเป็นอาหารใ้ให้อิมพุงเต็มท้อง
 ก็หากสูงขนาดพันเหลียวเบ็งบ่มีเห็นแท้แล้ว
 แต่่นั้นลมมิดแฉเข้าท้องป็นนั้นใ้ไ้ค้พอง
 ปีนจึงตกลงสู่พื้นดินสะท้านสนั่นเนื่อง
 อันว่าจ้วทองเจ้าผันลงเรวฮีบ
 ปีนก็คิงขาดสร้อยเสมอตั้งยาปลีแท้หนา
 ปีนก็มรณล้มตายไปคิงขาด
 แต่่นั้นโลหิตเข้าเต็มตางจ้วใหญ่
 พี่ก็เจ็บปวดแท้คือสิมิ่งมรณาแท้แล้ว
 อันว่าจ้วทองต้านตอมยาทั้งสั่งน้อย
 ก็จึงไปเกิดก้าหนแห่งดาวติงสา
 แต่่นั้นพยาหลวงเจาเห็นป็นมรณาต
 ตายแทบซำกันอยู่ทั้งสอง
 มิ่งนี้ทำเชิญใ้ป็นกูตายดับชาติ
 อันว่าใหญ่บ่บ่ยยาวใ้ต่อกันนั้นแล้ว
 มิ่งจึงหามาใช้ทันใจอย่าใ้ค้ำ
 จ้วมิ่งตายไปนั้นใ้กูแทนก็ฮีบว่ามาเทอญ
 แม่นต่อมิ่งหาได้ป็นกูมาก่อน
 พอเมื่อพระกล่าวแล้วท้าวกัมกราบทูลพระองค์
 ใ้ซำหาป็นนั้นมาแทนภูวนาท
 ครั้นพระพอโปรตแท้แม่นจักถอดเอาค้วก็ดีก่อน
 อันว่าโคโณซำตายไปก็บ่ว่า
 ท้าวก็วันทาใ้ว้ราชาค้ำอ่อน
 กูนี้ซำมิ่งแองแต่หลังคราวก็
 กูจักเอามิ่งเป็นซำทาสาใ้ซำช่วง
 พระกล่าวแล้วใ้มะหาดเล็กคนใน
 อันว่าบักอุนน้อยกูบ่ปล่อยวางมือ
 พระกล่าวแล้วซำมะหาดไปเอา
 บัดนี้ยายก็ชลละธาใ้ตามทางย้อยยัง
 เฒ่าก็สักค้อนเท้าหลังง่อมตามทาง
 คิดว่าสิได้เห็นอ่อนน้อยท้าวอุนเสมอใจเด่นอ
 ฝูงหมูสาวคั่งแค้นตีทรวงอกจักแตกตายแล้ว
 เขาก็อูกอั่งแค้นนำเฒ่าอู่ดูแท้เนอ
 ท่อแต่วันคินคิดฮำคินงาทำ
 ยายก็สักค้อนเท้าทั้งใ้ค้อยไป

อันว่ายาเฒ่าให้ตามทางทั้งจุ่ม
 บัดนี้ทวยได้ 7 กาบเดือนออกมา
 เฒ่าก็บ่เฒ่าแท้ทั้งเป็นทาสทาสาเพื่อน
 ท้าวจึงหามแม่เจ้าเซาทอนแม่ย่าเหง่าแม่เฮ้ย
 เอาแต่กุศลเป็นสิ่งใดก็ค่าแล้ว
 ข้านี้บ่ได้ทำโทษฮ้ายคำสัมนใส่ไปยาแล้ว
 เจ้าจกนโภขงสี่บั้งเมื่อหน้า
 ยาก็อดเยียนไว้เซาแท้นั้งขง
 เสนาทั้งวาวเมืองสูคนอดูท้าว
 มีแต่ไขปากเว้าช่วยเจ้าสูคนแท้แล้ว
 ผุงชาวเมืองเขาก็พากันปล้ำล้าไม้เห็ดสวนแท้แล้ว
 กูจักผีปองหาใส่มันปองฆ่ากูซังมันแท้ตั้งแต่ภายหลัง
 ข้าหานี้เป็นกูเล่าตาย
 ครั้นมันทำบ่ได้กูท้าวสิฆ่าเสีย
 ก็จึงทันบาคานฮีบมามีข้า
 พระก็ไขวจากล่าวกลอนจาต่าน
 ให้มันหมดเข้าล่านถึงแท้ยาวนาน
 มึงบ่ฟังคำกูสิฆ่าเสียวันนี่
 บาก็ถือเอาขวัญไปในดงกว้าง
 ซี่สูตรเบ่ฟันได้ก็บ่เป็นมันตาย
 อันว่าวันคำด้อยกูจักรมนาและนอ
 บาก็ซด ๆ น้ำตาหลังไหลนอง
 แต่นั้นอินพรหมทั้งเทวดาจึงถวายบาบุญกว้าง
 เจ้าจงลงไปมายโปรดชายของคั่นอง
 บาคานจากล่าวถามท้าว
 จึงมาฮ้องฮ้ำให้กลางป่าคนเดียวดังนี้
 เจ้าบ่มีพี่น้องเชื้อกิงแวนนามนั้นลือ
 อันว่าเมืองหลวงกว้างคาเมก็มีมาก
 อันว่าทเวบุตรต่านถามบาทุกสิ่ง
 ท้าวก็ไขคำจริงบ่นานจาเว้า
 ให้ทเวบุตรฟังสูอันผายผายน
 ขวานเล่าเป่ล้าไม้บ่ถ่องแท้แล้ว
 ข้าทำงานบ่ได้พยาเจาสีฆ่าเสียแท้แล้ว
 เป็นคนมากก็บ่อดทนถึงเฒ่า
 ขอให้คิดช่วยข้อยให้หายฮ้อนฮ้อมตายแต่ก่อน

ทุกข์แต่ยังอยู่สร้างเฮือนน้อยก็หากสม
 เฒ่ามาแห่งข้าฮู้เห็นแท้สูเซิง
 แม่เสรเป็นสันชละธาไหลหลัง
 แม่หากฮูสูพื้นในสูตรครองธรรมจริงตาย
 ยาจึงยอมมือไหวอินทร์พรหมเทวโลกแต่ก่อน
 ยาน้อยยาได้ฮ้อนเซาก่อนอย่ามีเหง่าเอาเอ้ย
 แต่นั้นยาเฒ่าได้ยินคำบากล่าว
 ฮาทังสองจักได้เป็นข้าเจ้าพยาใหญ่ทรงเมืองแท้แล้ว
 เขาบม่ใจพร้อมพยาเมืองจักแห่ง
 แต่นั้นถึงเมื่อกาละดูได้เดือนถามาฮอด
 แต่นั้นพยาใหญ่เจ้าคิดอยู่ในใจ
 ตั้งแต่เล่นหมากสะกาต่อกูคราวนั้น
 บัดนี้กูจักผีปองข้าให้มันทำหลายอย่าง
 พระกล่าวแล้วเอาซี่สูตรมาแปลงขวัญ
 บาหากมาถึงแล้วกักราบพนาเมือง
 ให้มึงเอาขวานนี้ไปในดงพันไฮ
 ให้มันแล้วมือนี่กูโปรดกูณา
 พระกล่าวแล้วท้าวฮีบลาลง
 ท้าวกียอขวานบั้งมุงยางไม้แก่น
 ท้าวกัวางขวานทั้งบาท้าวฮ่าคินงหา
 กูจักตายวางปะยาจำสวนบ่สงค้แท้
 บาก็คองคอยตายคำจวนวันนี่
 แล้วจึงไปบอกเจ้าทเวบุตรใหญ่จ้วทอง
 พอเมื่อทเวบุตรฮู้แล้วฮีบล่าวถยานลงถึง
 เจ้านี้เป็นเหตุด้วยประการสังสันไตนี่เด
 เจ้านี้เป็นลูกเจ้าเชื้อชาติแนวไตนั่นแต่
 สั้งว่ามาตนเดียวแต่ที่ไตนี่
 สั้งมาฮ้องฮ้ำให้อยู่ดงกว้างผู้เดียวนี้เด
 แต่นั้นบาก็ไขปากต่านจาต่อทเวบุตร
 บาก็เล่าแต่เค้าเท่าออกถึงปลาย
 ข้าก็จงใจแท้ขวานพันแมนซี่สูตร
 ข้าก็คองตายแท้ยามแลงค้ายคำ
 ข้าจึงได้นั่งให้อือดูชาติตัวเอ็ง
 เจ้าที่เดินดุงต้นมาแต่ที่ทางไตนี่เด
 ให้ข้อยขอขวานกล้าดอมพี่ชายให้ผายโปรดวอนก่อน

ครั้นหากมัมโทษแล้วครุเจ้าแม่นบลิ้มพีเอ๋ย
 ย้านได้ตายเป็นผีเมื่อพยาพินฆ่า
 ก็จึงไขปากต้านดอมท้าวสูอัน
 บัดนี้ข้าก็มรณตายขึ้นเมื่อเมืองฟ้า
 บ่ได้ทุกข์ยากไ้เคืองแค้นเยี่ยงใดพี่แล้ว
 จึงได้มาฮอดเจ้าจาต่านถ่องถามพี่แล้ว
 เจ้าจงอดสายยั้งดอมพยาไปก่อน
 อย่าได้อาวอนคิดบ่ให้เสียสิหวัง
 เจ้าจงเมื่อหาห้องในพยามาเหตุ
 ไ้หลวงว่าเนอพี่จักคิดช่วยเจ้าบ่ให้ยากสันใดแล้ว
 พอเมื่อทวบุตรกล่าวแล้วบาเล่าเลยจา
 อันว่าไ้บ่แล้วสิหลพางตัวะลายตั้งนั้น
 ครั้นบ่เห็นสวนกว้างเป็นดงสันเก่า
 อันว่าควายบ่มีสีพานแท้สีตัวะพาง
 แหนงว่าให้พระบาทเจ้าตัดโทษฆ่าเสีย
 ท้าวกล่าวแล้วทวบุตรพี่เลยขาน
 บัดนี้พี่จักลองฤทธิให้บาคานได้เห็นแน่
 ทวบุตรกล่าวแล้วเลยเป่ามนต์ไป
 ก็หากเป็นทุ่งกว้างดงงามสุดขนาด
 พอเมื่อสุริโยค้อยลงแลงยามค่ำ
 ครั้นว่าเกิดเดียดฮ้อนประการสิ่งสันใด
 ทวบุตรสั่งแล้วเลยฮีบทยานกลับ
 บัดนี้จักกล่าวถึงท้าวเนาว์ดงกลางปาก่อนแล้ว
 พอให้ถึงขวางคุ่มองค์พระบาทคอยเห็น
 อันว่าสวนมิ่งแล้วสันใดแท้รู้ว่ายั้นเด
 แต่นั้นพระกล่าวด่านมิ่งช่างกล่าวคำสะหาวแท้หนอ
 ครั้นว่ามิ่งหากพินบ่แล้วกุจักตัดค้อมิ่งให้ขาด
 ก็เลยมีดเสี้ยแสงทั้งเมืองเขาเนงนอนเสี้ยเสี้ยง
 อันว่าพระบาทใช้คนไปเยี่ยมเบิงสวน
 ก็หากแปนงามสุดเขตโขงดงกว้าง
 ตั้งหากว่าไม่ใหญ่แท้บาทท้าวเล่าพินได้แล้ว
 ก็หากพินวานนี้คนเดียวบ่มีเพื่อนแท้ตาย
 เถิงราชากราบทูลมีข้า
 ก็หากบ่ระบวนหมดฮาบเพียงโขงกว้าง
 ทูลพระองค์ตั้งแต่ก่อนนั้นแล้ว

ท้าวกล่าวแล้วชลละเนตรนองไหล
 แต่นั้นทวบุตรท้าวจ้วทองตนพี่
 ข้อยนี้หากเป็นพี่เจ้าตนชื่อว่าจ้วทองนั้นแล้ว
 เป็นทวบุตรอยู่ยั้งดาวะตึงสาสนุกยิ่ง
 พี่จึงเหลียวเห็นเจ้าชลละธาย้อยหยั่ง
 บัดนี้พี่จัดปูนปองปโตโทษมาให้หายฮ้อน
 พี่บอกให้เจามะมิ่งเมี้ยนเสี้ยซิบซิวังจิต
 เจ้านี้มีเวรเกี่ยวชาติก่อนภายหลังพี่แล้ว
 ดูท่อนเจ้าจงบอกแจ่มเจ้าว่าพินแล้ว
 นื่องจงทูลต่างคนดั่งเฮียมจาต่าน
 ข้อยก็กลัวราชาโกรธเค็มคำฮ้าย
 ครั้นพินจำคนมาล่าแลหลิงเฮียม
 พินจักจับข้อยจริงแท้ที่หลินั้นแล้ว
 มนบ่ชอบกรรมเวรโทษสิต้องตัวแท้บ่ส่งค์แท้ตาย
 ตายไปตามกรรมเวรก็ช่างตามคำแล้ว
 เจ้าอย่ากลัวคำตายดั่งใดเด้น้อง
 เจ้าจึงหลิงล่าเฮียมฤทธิฮ้ายเบิงดูพี่ท่อน
 ผุงหมู่งยางหักมุ่นทลายแปนเกลี้ยง
 แต่นั้นท้าวอุ่นหล้าเห็นแล้วชื่นชม
 ทวบุตรเล่าต่านจ่าน้องสูอัน
 เจ้าจงวนหาเฮียมสิค้อยปูนปองให้
 เถงหอค่ายุ่สบายหายฮ้อน
 พอเมื่อแสงคำค้อยบาท้าวต่างเมืองแท้แล้ว
 ก็จึงถามบาคานฮีบพลันมีข้า
 แต่นั้นท้าวกราบไหวว่าพินแล้วก็จึงมาพระเอ๋ย
 กุจักจำเขาไปเบิงดูให้เห็นแจ้ง
 ตายมระเมี้ยนค่อมว่าพระกล่าวแล้ว
 ก็จึงเถิงยามแล้วแสงทองแจ้งส่องมาแล้ว
 เขาก็ไปเข้าหลังล่าดูสวน
 เขาก็พากันเว้าระอาใจบาบ่าว
 หากบ่มีหลายมือหลายคีนไ้บ่ข้อยจริงนา
 เขาก็ดูคักแล้วฮีบต้าวคีนมา
 ข้าหากไปเบิงท้าวพินไ้สวนหลวง
 ก็หากสมดั่งความมั่นไว้
 พวกข้าก็หากจึงตั้งธระอาแท้บ่หอมมีแท้แล้ว

อันนี้เป็นแต่สมภารเจ้าบาท้าวแต่หลังบู้
 มันสิเป็นประหลาดแท้ผู้ใด
 เมื่อเวลาสุมจืดให้มันเห็ดฮั่วล้อมทั้งมือลิจอบจืด
 กูจักฟันคอกวัดให้ขาดเสียตายเมี้ยน
 พอเมื่อยามเขาเข้าไปเผาสุมจืด
 เอาไฟเข้าไปจุดเผาเสียเทอญ
 ให้มันแล้วมือนี่ล้อมไขว้ไว้ให้หมดสวน
 มึงจงเลียนลำไม้สวนมึงให้ล้อมฮอบ
 ครั้นว่ามึงอยากยืนยาวมันให้ทำเสียให้มันฮอบ
 ท้าวก็ไปถือเอาได้ขวานซี่สูตรของพญา
 พอเมื่อบาไปแล้วพญาเล่าตามหลังไป
 พระก็ทรงพระทัยแท้ในใจคำฮ่า
 แต่นั้นบาคานท้าวไปเลิงแคมไฮ้
 แต่นั้นก็จึงฮ้อนฮอดเจ้าองค์ที่ภาดา
 ท้าวก็บนบอกให้เทวะบุตรตนพี่
 พอเมื่อเทวะบุตรฮู้แล้วเลยเป่ามนต์ไป
 ทั้งเล่าแปลงฮั่วล้อมเลียนไปอ้อมฮอบ
 บรรจบแล้วสุริโยเลยคำ
 บัดนี้มาจักกล่าวถึงเจ้าองค์พะยำน่าจอบบาแล้ว
 บมีไผมาช่วยแท้ครานี้เที่ยงจริง
 กีบเห็นที่กำไผแท้ช่วยมันแท้แล้ว
 ครั้นว่าไฟดับแล้วพอครวกลีบเกิด
 มีทั้งขุมแดงพร้อมหลุมเข้าปลุกฝัง
 พระก็อัครจรยเยเกิดระอาบาท้าว
 เถิงโฮงหลวงอยู่สบายมือฮ้อน
 พอเมื่อสุริโยลับต่ำแสงลงแล้ว
 ท้าวก็เดินตามทางเร่งเร็วมีข้า
 พระก็ตีกกล่าวข้าถามท้าวบนาน
 พระก็ซีกไต่ถ้อยถึงที่สวนหลวง
 ทั้งล้อมฮั่วไม้ไขว้เลียนตีบแต่
 กล้าม่วนพร้อมพรว้าแดงบ่แต่
 ให้ขาดตายมรณเมี้ยน
 ให้มึงตายไปซ้างัวทองเมี้ยนคาบไปแล้ว
 ตามคำที่สูอันผายเมี้ยนก็หากบ่อระบวนแล้ว
 ข้าก็ทำให้แล้วมือ 1 วันเดียว

อันว่าราชาเจ้าคิงฮ่าในใจ
 นั้นช่วยมันนี้แต่กุสิเอามันแท้
 ครั้นหากเห็นไผมาช่วยมันบาท้าว
 ค่อมว่าพระกล่าวแล้วนั่งอยู่ตุณที
 กูก็บอกให้บาท้าวท้าว
 ทั้งเล่าฮื่อ ๆ ให้แปลงฮั่วย่านาน
 อย่าให้หมูหมาป็นลอดไปกินได้
 ครั้นว่าสัตว์สิ่งฮ้ายกินแท้กุสิข้าบาดคอแท้ตาย
 พยากกล่าวแล้วบาท้าวเล่าไป
 บาก็เอาไปนำหลอกตาพระยาเจ้า
 ซอมดูจอบแนมบาท้าว
 ตั้งว่าขวานซี่สูตรแท้ ๆ สงมาเกิดเป็นดีแท้หนอ
 ท้าวกี่วอนฮอดให้เทวะบุตรเจ้าพี่ชาย
 ท้าวกี่ทยานลงเถิงแห่งบาคานน้อย
 ฟังถึถ้วนสาแล้วสูอัน
 เป็นไฟไหม้สวนหลวงเกียงฮาบ
 ทั้งเล่าปลุกเข้าพร้อมแดงเต้าเครื่องสวน
 เทวะบุตรเล่าฝ้ายลาท้าวต่าวเมื่อ
 ครวนั้นก็หากอัครจรยแท้บาคานมาจุดไฮ้
 กูก็ผกอยู่นี้คอยดูหลังลำ
 เห็นแต่แสงไฟลุกเฮือเอื้องใสแจ้ง
 เป็นฮั่วล้อมสามชั้นถึถัน
 ตั้งหากเตียรดาดลันเต็มพื้นอะเนกนงแท้แล้ว
 พอเมื่อกล่าวแล้วกลับต่าวคินเมื่อ
 บัดนี้จักกล่าวถึงท้าวฮุ่นน้อยค่างอยู่ในสวน
 ท้าวกี่กลับต่าวหน้าคินเข้าสู่ความ
 เมื่อเถิงห้องพญาหลวงองค์เอก
 ทำเหมือนบ่ได้ไปมองลับจอบดูบาท้าว
 มึงหากไปสุมสวนใหม่ดีลือนั้น
 ตามคำบาสั่งมึงบาท้าวกลับทั้งปลุกเข้า
 ครั้นบ่ทำอย่างนั้นกุสิตัดคอเสีย
 ทั้งยายชราลืปาดคอเสียเสี้ยง
 แต่นั้นบาท้าวท้าวกรมกราบทุลถวาย
 การเจ้าสั่งตามพระเอ้ย
 บ่อให้ผิดค่างค์แห่งพยาตรงเสี้ยง

แต่นั้นพยาหลวงเจ้าจระจกซี้เพื่อ
 บ่มีสมความเว้ามีงลิตายมี้ออื่น
 พอเมื่อพระกล่าวแล้วก็อยู่มีตั้งแท้แล้ว
 กลัวว่าตนจักตายพร้าบาชายน้อย
 เจ้าหากไปทำสร้างการหลวง
 จึงตำมาแม่ลือยานี้
 กลัวว่าองค์พยาตัดขาดคอเฮาแท้
 เจ้าอย่าได้เคียดฮ้อนการแห่งพยาเมืองยาเอ๋ย
 ก็เพื่อองค์แจ่มเจาตนพิง้วทอง
 มาโปรดให้คราวนี้จึงสว่างโภยแท้แล้ว
 กับทั้งยาแจ่มเจ้านอนพร้อมพร้ากัน
 ไก่ก็ตบปีกทำเลยแจ้งฮุ่งมา
 เถิงสวนหลวงไต่บ่าหลังเยียม
 คือตั้งปัดตาดไวยามเช้าค่าแลงนั้นแล้ว
 เขาจึงพากันกลับตำเวิงเมื่อบ้าน
 ในชมภูสิบมีปานนี้
 สู้จักตายดอมมันบ่สงค้จริงแท้
 กูก็ไปก่อนก็บ่ทันมันแนในใจ
 ให้เห็นแนตาคุณั้นว่าสูไปดูบ่ทอตาคุณแท้
 พาพลหลวงล่งไปมีซ้า

ทั้งถ่มถึมน้ำลายนั้นใส่บา
 ทั้งยายเฒ่าก็ตายแท้พร้ากันแท้หน้า
 อันว่ายาแจ่มเจ้าเอ้าอั้งในทรง
 ก็จึงวาจาตามต่อบาคานท้าว
 พยาใหญ่มันหากเสร็จเรียบร้อยบ่าท้าว
 ใจคะมะแท้ฮ้อนเฮงในทรงหลานเอ๋ย
 แต่มันท้าวหากมีวาจาต่ออัยกาเฒ่า
 ซ้อยหากเอาไฟสุ่มจุดเบนผายผีเย็น
 เจ้าพี่หากตายเป็นเทวบุตรอยู่ดาวะดิงฟ้า
 พอเมื่อจากันแล้วบาคานสงตั้งอยู่
 พอคราวแล้วสุริโยแจ้งส่องมาแล้ว
 อันว่าตนเอกเจ้าพยาแต่งคนไป
 เขาก็เห็นยังพื้นเกลี้ยงฮาบงามดี
 ทั้งฮูลุมเข้าในสวนของท้าวปลูกเต็มแท้แล้ว
 เขาก็ขึ้นกราบไหวพยาเจ้าบ่เชื่อถือคำเขา
 สุนีฮับเครื่องจ้างมันแท้บ่สงค้ดอกนา
 บัดนี้กูจักไปดูแท้มันซ้าเพื่อสองก่อนแล้ว
 เพียงแต่พอเป็นสวนก็ตำมาเวียนซ้ากูจักดูซ้าอีก
 พระกล่าวแล้วขึ้นชื่ออะชะโน

ท้าวอุจน์จ้าวทอง ผูก 3

การช่วงค้อมองค์พระยาย้ายออก
 ก็หากสุดชั่วเยียมตาแท้หล้าคอย
 อันว่าราชาเห็นออกกระอาใจแท้
 อันว่าบั๊กอันนี้มีบุญแท้บ่อสงนั้นแล้ว
 พอแต่ข้าวขึ้นแล้วจึงกล่าวหลายแนว
 กูจักเรียนเอาไว้อาคมทุกสิ่งจริงแล้ว
 ชาติที่เป็นกษัตริย์นั้นบ่อมีสองเป็นคู่จริงตาย
 บัดนี้เป็นคนกล้าคือสีกายมือกูแล้ว
 บาดว่าเขารับแล้วเสียแล้วจึงสติง
 ฮ่าคณิงบ่อมีแล้ว
 ทั้งเครื่องฮั่วสวนนั้นสูแนว
 เขาก็กินหมากไม้แดงเต้าสูแนว
 ผุ่งหมู่ชาวเมืองเขาสู่คนยอย่อง
 ไผ่ไปเห็นบ่ออยากเมื่อหาห้อง
 เขาก็เอาเมื่อให้ศรีไวนางนาท
 อันนี้หากแม่นของสวนเจ้าบาครานเอามาเบ็งดูท่อน
 พอเมื่อนางกล่าวแล้วยิ้มปากเลยหัว
 อันว่านางหล้าบ่อยั้งทั้งบาคิดฮ่ากันแล้ว
 เขาก็จกกันเล่นหลายคนเว้าต่อกันแล้ว
 บุหรืทั้งหมากพลุกู่สูแนวบ่อมีไย
 เพราะนางยอดแก้วแพงเว้าฮ่วมบานันแล้ว
 พระบาทเจ้าจาท้าวแต่งสาธ
 กับทั้งมุงด้วยแป้นให้ตีล่วนคู่หลัง
 อันว่ากลางคืนทั้งกลางวันมิงยอนอนจริงแท้
 กูจักพันคอมึงให้ตายบ่อมีเลี้ยง
 พอแต่กินหงายแล้วเลยเขาไปในป่า
 หน้อยบ่อข้าทายนล้าฮอดบา
 เมื่อนั้นเทวบุตรตันจางนางนาท
 เทวบุตรกล่าวแล้วคิดฮอดบาระมี
 อันว่ารูปร่างเนื้อสมหน้าแปลกบา
 ให้เขาไปแบกแป้นไปทิมช่วงสนาม
 เสาใหญ่ได้คู่แท้ 5 กำ

พระก็ไปถึงกำสวนหลวงบาบ่าว
 เป็นดั่งเขากล่าวเว้าจริงแท้สูแนว
 อันว่าพระบาทเจ้าทรงพระทัยคิดฮ่า
 กูสิตีวะยวะให้รอไปพอเก็บเกี่ยว
 มันหากทำอันใดก็หากเป็นอันนั้น
 จึงสิจับมัดฆ่าพอบให้เพิ่นหยันแท้นา
 มีแต่ผู้เดียวให้เป็นเจ้านั่งเมืองนั้นแล้ว
 บัดนี้กูจักปกปิดไว้บ่ไซจาอาเสี่ยง
 พอเมื่อระฮ่าแล้วก็จึงต่าวคินมาถึงโฮงหลวง
 แต่นั้นภิกโขเข้าสวนมาเลยแก่
 ยู่ท่างนางสนมพร้อมในโฮงใช้ช่วง
 ก็หากดูแซบซ้อยหอมอ่อนเทิงหวาน
 มีทั้งต้นดอกไม้หลายสิ่งนานา
 เขาก็ปิดหมากไม้แดงพร้อมพรำสาสิ
 อันว่านางยอดแก้วแพงล้าอันเมือง
 มันสิชมฝาดส้มจริงแท้ดั่งโตบู่แล้ว
 นางก็บายมากินก็แซบนัวหวานจ้อย
 อันว่าสาวช่วงใช้เขาพร้อมสุตน
 ท้าวบ่อนบ่อฮอดบ่อยาดแท้ผุ่งหมู่ของกิน
 อันว่าฮัยการเฒ่าจำสวนก็กินอิม
 บัดนี้มาจกกล่าวถึงราชาเจ้าพระยาหลวงมีอาจ
 ให้มิงไปใส่พื้นแป้นฝากระดานแอมคู่หลัง
 ให้มันแล้วอย่าให้มันถึงขบสามวัน
 ถ้ามิงทำบ่อแล้วถึงที่สามวัน
 พอเมื่อพระกล่าวแล้วท้าวกราบยอมมือ
 บาก็อิฐฐานไหว้เทวะบุตรตนพี
 ท้าวก็เล่าเหตุให้ทุกสิ่งตามมี
 เจ้าอย่าได้เคียดแค้นสั่งแท้สิช่วยชู
 ก็จึงนิรมิตให้เป็นคนมาช้อย
 อันว่าใหญ่บ่อยสมอเพียงท่อบานันแล้ว
 แต่นั้นราชาเจ้าหลิงแลเยี่ยมเบ็ง
 ก็หากงามยิ่งล้ำดูอาจแสนถนัด

อันว่าราชาคิดอำคนิงใจเจ้า
 ทั้งช่างไม้งามแท้ดังเหล่า
 ก็จึงติดต่อไว้ภายหน้าต่อไปแท้แล้ว
 ให้มันมีแต่กุคนเดียวให้ซำลือเมืองบ้าน
 คอยมาถึงสามวันบ่นยานเลยแล้ว
 ทำอันใดก็หากแล้วดีแท้คู่แนว
 มึงจงไปชนเอาพีชชะโอดทำมาจากสวนหลวง
 บรรवरแล้ววันเดียวอย่าให้ค่า
 พอเมื่อพระกล่าวแล้วเลยคำเสียแสง
 เทวบุตรฮู้แล้วเล่าเลยฮวยมนต์
 ในกลางคืนบ่ทันพอแจ้ง
 เห็นหมู่ข้าวเต็มสาางเล่าใหญ่
 ก็จึงมีผู้สร้างเยี่ยหลวงหลังใหญ่
 ไผจักได้ตั้งนี้บ่อาจว่าจักมีแท้แล้ว
 อันว่าบักอันนี้ดูประหลาดหลายแนวแท้
 บัดนี้จักจำมันให้แปลงหอยสาา
 ให้มันแล้วด้วยแก้วคำพอกเป็นลาย
 พอพาคินงแล้วจามาเฮวฮีบบอกสู่ชั้นจำให้แต่งโฮง
 ในกลางคืนอย่านานให้มันแล้ว
 อันว่าลึงลายแท้ให้งามดีทุกสิ่ง
 กุจักพินมอดเมี้ยนบ่มีเลี้ยงต่อไปแท้
 อันว่าราชาพระเน่งนงในหอง
 พอเมื่อถึงท่าแล้วเขาฮ้างอำคนิง
 ขอให้หลังผ่อเยี่ยมนำน้องผู้เหนียวออนแต่ก่อน
 อันเป็นเทวบุตรก็ผ่อแลหลังเยี่ยม
 บัดนี้มาจึงวันทาไหว้เทวบุตรองค์พี่
 อันว่าเทวบุตรฮู้คนิงอำในใจ
 ขอให้มาช้อยน้องหน่อให้พอให้สว่างโภยแต่ก่อน
 พระก็ผื่อปองฆ่าบ่อนสูวันแท้แล้ว
 ครั้นว่าสหายบ่มาผัดให้บ่มีได้อยู่ดี
 จิตใจเป็นหนหวยคิดคนิงบาท้าว
 พาล่วงย้ายลอยน้ำหลังมา
 กับทั้งน้องชายหล้าท้าวอุ้นจ้วทอง
 พระยานาคก็ฮู้ทุกสิ่งอัน
 สูงพากันเกาะเกี่ยวกันขึ้นช่วย

อันนี้บุญญูได้คนแสดดีขนาด
 ครั้นมันทำให้แล้วบรรवरทุกสิ่งสนั่น
 ครั้นกุหากเลี้ยงไว้สืขินตบมือกุบ่อย่าแล้ว
 พอแต่พระอำแล้วสถิตอยู่หอชัย
 ทั้งเมืองพร้อมราชาบาท้าว
 แต่นั้นพยาใหญ่เจ้าข้าเดินป่าวาคาน
 เอาขึ้นมาใส่สาางให้เต็มล้วน
 ซักว่านั่นกุพินฆ่าให้มึงมรณ
 บาคานลงสู่สถานเมืองกว้าง
 บังเกิดให้พีชโอดเขาไหลหลังเต็มเยี่ย
 เมื่อนั้นพยาใหญ่เจ้าหลิงเยี่ยมล้าสาาง
 พระก็ดีใจแท้บุญญูมิเหลือมากริง
 ข้าวใส่พร้อมลือล้าทั่วแดนแท้
 มีแต่ตนเดียวกุซำลือทั้งค่าย
 กุให้มันทำอันใดก็หากทำจริงแท้
 ในแม่น้ำทะเลกว้างให้ใหญ่สูง
 แปลงชั่วสะพานเกาะกายมาเถิงนี้
 มึงจงไปปลูกก่อสร้างกลางแม่ทะเลหลวง
 ให้มันเป็นมณฑปพอกคำผสมแก้ว
 มีผู้มากล่าวท้วงคำบ่องสนั่น
 ค้อมว่าพระกล่าวแล้วเลยคำอรชร
 เมื่อนั้นบาคานน้อยลีลาลงท่า
 ท้าวก็อธิฐานฮอดท้าวเทวบุตรตนพี่
 บัดนี้จักกล่าวเถิงเจ้าตนพี่จ้วทอง
 ก็จึงเอาตนผ้ายะยานเถิงน้องนาท
 บาจิงเล่าสู่ชั้นผายผื่นต่อพี่ชาย
 คิดเถิงเจานาคาสาหายเสี่ยว
 อันว่าพระบาทให้ทรงราชเสวยเมืองทีนี้
 ขอให้ทานมาช่วยค้ำการตายให้หายสว่างเสียเทอญ
 เมื่อนั้นเทวบุตรอำแล้วจึงฮ้อนฮอดนาโค
 เจาจึงจัดมาพร้อมพลแพนอนันต์เนก
 พระยานาคเจ้าเถิงเสี่ยวเทวบุตร
 อันว่าสามพระองค์จาท่อกันคำแจ้ง
 กระทำพระก็เดินโยธาสู่คนค้ำระห้อย
 คำไตให้เป็นสาาหลังสูง

ให้ประดับด้วยแก้วคำพอกกลีงลาย
 พระยานาคกล่าวแล้วอ้อยกายเกาะกัน
 สังขยาได้พันวากว้างยิ่ง
 อันว่าลึงลายเสาเฮือเฮืองเหลืองเหลือง
 มีทั้งสาดอ่อนเกลี้ยงหมอนเท้ามากหลาย
 ก็หากปูรวดพื้นหอกว้างคั่งเฟื่อง
 อันว่าเตียงใหญ่ตั้งมาลาพร้อมอยู่เรียน
 อันว่าโอปากลายใส่คันโทลอยไว้
 มีทั้งกล้วยและอ้อยหวานพร้อมพร้อมรา่มวล
 ชั้นสลาเรียนเครื่องคำหลายล้น
 มีทั้งผ้าม่านกั้นวงล้อมคูทาง
 ดวงดาวสับไขว่กันเหลืองเหลือง
 ก็หากงามเลิศล้ำคนสร้างกับคือ
 อันแต่ในชมพูก็บ่หวลเห็นแท้
 โใหญ่กว้างสามวาเป็นช่วง
 ตั้งแต่ผาสามกว้างไปฮอดเมืองซอน
 มีทั้งลูกตั้งตั้งเลียนเรียบตามสะพาน
 เป็นลายเกี่ยวม้งกรนาคใหญ่
 เมืองคนบ่ปูนเปียบได้แท้แล้ว
 มีทั้งลมแก่งกึ่งเดียวระดาดตามซัว
 ซ้างรุ่งนนั้นเป็นฮูปซ้างมีมากเหลือหลาย
 มีทั้งลูกเสื่อพร้อมศัพท์พระรูป
 เมื่อนั้นพระยานาคสร้างจึงจาเทวบุตร
 แต่่นั้นเทวบุตรเจ้าจึงจาตอมน้องนาค
 เถิงเมื่อวันหน้าเข้าพิธีบาทมาชมพีเนอ
 เทวบุตรกล่าวแลวทยานล่งเวหา
 บัดนี้พระยานาคเจ้าก็ลาบ้าน้องนาค
 ฮอดผาสาทกว้างเนาอยู่เย็นใจ
 แต่่นั้นบาก็เมื่อตบ่น้อยดอมย่าเนานอน
 บาก็ฝันว่าอาจมแก้วเต็มตัวทุกทั่วคิงแท้แล้ว
 บาก็เห็นหมู่ปลาเข้ามาชมอาจมอยู่
 แล้วจึงออกจากน้ำตามไต้นำทาง
 บาก็ไปงอ้อมเอาควายซังคอก
 น้องก็หากหลายหมู่แก้วไหลลั้งมาโฮม
 ซ้ำเล่าพลันได้แก้วแหวนคำควรค่า

บันไดงามบ่กลัวแนวสร้าง
 ก็จึงเป็นหอสูงผาสาทงามหลังกว้าง
 ก็หากดูเลิศล้ำประดับพอกลายคำ
 กับทั้งเตียงเม็งแก้วเสนาปูเรียนลาด
 มีทั้งเตียงเม็งล้วนเจือคำอนันต์เอนก
 มีทั้งคันไถน้ำโถนคำเรียนไขว่
 อันว่าน้ำเต้าแก้วขึ้นไขว่เป็นถัน
 มีทั้งถ้วยลายคำศัพท์รูป
 ก็หากดูงามล้วนตั้งอยู่เป็นกัน
 สัพทนต์ทางบนขึ้นไขว่
 มีทั้งปืนหอกจ้าวเรียนอยู่เป็นถัน
 อันว่าเงินคำแก้วพอสแสนล้านโกฏฐ์
 ก็หากมีสุขแท้เมืองสวรรค์ปนเปรียบกันแท้แล้ว
 นาคซ้าเกาะกายเกี่ยวติดต่อเป็นสะพานหลวง
 พื้นฮาบเกลี้ยงเหลืองเหลืองแต่คำ
 เป็นเงินคำเฮือเฮืองลายล้วน
 หินศิลาใสส่องงามแกมแก้ว
 ขึ้นไขว่ล้วนสองข้างรูปเรียนก็หากงามเหลือล้น
 มีแต่อินทร์อยู่ฟ้าแปลงสร้างก็จึงปานแท้แท้แล้ว
 ทั้งรุ่งทางรุ่งชัยเกาะกายนำเรียน
 ทางกลางปูรวดไว้เงินแก้วเฮือเฮือง
 สนสนนนานามีสูอันหลายล้วน
 บัดนี้บรรจบแล้วหมดสูอันแจ้แจบ
 พี่จักราธนาเอาเมืองห้องแห่งสวรรค์ก่อนแท้แล้ว
 เจ้าจักหายโยภภัยเมื่อยามยังเข้าพีแท้แล้ว
 เถิงทองคำพักเซาเย็นเนื้อ
 พาหมูย่ายล่อนน้ำล่องเมื่อ
 ทั้งเสนาสูคนมวลพร้อม
 คอน ๆ หลับยิบยามคราวน้อย
 ท้าวจึงยั้วระยาดย่ายลงน้ำอาบสรง
 บาก็จับปีบได้ปลานั้นเอนกนอง
 บาก็เห็นงัวควายปล่อยวางปมีเจ้า
 ควายนั้นดำด่อนอผู้เมียพร้อมเอนกนอง
 เต็มพระลานหลวงโคกพนังเหลือล้น
 เจ้าก็สุขสอด้นิ้วมือแล้วฮุงเฮือง

แก้วนั้นแสงพุ่งพันอากาศกายบน
 มาแวดล้อมจามอนแก้วแก้ว
 มีหมู่ครุฑแวดล้อมหลายตื้อกายกอง
 แมวอยู่เห็นแต่มามากลั่นนอนแล้วเล่าฝัน
 ราชสีห์อยู่ถ้ำมาล้อมเอนกนอน
 เสืออยู่เห็นแต่เสือไขว่ช่วงนอนกลิ้งกล่อมกัน
 เล่นลอยน้ำแกว่งทางหั้นแหละ
 ก็หากดูเหลือหลายอยู่ฮูโพรงไม้
 ช้างอยู่ขาวและสีน้ำตาลพร้อมก็หากมี
 ก็หากหลายมากลั่นเขาแก้วปังงาม
 อีสูร์ก็อยู่หากเห็นสู่ชั้นบาท้าว
 นายยาฮีบมาฟังมันจักเป็นเหตุ
 แต่นั้นยาบช้ายอมมือเล่าถวายพร
 อันหนึ่งเจ้าจักได้เทวีแก้วมเหสีผู้ประเสริฐ
 อันหนึ่งเจ้าจักได้หลานเมืองมาช่วย
 อันหนึ่งอายุเจ้าจักยืนยาวมันลือชายศยิงจริงแล้ว
 ศรีเจ้าสิมองใสแม่แล้ว
 ขอให้ได้ตั้งความยาเฒ่าจาเว้าสู่อันนั้นเทอญ
 พระยาใหญ่เมืองหลวงก่อนแล้ว
 พระยากี่ฝันว่าใสในท้องไหลออกมาทางนอก
 ฝันว่าตกจากห้องผาสาท
 อันหนึ่งพระเล่าฝันว่าได้เข้าถ้ำมัวมืดเสียแสง
 เมื่อนั้นพระยาหลวงเจ้าไสยา
 ใสส่องขึ้นเฮืองฟ้าทั่วแดน
 เห็นสะพานงามก็เล่าห้วยยุ่ม
 กูหากคิดอยากได้อันใดแต่ก็เกิดมีเท่านั้น
 เขาก็มาโสมเข้าเหลือหลายคับคั่ง
 คับคั่งแน่นสนแล้วทั้งเมือง
 สาวฮามไหลหลั่งมาหลังเยี่ยม
 ก็หากแซว ๆ เสียงชนชมบาท้าว
 ท้าวก็นิรมิตให้เป็นที่สู่อันนั้นแล้ว
 อย่าได้ประมาทท้าวกำพริ้ว
 กูก็เกิดแต่น้อยจนแขว่หล่อนพันหั้นนี้แล้ว
 แต่นั้นราชาเจ้าพระยาเมืองด่านกล่าว
 เขาก็ไสยาสเยื่อนในแท่นบรรทม

มีหมู่เทวดาพร้อมเทวบุตรหลายหมื่น
 บาข้าแยงสู่อำบวระพาตะวันออก
 บาข้าแยงไปก้ำอากาศณีย์
 บาข้าแยงไปก้ำทักขิณราชสีห์อยู่
 บาข้าแยงไปก้ำหริดี
 บาข้าแยงไปถ้ำปัจฉิมเมนาคอยู่เห็นแต่คลอง
 ท้าวจึงแยงทิศก้ำพายัพพระยาหนู
 บาข้าแยงไปถ้ำอุดร
 บาข้าแยงไปก้ำอีสานงวอยู่
 บาจึงแยงไปลงพื้นธรณี
 จึงตื่นมาบาก็เล่าเหตุให้
 ฮ้อนถึงข้อยอย่างใดอย่าเอ๋ย
 เจ้าจักได้ครองนครหลวงนั่งปองเป็นเจ้าย่าแล้ว
 เทียมแทบข้างบุญกว้างเก็งชាយ่าแล้ว
 เงินค่าหลายมากลั่นยุทางเจ้าทอดทานแม่แล้ว
 สุขะวรรณะเจ้าสิ้นเกล้า
 ยากก็ถวายพรแล้วท้าวก็ยอมมือใส่ข่ม่อม
 บัดนี้จักกล่าวถึงพระบาทเจ้า
 ไสยาหลับเน่งนอนนั้น
 เอาไปล้างน้ำใหญ่วังหลวง
 ลงดินแกมเปลือกตมฝุ่นฝอยมูมเม้า
 ครั้นว่าทางอรุณเพ็ญก็จึงเอาได้
 สดุดตื่นเลยเล่าแจ้งสุริโยพันพรั่งมา
 แต่นั้นพระบาทเจ้าเยี่ยมเบิ่งเม็งซอน
 กุสิมีบุญเหลือหลายสุดขนาดจริงนา
 พระจึงตีฟาดซ้องเดินป่าวเสนา
 อันว่าทางดินลันชาวเมืองมาเบิ่ง
 เฒ่าแก่พร้อมน้อยหนุ่มปานกลาง
 มีทั้งฝูงหม่ายฮ้างสาวแก่ไหลมามากแล้ว
 เขาก็ยืนละอายท้าวมีบุญสุดขนาด
 ตามแต่คนเฮาสร้างสามปีก็บ่ถ่อง
 เมื่อน้ำหากสืขวางบ่อย่าแล้ว
 ก็มีเมืองใดสืข้างลือมาแท้
 ดอมหมู่ขุนใหญ่น้อยสุตคนแท้ชื่นชม
 เขาก็งำคำฝินหลากกะใจจริงแท้

มันจักเป็นเหตุฮ้อนประการสิ่งสันใด
 พระก็เล่าแต่เค้าเท่าฮอดถึงปลาย
 ขุนจึงถวายพรให้พระยาเมืองยศใหญ่
 อันว่าผาสาทก็ได้ชั่วใหญ่ก็ยังมิ
 พระนี้มีบุญแท้สมภารซึ่งฆ่าแท้ตาย
 เสนากล่าวแล้วพระยาใหญ่เลยขาน
 อันว่าบุญคุณนี้เหลือหลายแสนเก่าจริงนา
 พอพระกล่าวแล้วหัวขุมขึ้นใจแท้นา
 ไปก้มกราบทูลพระยา
 ข้าก็ทำแปลงวิมานคำห่ออาจ
 ข้าน้อยขอเชิญเจ้าไปทรงราชหอสูงพระเอ๋ย
 พอเมื่อท้าวถวายพรแล้วก้มกราบวันทา
 เยาเฮื่อนน้อยสบายดีพร้อมพรา
 อันว่าเสเนตรเจ้าขุนเฒ่าก็แต่งตั้ง
 ทั่งเทวีหมู่สาวฮามพร้อม
 ไปแต่องค์ราชาแม่เมืองก็ไปพร้อมเขา
 เขาก็ตีพาดฆ้องเสียงปี่สวนไล
 เสียงพาดเพลงดังก้องก็หากยาบๆ
 ก็หากคนเหลือหลายหลังไปหลังเยี่ยม
 ทั่งเสนาเข้าไปหมดถ้วน
 ย่างไต่เต้าชั่วเข้าเอนกนอง
 บางพ่องยังไต่เต้าชั่วเข้าเค็งกลาง
 ลางคนป็นไปขึ้นชั่วไปยียาบ
 ลองล่องน้ำนทีกว้างเอนกนอง
 ก็เล่ากลายเป็นตัวนาคหลวงลอยน้ำ
 นาคก็กินบาทเจ้าบ่มีให้อยู่นก็หากดับชาติ
 เทวีทั้งสาวสนมไพร่เมืองก็ยังมีพร้อม
 ก็ยังอันว่าเครื่องเสพเจ้าก็ยังมีฮ้อน
 เขาก็โอย ุร่าว่าตาย ุแล้ว
 เขาก็เพรียงแสงฮิตอ่อนโยนจริงแท้
 ผัวสะหมักน้ำคาคันสมิงตาย
 เขาก็เสียงกันไปสู่ณะที่วังกว้าง
 ลางคนแซว ุอันว่าอ้ายเอื้อเอ็นเอาฮ้อยแน่ม
 ลางสาวเอ็นพี่ชายเอ็นเอาฮ้อยแน่ม
 แต่นั้นชายบ่ฆ่าลอล่องไปถึงฝูงสาวฮามก็ผู้ดีเยี่ยม

ก็ตีไต่เต้าฮ้อนแท้ตั้งนั้น
 ให้แก่ขุนทั้งหลายสุคนพึงแจ่ง
 พระก็คิดฮ้อนในแห่งคำฝืนพระเอ๋ย
 อันแต่ในชมพูปหอนมีปานนี้
 พระก็คิดอยากได้อันไต่แท้ก็เกิดมาดังนี้
 เออ ุสุสาangkกล่าวค่างามแท้
 ก็จริงมีคนดีสร้างแปลงบุญอันประเสริฐ
 แต่นั้นมาจักกล่าวถึงท้าวฮ้อนน้อย
 บัดนี้ยามตีได้เชิญพระบาทเสด็จไปเที่ยวเทอญ
 กับทั้งชั่วสะพานใหญ่กว้างถวายเจ้าพระยา
 ขอเชิญองค์ภูมิเหล่าแยงกุศลสร้างพระเอ๋ย
 ลาพระยากลับท้าวหายยาเฒ่า
 บัดนี้จักกล่าวถึงพระยาหลวงเจ้าเดาตากดแต่ง
 ทั่งมหาดเล็กพร้อมตลอดหมู่ชาววัง
 ยังแต่นางยอดแก้วพ้อให้อยู่รักษาโอง
 ก็ห้ามกลองฆ้องสวนไลปี่พาด
 เขาก็ตีตะโพนขับแห่ไปเต็มพื้นพึงดูแซๆ
 ย้ายเขาไต่ชั่วสะพานพุนเยอ
 แต่นั้นพระก็ไปถึงเท่าผาสาทวิมานคำ
 ยังแต่ชาวเมืองพร้อมหญิงชายน้อยใหญ่
 ลางคนไปถึงเท่าปึกตวอนผาสาทก็มี
 ลางคนร้องฮ้อนต้นชั่วใหญ่พวมไปก็มี
 แต่นั้นชั่วก็เพ่งพร้อมเป็นตัวนาคใหญ่
 อันว่าผาสาทกว้างก็หักโค่นในนที
 อันว่าองค์เอกเจ้าทงเมืองยศใหญ่
 ข้าแต่พระบาทองค์เดียวนั้นแล้ว
 ฝูงหมู่ขุนคนเฒ่าเสนาฮ้อนใหญ่
 เขาก็ลอล่องน้ำกว้างสิ้นผ้าชีแปนคิงมากแล้ว
 ลางคนฮ้อนลูกน้อยลอล่องตามนที
 ลางคนฮ้อนแม่เฒ่าหัวหงอกผมขาวก็มี
 เอากันชั่วมนานไปเลยมัมฝั่ง
 พอมัมจากน้ำครุฑเจ้าฮ้อยบลิ้มอ้ายเอ๋ย
 ครั้นว่ามัมจากน้ำเป็นเมียเจ้าชั่วชิวัง
 มึงจึงยอสาวขึ้นเทิงหัวคบบ่า

หอยก็บก็ทั้งเต้าน้อยค่างป๋ามัน
 กับทั้งจันทร์มันหอมกลิ่นสมคู่มันก็ดันดินขึ้นได้
 มันก็สะหมักน้ำจามไอซีซั่ว
 อันว่าสาวตกลน้ำลงลอยแม่น้ำใหญ่
 อันนี้บุญบได้มาใกล้ก็เล่าไกลนั้นแล้ว
 อันว่านางคนฮ้อยตัวฮ้อยบได้วาน
 แม่นว่าเฮียมจักกลางวังก็ช่างตามคำแล้ว
 ฮ้อยก็ตั้งทกที่นจอมเจ้าก็บ่วงแท้ตาย
 เสียงสนั่นก้องคือน้ำมากรอนนั้นแล้ว
 ตายแต่เจ้าแผ่นดินพระเมืองนั้นผู้เดียววันนั้นแล้ว
 นางคนปะเปื่อยยังที่นะที่กว้างบขึ้นมา
 ไปฮอดห้องเฮียนแล้วจึงขึ้นชม
 เมื่อฮอดแล้วมันก็ปะไปกัน
 นางคนมีแต่เสื้อฮอดเกี้ยวเลยกั่มอยู่พอโต
 พวกหนึ่งยังอยู่หน้า
 เอามาให้ได้นุ่งเมื่อแท้แล้ว
 บางฟ่องล้มตะแคงช่วงตัวหงายมากแล้ว
 นางชายปะเอ็นหลวงหย่อนลงดูฮ้าย
 เขาเล่าเว้าตีซังแท้ถ่มน้ำลาย
 บ่ทันตาบสั่งมาให้พินเห็นของฮ้ายนี้ได้
 บุญตานางมีจึงค่อยเห็นแลนเฒ่า
 บุญตาเขาก็บยู่คือเจ้าเขานั้นจึงบ่เห็นพีแท้แล้ว
 ฟังดูแซว ๆ เขาเล่นไปกลัวฮ้าย
 ปะกระดองเต้าน้อยให้ชายท้วงซั่วแซว
 คนทั้งหลายเอ็นว่าชายเต้าน้อย
 ชายกล่าวแล้วสาวเล่าเลยหัว
 เขาก็แซว ๆ เว้าหัวขวานกันซีซั่ว
 เขาก็ตั้งอเป็นหลายอัศจรรย์มากแล้ว
 ผุ่งหมู่เสนาพร้อมชาวเมืองก็เหงาโศก
 ก็ห่มเหงาแท้แล้ว
 ควรที่เฮานิมนต์เจ้าให้ทงเมืองเป็นใหญ่จริงเทอญ
 เหนือนี้เทียมตั้งลูกไก่อ้น้อย
 กากจกเอาไปกินที่ใดก็กินได้
 เขาก็ห้ำรถแก้วเอามาเข้าเทียมแทบ
 ว่าตุ้ข้าเสียงรถแก้วหาเจ้านั่งเมืองพระเฮีย

กับทั้งน้ำแล้งแขนอยู่เพียงหัว
 ลอยล่องไปหากก็หากดิงกันไปเล่าจมน้ำ
 มันก็ตื่นสะเกิดกลิ้งตกลน้ำสะแม่งตาย
 ไผ่ก็เอาตัวม้มลอยไปตามชาติมันแล้ว
 นางคนเอามันน้ำเป็นเมียขวัญจอมมิ่งก็มี
 ฮ้อยก็บ่มกเจ้าจักวานฮับเอาสัง
 เจ้าหากมาจับนิ้วมือเฮียมลอยล่อง
 ก็หากหลายเหลือล้นเขาลอยน้ำใหญ่
 ก็บมีไปแท้จมน้ำใหญ่เสียงสนั่นก้อง
 เขาก็ม้มจากน้ำทุกหมู่คนเขา
 นางคนเอาแพะด้ามปกคิงเมื่อเฮฮีบ
 นางคนแพรมนน้อยบังโตย้ายย้าย
 เขาเห็นแล้วสนั่นหัวแท้ตาย
 ผุ่งหมู่คนเคยกันซั่วแซวหัวฮ้าย
 บ่มสังสิปกท่อผุ่งหมู่เมียและลูกเต้า
 ผุ่งหมู่ใต้ซั่วสะพานนั้นเมามัวเต้นแล่น
 นางคนปะปล่อยไว้ทั้งเต้าโบราณก็มี
 ผุ่งสาวแลเห็นแล้วหลับตาซังหัวอะเฮีย
 ตาเล่าแลล่ำเฮียมปากเว้าว่าวัง ๆ หลายเต้
 สาวกล่าวแล้วชายเล่าเลยจา
 อันว่าคนเต็มบ้านเต็มเมืองเดียวระดาดน้องเฮีย
 ผุ่งหมู่ชายกล่าวแล้วเขาเหลือกตาซัง
 ผุ่งหมู่สาวฮาล้มเซชวนลั่นซี
 สั่งมาชายของจ้างกลางเมืองแกมหมู่สนี่
 ในส่วมก็จิงครน้องเฮีย
 เฮียมจักพางานชายเต้าสะกลกลางบ้าน
 บางฟ่องให้ทั้งฮ้อยว่าตายแท้หน้า
 อันว่าซั่วสะพานหักเกิดเป็นนาคหลวงลอยน้ำ
 เพราะว่ามีพระองค์สืบสร้างเมืองบ้าน
 เขาก็ย่องท้าวฮ้อยน้อยจ้วทองมีบุญมาก
 เหนือมาเสียงรถแก้วหาเจ้านั่งเมืองเทียวเทอญ
 บมีแม่หวงแหนนี่ตาย
 ผุ่งหมู่เดินพร้อมคำเดียวพร้อมพริ้ว
 ก็จิงติดเทียนไว้อินทร์พรหมให้ผายผัด
 อย่าให้สุญปาวฮ้างวางเมืองตายเปล่า

บ่มนายอยู่เฝ้าเมืองบ้านสิจุ่มจมแท้แท้แล้ว
 ขอให้ทงเมืองสร้างเสวยเมืองตุ้มไพร่
 ขุนก็อธิษฐานไหว้เทวดาทุกแห่ง
 อันว่าคนคังสันสาวบ่าวเนืองนอง
 แต่นั้นเทวดาพร้อมอินทร์พรหมช่วย
 คนหลายล้นตามหลังค้ำคั้ง
 จึงไปออกปัดทุหลวง
 เลยไปเลิงตบน้องอันยายยาเนานอน
 ท้าวก็นอนตบน้อยในหั้นปดิ่งแท้แท้แล้ว
 พากันยกใส่ท้าวนิมนต์ขึ้นนั่งเมือง
 พอให้มีชีวิ้งยี่ดียวเมื่อหน้า
 ข้อยนี้เป็นคนทุกซึกก็บ่มพรช้เชื้อ
 วงศาฝูงโคตรเชื้อปิตตาไท้ก็บมี
 มีแต่่นอนกับกินเที่ยวไปตามบ้าน
 อันว่าพงษ์พันธ์และโคตรเชื้อของข้อยแม่บมีแท้แท้แล้ว
 ข้อยก็อย๔ไปขามยายตายหากลิหนีไปหน้า
 แต่่นั้นหลวงตีเฒ่าคนในผญามาก
 อันว่าฝูงโคตรเชื้อกึ่งง่าพระยาล้าผู้เดียวดอกนา
 จึงได้เสียงรถแก้วไปเที่ยวแท้แท้
 อันนี้หากแม่นอินทร์พรหมเจ้าเทวดาพร้อมพร้าจริงตาย
 ฝูงซึกก็เห็นสาบุญแจ่มเจ้าเคยสร้างเมืองสืบสร้าง
 ครั้นว่าพระบตุ้มไพร่น้อย
 ขุนกล่าวแล้วท้าวเล่าเลยจา
 เขาได้ยินเสียงท้าวโยเทียนแทบ
 เขาก็ตีกลองฆ้องเสียงนั้นเนืองเสพ
 เป็นเอกเหง้าหัวยุ่มชื่นใจ
 แต่นั้นเสนาเฒ่าขุนหลวงทั้งแปด
 ก็จึงหุดสร่งเจ้าบาบุญเป็นใหญ่
 อันว่ามารดาเจ้าจอมเมืองพระแม่
 ฝูงหมู่เฒ่าแก่พร้อมสาวบ่าวมาสร่งบา
 อันว่ารินเงินพร้อมรินคำสร่งโรด
 ผ้าขาวเหลืองธุงกระดาศล้นปักไว้สู่แจ
 กอเรียนกอทั่วสนามในคุ่ม
 ยูท่างสาวบ่าวเล่นเต็มแก้วทั่วคิง
 อันว่าบุญกลายกลับเกิดเป็นพระยาเจ้า

ขายไคมีสมภารกว้างบุญมากเหลือหลาย
 อันว่าชายชั่วช้ายามาใกล้ให้หลีกไกล
 ทั้งแจ่มเจ้าเทวีแก้วแม่เมือง
 เขาก็เอากันมาค้อยเห็นยอดพระยาบุญกว้าง
 รถก็เลยเลื่อนย้ายอาชะไนแก้วค้อยไป
 รถก็แล่นรอบอ้อมวังกว้างช่วงสนามสามรอบแล้ว
 อาชะไนผันกายไปมีซ่า
 อาชะไนหยุดอยู่แคมปัดตูท้าว
 เสนาเฒ่าโยเทียนเฮวฮีบ
 ขอให้พระโผดเลี้ยงตุ้มไพร่ชาวเมืองแต่ก่อน
 ขุนก็วันทาแล้วท้าวเล่าเลยจา
 มันบ่มสมควรแท้ทรงเมืองเป็นใหญ่ลูกเอี้ย
 ข้อยนี้ยังหนุ่มน้อยปัญญาอ่อนบ่ทันมีแท้แท้
 ให้ข้อยขอดอมเจ้าเสนาน้อยใหญ่สู่คนเทอญ
 มีแต่นายยาเฒ่าเอกาอยู่เปลี่ยว ๆนี้แท้แท้
 พอเมื่อท้าวกล่าวแล้วปัดปายตนหนี
 เฒ่าก็ซ้าเหนียมน้อมขอเจ้าโผดผายแต่ก่อน
 ตูซ้าวันทาไหว้เทวบุตรข้อย
 ก็จึงไปเลิงเจ้าขอให้โผดผายแต่ก่อน
 รถจึงมาถึงเจ้าตนพระองค์พักจอดนี้แท้แท้
 บัดนี้ซ้าขอนิมนต์เจ้าทงเมืองตุ้มไพร่
 ชาวบ้านสิหังวมเหงาพระเอี้ย
 เอาแต่ตาลุงเป็นข้อยบ่ชื่นจริงแท้
 ศรีแจ่มเจ้าบาท้าวก็รับเอา
 อันว่านายยาเฒ่าดีใจได้หลานราช
 ยายก็หายคำฮ้อนโรคาทุกสิ่งจริงแท้แล้ว
 เชิญท้าวขึ้นรถแก้วลีลาย้ายสู่โอง
 หุดทั้งนางยอดแก้วเทียมท้าวอุ้นใจ
 ทั้งซ้าเฒ่ามาสร่งเจ้าให้นั่งเมือง
 ทั้งเสนาไพร่เมืองสร่งท้าว
 ปลูกกล้วยอ้อยเรียนพร้อมรำกัน
 มีทั้งต้นดกไม้เขาปลูกหลายแนว
 อันว่าอุทกั้งน้ำไหลนองเต็มแผ่น
 เขาก็ยินดีได้ท้าวใหม่บุญหลาย
 ชาวเมืองพร้อมยินดีชมชื่น

ยกยื่นนิมมือถวายพรให้แก่บา
 เสียงท้าวในโองกว้างพอแต่ขุนฮามท้าวขุนเอมสองอ่อน
 ก็จึงยอยกเต้าพลเข้าฝ่าเร็ว
 ฝูงเป็นพวยแท้เร็วกันตั้งต่อ
 ฝูงพระยาพร้อมฮวยมนต์หลายสิ่ง
 สองฝ่ายก้ำพอกิ่งเสมอกัน
 ก็หากดูแข็งแท้ฝูงพระยานอกขอบ
 แต่นั้นพยาครุฑพร้อมพร้อมพระยานาคพระยา
 โสมกันเขานำกันหมดหมู่
 พากันไปไหวเจ้ากุ่มภันท์นาคใหญ่
 บัดนี้ทางเข้าพุนดูแข็งสุดขนาดจริงแท้แล้ว
 ยิ่งแต่ขุนฮามพร้อมขุนเอมมาอีก
 ก็บ่ดำถึกต้องเขาท้อโยยอง
 ควรที่ไปเฝ้าเจ้าพระยาเวสสุวรรณ
 เพ็นลือซาแท้ฮาคมดีสุดหะยั้งจริงตาย
 ขุนกล่าวแล้วกุ่มภันท์นาคใหญ่
 ให้พระยาครุฑเจาหาคนผู้พิลาสไปไหว
 พระยาครุฑเจ้ารับแต่งไปเปียง
 เจ็ดเดือนแท้จึงไปเฝ้าพระยาเว
 แต่นั้นพระยาเวสตันปากเล่าเลยหัว
 บัดนี้จักให้ทอนท้าวยมภิบาลทั้ง 4
 อันที่เฮาแต่งให้เขาไปเร็วฮ้อย
 พระกล่าวแล้วยมภิบาลแต่โดยพลัน
 เจ็ดเดือนแท้เฝ้ากุ่มภันท์และนาคใหญ่
 พระองค์นั้นก็ชมชื่นด้านมาแล้วชอบใจ
 เจ้าจึงลองฤทธิให้เขาย้านพ่ายหนีเที่ยวเทอญ
 เป็นอเวจีหม้อหลวงแสนดี
 หดทั้งพงษ์พวกพร้อมเขาเตนแล่นหนีแท้แท้แล้ว
 เขานั้นคือตั้งหมัดเม้นตคต่อนทองในบ้ำ
 อันว่าส่วนหนึ่งนั้นเขาย้านแล่นหนีแท้แท้แล้ว
 เขาก็ฮวยฮาคมเป่าไปทั้งฟ้า
 อันว่าฝูงคนล้มตายไปอนันต์เนก
 ข้าเล่ากลับตัวตั้งโสมหมู่มาเร็ว
 เขาก็ฮวยมนต์ให้แปลงเป็นบัวบาส (บาด)
 เสียงสนั่นดังก้องเขาฟาดพังคื่นฝูง

ก็หากสัว ๆ ว่าทั้งเมืองตั้งสนั้งแขว ๆ
 กริ้วโกรธกล้าแข็งเข้มตั้งไฟ
 ฝูงขอบฟ้าปิดขอดกันเร็วฝูงหมู่ชมพู่เขาไล่กันชูเข้า
 อันว่าชาวไพร่น้อยพินฆ่าต่อกัน
 อันว่าชาวไพร่น้อยมนต์แก้วใส่กันมากแท้แล้ว
 เขาก็ฮวยมนต์ดีใส่กันมีข้า
 ในชมพู่กว้างใหญ่พ่นแท้เคลื่อนคราวแท้แท้แล้ว
 ทั้งหมี่เสื่อหมูหมามาพร้อม
 สุวัณณะนาคท้าวมาพร้อมพร้อม
 พระยาหลวงหาหรือสู่อันผายผื่น
 ก้ำฝ่ายเบื้องเฮาพี่ก็ยอมถอยแท้แท้แล้ว
 เขานี้แข็งขนาดกล้ามนต์แก้วก็ยอมดีแท้แท้แล้ว
 นายเฮานี้ฮาคมหยุดกว่าเขาดูน้อย
 เชิญให้ท่านมาปองช่วยเฮาขุนบ้าน
 ครั้นเพ็นมากะบ่ย้านเขาแท้ท้อโยยนั้นแท้แล้ว
 ว่าให้บาคนดีแต่งไปบ่มีข้า
 พระยาเวสเจ้าอย่าช้าเที่ยวพลันแต่นั้น
 จัดได้สามสี่คนลวงบนไวฟ้า
 เขาก็เล่าเหตุให้เชิญเจ้าฮ้อยเร็ว
 สั่งมากลัวเกรงย้านนอกขอบคนพาล
 ถือพลไป 8 ต้อตงล้านตัวต้อแท้แท้แล้ว
 ครั้นว่าเขาหากยังบ่ย้านเฮานี้จึงไปแท้แล้ว
 ก็จึงยอพาลไปเล่าหะยานเต็มฟ้า
 แต่นั้นกุ่มภันท์และนาคเจ้าเห็นยมภิบาลทั้ง 4
 อันว่าพระยาทอนท้าวยมภิบาลทั้ง 4
 กุ่มภันท์และนาคกล่าวแล้วยมภิบาลเล่าฮวยมนต์
 ก็จึงรอรดเจ้าฝูงพระยานอกขอบ
 เลยเล่าเป็นแม่น้ำทองแดงวังใหญ่
 เขาก็มรณาเมี้ยนตายไปช่วงชาติ
 แต่นั้นพระยาขอบฟ้าพร้อมพร้อมโสมกัน
 เป็นบั้งตักเอาน้ำไปทิมที่ไกล
 ฟ้าฮวยมนต์เป่าแก้คื่นแท้คู่คน
 เขาก็ทม ๆ ไหลหลั่งมาปานน้ำ
 ไปผูกคล้องพลล้านแกมา
 พระยาเลยตคตื่นใจทั้งฟ้า

ยมภิบาลเจ้าผายเป่ามนต์ไป
 แต่นั้นพระบาทเจ้ามีอาชญาตัด
 ครอบครองใช้คนไปถึงเจาราชาพระเอกใหญ่
 พอพระกล่าวแล้วรับแต่งพลไปสามสิบคน
 แต่นั้นพระเอกเจ้าพระยาใหญ่เลยจา
 เขานั้นเนาในท้องชมพูโดยชื่อจริงตาย
 ไผ่ป่าอจสิแพ่ในโลกเมืองคนง่ายแล้ว
 เขาก็จงใจแล้วไปเลี้ยวชมพูใหญ่
 บิให้เสียปากเจ้าฝูงพระยาขอช้อยแท้แล้ว
 พอแต่พระกล่าวแล้วเดินบอกขุนทะเล
 เขาก็จัดพลได้แสนอีกโขตั้งตัว
 ขุนกราบแล้วพาหมู่พลเหมาะ
 ไปเขาแกมหมู่เหือฟ้าเจ้า
 ต้านทั้งห้วยปากฝูงหมูโยเทศ
 แต่นั้นฟ้าเหือเจ้าจาท่อขุนทง
 เขานั้นตีกระดัดแท้อาคมจบเพสจริงแล้ว
 เสียแท้ก่อนเฮานั้นเทอญ
 เป็นจวนเหล็กใส่ชมพูกว้าง
 อันว่าดยเทศท้าวเฮ้อฮ้องว่าตาย ๆแท้แล้ว
 ทั้งเล่าเป็นไปสุ่มจุดลนสุคนแท้
 อาคมลั่นเลิศดีแท้แล้ว
 พากันฮวยฤทธิ์แก้วมนต์ให้สว่างหายแท้แล้ว
 เป็นแต่ยักษ์เผดฮ้ายตัวกลัวเอนกนอง
 ดุสูงสุดฮอดรพยมคุงฟ้าถือตะบงแก้ว
 พลพวกท้าวชาวเทศชมพูเขาก็เมามัวตายอ่อนแอเลยล้ม
 ฝูงหมูสัตว์สิ่งพร้อมเสมอเพียงตั้งกันแท้แล้ว
 พากันฮวยมนต์ไปต่อได้แก่แห่งจวนจำเข้ายักษ์
 ยมภิบาลบ่ข้ามมนต์แก่เป่าไปเป็นธนูสินสิทธิ์โก่งยิง
 ก้องเสียงดังหลายลั่นจริงแล้ว
 อันว่าฝูงมารล้มตายกองปานขอยไฮ้
 พระยาครุทฮวยมนต์ให้เป็นดินทราบ
 เขาก็พันแทงฆ่าเสียตายอนันต์เนก
 แต่นั้นหัวเมืองกำขมพูไว้ต่อกันแล้ว
 เขาก็ควรไปแต่งใช้ไปถึงเจ้าพระยาเวสสุวรรณหลวง
 เชิญเพิ่มมาปักบ้านให้หายโกลยภัยใหญ่

เป็นตัวหนุมากัดบัวงบาด
 บัดนี้พื้นหากคอยดูแลหมู่เฮาจริงแท้
 ให้เพิ่มมาชอยบ้านเฮาแท้อย่าวางชอบดา
 แผ่นทยานไวฟ้าเว้าเหตุให้ทูลเจ้าผู้สูอัน
 สั่งมาไปครองผดใสโตจริงแท้
 สูส่งไปยาดฮือเมืองบ้านแห่งเขาดังนั้น
 สัพพัญญูเจ้าตั้งศาสนาให้เขารักษาไว้
 สันนั้นเฮาจักจัดขุนให้พอฮ่อนหนึ่งแล้ว
 ให้เฮาหลงใจดอมก็บ่หลงจริงแท้
 ทั้งขุนขนาดเชิงมนต์แล้ว
 ครั้นว่าเขาบ่ได้ย้านครวหน้าก็จึงมาแท้เนอ
 แกมเมโหมมืดมัวบนฟ้าถึงปีแล้ว
 เห็นแล้วขึ้นชมพระก็ชวา ๆ
 ท้าวเมืองพร้อมขึ้นชมแท้แล้ว
 เจ้าจงลงฤทธิดีใส่เขาอย่าช้า
 ทำสันใดเขาจั่งสติบมอดเมี้ยน
 ฟ้าเหือกล่าวช้าเล่าฮวยมนต์
 ก็หากขัดขวางไว้ฝูงคนทั่วโลก
 ช้าเล่าเป็นคอกล้อมพลพวกชมพู
 ฝูงหมูโยธาพร้อมชมพูเสียเดชจริงแล้ว
 แต่นั้นฝูงพระยากำขมพูฟ้างฟ้าง
 แต่นั้นขุนทงท้าวฮวยมนต์สองเล่า
 ตัวใหญ่เพี้ยนประมาณต่อภูเขา
 ดวงดีอันประเสริบมันก็กวัดแกว่งฟ้อนแสงกุ่มหมูริพล
 กองกันลั่นเนอนเรียบเป็นขอนไฮ้
 ยังแต่ฝูงสำท้าวองค์เอกนางกองนั้นแล้ว
 ก็อุบาทฮ้ายไหลมาเยื้อง
 เพื่อนพื้นเสียงป็นเจาคือฟ้าลั้งเต็งเค็ง ๆ
 อันว่าครองบนบดมืดมัวบ่มีแจ้ง
 เขาก็กลับตัวป็นเป็นเสื่อขบคาบกินแล้ว
 ผงงไหลแล่นเข้าตาเสียเลยบอด
 ก็จริงมุกมอดเสียงหายฮ่อนสว่างโกลย
 บัดนี้เขาก็มาช่วยบ้านกันแท้มากหลายนั้นตาย
 บัดนี้ทางเขากัดตั้งภูผาล้าน
 ครั้นพระบ่มาผดบ้านปางนี้ส่วนบ่ยังแท้แล้ว

พอเมื่อซุ่มกันแล้วเดาตกแต่งให้เขา
 เขาก็ย่อง ๆ ฝ่ายแถมเมฆเมฆ
 บัดนี้ราชาเจ้าเวสสุวรรณรู้เหตุ
 ก็จึงมาโหมพร้อมซุ่มกันกอยกล่าว
 เขาก็ผิดหมายให้ซุ่มพญานาคราช
 แต่หลังบ่หอนฮู้เฮาจงพากันไปช้อยเขาอย่างล้วย่าน
 ซ้ำให้ตายมอดเมี้ยนอย่าเอาเลี้ยงถ่องคนนั้นนอ
 อย่าให้ซุ่มพญาศรัยสุครองพุทธบาท
 ครั้นเขาบ่ดับหมดเสียงเมืองซุ่มพญาย่าให้เปล่า
 เขาก็อยู่ถือแท้พระบาทเทศนา
 เวสสุวรรณกล่าวแลวเทวดาฮีบลาเมื่อ
 นับแต่เทวดาเจาองค์หลวงแสนโกฏี
 สุดทีหลายมากล้นหาสังสิปุนเปรียบบ่มีแล้ว
 แต่นั้นเวสสุวรรณเจ้าพระยาหลวง
 ฝูงหมู่คนลงล้อมมัวมืด
 ก็จึงไปเล็งคุ่มกุมภณธ์ทั้งนาค
 แต่นั้นพระยาน้องฟ้าเห็นหลากตกใจ
 เขาก็แปลเวียงตั้งคองบนสุดโยชน์
 ต้นปักตูไว้หนทางไปทะเลใหญ่
 แต่นั้นเวสสุวรรณเจ้ามีอาชญาตรัส
 เทดาพร้อมพวกร่วมกันแท้สู่งค์
 แต่นั้นเทวดาบ่ซำรับเป่ามนต์
 อันว่าเวียงเพม้างตั้งเขาตายมอด
 องค์หนึ่งฮวยมนต์ให้เป็นธนูยิงช้อย
 องค์หนึ่งฮวยมนต์ให้เป็นหนอนเจาะอยู่
 องค์หนึ่งฮวยมนต์ให้เป็นเกี่ยวกินดิน
 แทงคัดไว้บ่มีให้ดุงเดิน
 องค์หนึ่งฮวยให้เขาจุกท้องโอยครางฮ้องฮ่า
 องค์หนึ่งฮวยมนต์ให้ใช้คิงฮ้อนสันสายแท้แล้ว
 หลายองค์ก็หากฮู้หลายซ้อเป่าไปมากแล้ว
 เสียงสนั่นก้องเขาเต้นแล่นหนีแท้แล้ว
 เขาก็เร็วพะลันเบียงออกไปทั้งฟ้า
 เขาฮีบบชอดพันเรวฆ่าต่อกัน
 พร้อมกันมนต์เป่าแก้ภัยเสี่ยสู่อัน
 เขาก็พร้อมกันฮวยมนต์ไปใส่ซุ่มพญาว้าง

ไปบ่ซำพยานฝ่ายแผ่นดินผยอง
 พอเจ็ดเดือนก็จึงค่อยถึงเวสสุวรรณเจ้า
 ก็จึงจัดเทวดาพร้อมสู่งค์
 บัดนี้พระยาขอบฟ้าจักมาฆ่าหมู่เฮาแท้แล้ว
 บ่ให้มีคนอยู่ค้ำซุ่มพญาว้างเที่ยงจริงแท้แล้ว
 ครั้นว่าเฮาหากมีชัยแพ้ตัดคอดหมู่
 องค์พระพุมธเจ้าบ่หอนม้างมุ่นเพแท้ตาย
 อันว่าฝูงหมุ่น้องและฮ้ายเอาใจตั้งต่อเรวแท้ตาย
 คนเฮาหากมรมิ่งเมี้ยนเป็นผีแล้วมให้ต่อเรวนั้นเทอญ
 เขานั้นมาจาแข่งอวดดีฤทธิกล้า
 ก็จึงเอาพลหลวงหลายโกฏีก็ไปฟ้า
 อันธพาลพวกพร้อมหลายล้านนับบ่ไหวแท้ตาย
 ทางเทิงติดตอไปคองฟ้า
 ตกแต่งทางรถแก้วเทียมม้าแผ่นดินทยาน
 คองบนบ่อาจคณนานับอ่านดูบ่มีได้
 ออกปากเวาให้มาพร้อมพวกร่วมกัน
 ก็จึงพากันถอยอยู่เซาทะเลกว้าง
 เป็นแผ่นดินหินก้อนล้านคองฟ้าคองบนแท้แล้ว
 ก็หากหลายหน่วยขึ้นพันห้องอยู่เรียน
 บอกให้เทวดาพร้อมพวกร่วม
 เอมนต์แก้วปิดเป่าอย่า
 ไปเป็นขวานเพชรผ่าเวียงทะเลลายม้าง
 ขวานเพชรเขาฟันฆ่าแล้วเสียน
 องค์หนึ่งนิรมิตให้เป็นงูแล้วส่วยคิง
 องค์หนึ่งมนต์เป่าให้เป็นฮู้ตอตตา
 อันหนึ่งฮวยมนต์ให้เป็นฝนหอกดาบ
 องค์หนึ่งฮวยมนต์ให้ตาฟางบ่เห็นฮู้
 องค์หนึ่งฮวยมนต์ให้เจ็บหัวสุดขนาด
 อันว่าเทวดาพร้อมกันมาหยุดเป่าไปนั้น
 อันว่าราชาท้าวฝูงโยธานอกขอบ
 บางฟองตกลงน้ำพระยานาคเลยกินก็มี
 บางฟองทะยานเมื่อฟ้าพระยาฮู้แล้วกิน
 แต่นั้นก็จึงเคืองใจเจ้าฝูงพระยานอกขอบ
 แต่นั้นพระยานอกฟ้าคิดเคียดสุดใจ
 บางองค์ฮวยมนต์ให้ตาฟางนอนอยู่

กับทั้งอดีตอันล้ำค่าอย่างไม่มีเป็น
 บางองค์ช่วยมนต์ให้เศร้าวโศกโสภา
 บางองค์ช่วยมนต์ให้เจ็บหัวใจ
 บางองค์ช่วยมนต์ให้ตื่นมือขดโง้งม
 ปากบ่เป็นแท้แท้แล้ว
 เขาก็จัดพวกพร้อมทะยานเข้าต่างเฮื้อ
 ปืนใหญ่ตั้งยิงเข้าบ่ถ่องมากแล้ว
 ตายกองกันตั้งขอนเขาป่า
 กำฝ้ายพันทางพีก็บ่กลัว
 ผุ่งโยธาก็ตั้งเดียวกันแท้
 เป่าพระยาขอบฟ้าปลิวฟังเคิ่งทะเล
 ตกทะเลหลวงสู่คนบ่ลลอได้
 ให้คนตายกลับเกิดใหม่
 แต่นั้นพระยานอกฟ้าตกแม่ทะเลหลวง
 ก็จึงพาพลเต้าคืบมาแคมฝั่งแล้ว
 แต่นั้นพระยานอกฟ้าเว้าต่อซุ่มกัน
 เป็นมนต์ดยาประเสริฐแท้ตาย
 เพิ่นนั้นอายุได้ล้านโกฏิแสนปี
 ครั้นบ่เชิญเสด็จฝ้ายให้ขอทางผู้ประเสริฐมาเทอญ
 ค้อมว่าพระกล่าวแล้ว
 ชาวคนได้ไปเยี่ยมย่อง ๆ
 เขาจึงวันทาไหว้ตามมีทุกสิ่ง
 สึงมาลิมไม้ดำนแต่ปู่ย่าตายายดังนี้
 เขานั้นมีหลายเชื้อหลายแนวพร้อมพรำกันตาย
 ที่นั้นเป็นเมืองเจ้าสัพพัญญูลงเกิดจริงตาย
 ค้อมว่าพระกล่าวแล้วแต่งขุนรือทั้งขุนรองเร้งกันไวฟ้า
 ทะยานล่องฟ้าไปฟ้าเว้าเห็นพระลัน
 ก็จึงด่านต่อเจ้าขุนรือพร้อมขุนรองผู้เป็นใหญ่
 ตู้นมนต์ไปแล้วหลายทีหลายเล่า
 ค้อมว่าพระกล่าวแล้วขุนลือเล่าช่วยมนต์
 มีแต่เครื่องเขาเกี่ยวหวยหลุมมามีต
 แต่นั้นขุนรองท้าวช่วยมนต์ให้เป็นลม
 กับทั้งเป็นลมต้องดีล้าไม้ใหญ่
 อันว่าผุ่งหมู่ไม้ทั้งโง้งหินผาก็คือ
 มาตอดท้าวชมพูใหญ่ปราบหนี

บางองค์ช่วยมนต์ให้คิงฮ้อนเฮอนดินน้อย
 คิงผอมเหลืองจ้อยโชโตฮ้าย
 หนั่งและเนื้อคิงกระด้างสันสาย
 บางองค์ช่วยเป่าให้ใจแค้น
 ค้อมว่ามนต์เป่าแล้วพากับฮีบทะยานไป
 อันว่าอาคมพร้อมหลวงแหลมยิงใส่
 พระยานอกฟ้าลัมถ่าวเรียนกัน
 ฟังคูเสียงเขาฮ้องโอยครางซีซัว
 สองฝ่ายเบื่องแข็งเก็งเสมอกัน
 แต่นั้นเวสสุวรรณเจ้าพระยาหลวงตนประเสริฐ
 ผุ่งหมู่โยเทสเจาเสียงสนั่นทั้งปลิว
 พระยาเวสสุวรรณเจ้าก็จึงช่วยมนต์เป่า
 คีบครบถ้วนหมดแท้สู่คน
 พากันเหาะแผ่นทะยานคองฟ้า
 จึงมนต์เป่าให้คนนั้นก็เล่าคืบ
 มีแต่เฮาต่อเร็วบ่อาจองเขาได้มนต์เขานั้นดีแท้
 ควรที่ใช้ฮอดเจ้าฟ้าเง่าพาลเมือง
 อันว่าเซงมนต์ยาบ่อาจทันเทียมได้
 ขอให้พระมาโผดเลี้ยงเฮาแต่อย่าล้ายแต่ทอน
 ฮีบแต่งคนไปทะยานเหาะล่องไปเทิงฟ้า
 เถิงฤดูขอบเขาปีแท้จึงถึง
 เมื่อนั้นฟ้าใหญ่เจาฟังแจ้งแล้วจึงจา
 ไผบ่มีจาแข็งต่อชมพูได้
 กับทั้งสาตราเพศค้อมมนต์แก้วยอมดีแท้แท้แล้ว
 เพิ่นบ่ให้ไผผ่าม้างชมพูกว้างเขตพระองค์แท้แท้แล้ว
 แสนอีกโหล่นแต่คนตีฤทธิมาก
 เถิงฤดูได้พอปีกก็จึงฮอดพระยาขอบฟ้าเห็นแล้วอุ้นใจ
 เจ้าจงลงฤทธิ์ไปใส่เขาตูทอน
 เขาก็มนต์เป่าแก้หายเสียงสูอันแท้แท้แล้ว
 เป็นภูผาตั้งลำดงไม้
 มีแต่ไม้ใหญ่ลันหลายต้นต่อเฮื้อน
 แสนท่าพัดแกว่งเบื่องหินลันถักกัน
 หักถ่าวลัมเต็งท้าวหัวเมือง
 ก็จึงกลายเป็นแดนแส่วบินเทิงฟ้า
 บางฟ่องเอาฝืนแพรไล่ตีฮ้าย

แต่นั้นเวสสุวรรณท้าวฮวยมนต์ไปใส่
 แต่มันก็ผายหนีไปเฮวฮีบ
 ผุ่งหมู่ตายไปแล้วคืบมาถ้วน
 ผุ่งระยานอกฟ้าฮวยพร้อมพรา้งกัน
 ฮวยมนต์ไปใส่คนบ่กลัวย่าน
 สองฝ่ายเบี่ยงเลยเข้าอ่อนแอทั้งแล้ว
 ผุ่งหมู่ซ้างและม้าจ้วควายพร้อมพรา้งชน
 เขาก็ซุ่มกันสับไขว่บนแทงม้า
 คือตั้งด้นใส่ข่าวสารเจ้าเหนียวแท้ใส่กันนั้นแล้ว
 อันว่างองค์พระยาเจ้าทั้งสองเรวต่อกันแท้แล้ว
 ลางองค์บ่่ากุ่มกันทำถีบก็มี
 อันว่าโยเทศท้าวนอกขอบก็ดูแข็งแท้แล้ว
 ซ่าผุ่งไพรในป่ามากแล้วผุ่งหมู่สัตว์สำน่อย
 ผุ่งเพื่อนฆ่าตายไปอนันต์เนก
 พระยาครุฑก็ฮวยมนต์ยาเป่าคืบบ่ตายแท้
 ไผหาหลบหลีกคือแท้ตั้งเดิมนั้นเทอญ
 ยิ่งแต่ผุ่งพระยาเขาบ่ถอยช่วยกันโสมเข้า
 เขาก็เขาอยู่แท้หลังเยี่ยมเบ็งกันแท้แล้ว
 ผุ่งหมู่ซุ่มพุดอ้อยค้อยซาบไกลแท้
 กับทั้งตกแต่งตั้งคนยามให้รักษา
 อันว่ามนต์ยาเขาย่อมยาแข็งแท้
 เอ็ดสันไต่แท้เขานั้นลิแตกคืบ
 เขาก็ไปปูนปานเขาก็สิ้นเฮาจริงแท้
 ควรเฮาออนฮอดเจ้าพระยาอินทร์กายพูน
 พระกล่าวแล้วฮีบแต่งพะลังไป
 แต่มันซุนลือฮู้จัดพลไปฮีบ
 เขาก็ผูกศอกได้เอาตรวนโซใส่เขา
 นายมิ่งจำมิ่งไปดั่งไต่เด้นั้น

เป็นไฟลุกทั่วตัวกลางบ้านมუნผง
 ไฟก็ไม่ไหม้ไม่ทั้งหมู่หินผา
 แต่มันซุนลือพร้อมซุนรองเลยเป่า
 แต่มันกำฝ่ายเจ้าพรยาใหญ่ซุมพ
 สุนคนฮวยมนต์แก้วผายได้ตั้งกันแท้แล้ว
 ผุ่งหมู่โยเทศท้าวกุ่มกันทำถีบ
 อันว่าสัตว์สิ่งพร้อมทุกหมู่ก็ไปแล้ว
 คือตั้งสาวดำข้าวปนกันคกใหญ่
 อันว่าสองฝ่ายกำแข็งขนาดเสมอกันนั้นแล้ว
 อันว่าสองฝ่ายกำเรวฆ่าบ่ถองได้แล้ว
 รางองค์ล่องฤทธิ์แก้วมนต์นั้นใส่กัน
 ผุ่งพระยาซุมพก็จัดเร่งผุ่งสัตว์คือว่ากบเขียด
 ก็ตายล้นมากหลาย
 ลางตัวบ่เล่นเด่นเหยียบย่ำกันตายมากแล้ว
 แต่มันพระยาต้านให้ถอยหลังหยุดอยู่
 พระกล่าวแล้วเขาเล่าถอนคืบ
 ก็บ่มีไผแพ้สุริโยก็เลยค้ำมาแล้ว
 บัดนี้พระยาขอบฟ้าได้แทนที่ซุมพ
 ก็จงพากันตั้งเวียงวังอ้อมฮอบ
 แต่มันพระยาเวสสุวรรณเจ้าต้านต่อหมู่ทั้งหลาย
 เขาก็ฮวยมนต์แก้วผายไปก็เพิกคืบแล้ว
 เหานี้ก็หากจบเทศแท้ทุกหมู่พระองค์เฮานั้นแล้ว
 เหานี้ก็พอบานมือนี้ซู้บ่ปานแท้ที่กลางนั้นตาย
 นิรมนเสด็จลงมาสั่งสอนอย่าให้เป็นเวรต้อง
 สามสิบองค์เผ่นทะยานคั้งฟ้า
 คอยลัดต้อนตันทางแท้ผูกเอา
 อันว่าฟ้าเฮือเจ้าจึงซึกไล่หากกรรม

ทำอุ้งงัวทองผูก 4

ข้าจักทูลตามข้อขอพรอนุญาต
 ชุณก็วันมาไหว้บรรवरแล้วอย่า
 สั่งมาค่าง่ายแทยศทอเพียงกั้งตั้งนี้
 กับทั้งเทวบุตรเจ้าเนาเทิงผาสาท
 กับทั้งพญาครุฑเจ้าพร้อมพรา้พญา
 ควรที่จัดพลพร้อมไปเรวชิงยาดก็ดี
 พญาศึกแสงระนีกด้วยโดยด่วนเร็วพลัน
 ก็จึงเคืองเถิงเจ้าเทวบุตรตนพี
 แต่นั้นพระก็พากันนิรมิตเป็นคนด่วนมาเถิงเจ้า
 ก็หากดูงามลันเทวบุตรใหญ่งัวทอง
 อันว่าพญาครุฑเจ้าพญานาคพญา
 แต่นั้นฝูงหมู่เสนารพร้อมชุนหลวงน้อยใหญ่
 เขาก็มาเบ็งเจ้าทั้ง 4 พญาหลวง
 อันว่าฝูงสาวดินแดนดอมใจจักขาดตายแล้ว
 ทั้งหมดมายปวดกระซิวมากแล้ว
 เขาก็เฝ้าจอมเจ้า 5 พระองค์นั้นแล้ว
 แยกไปเทิงนานใดก็หากเป็นหลายสีต่างคนเขาแท้
 อันว่าผิวแจ่มเจ้าตะวันขึ้นก็ตั้งเดียนั้นแล้ว
 เขาก็หากแยงภูมิเหลือมตาบ่เห็นเจ้า
 ก็บ่ใหญ่บ่บ่อยแท้พอดำต่องามนั้นแล้ว
 องค์นี้แอวกิ้วส้วยฝูงสาวดินดั้นดั้นดั้นแล้ว
 ก็หากงามหลากแล้วเขาท้วงหลากก็ตาแท้เนอ
 ก็หากเป็นหลายผิวก็เพื่อกินชมพูไม้
 เมื่อจักไปยากฮื้อเมืองบ้านบาปเวรแท้แล้ว
 เขาหากกระทำได้ตามแต่เขาสิทำนั้นเทอญ
 มันบ่มีดียอนซาคนใจถ่องจริงตาย
 อันนี้ควรให้พญาครุฑเจ้าบินไปเฮวฮีบแท้ตาย
 เทวบุตรกล่าวแล้วครุฑใหญ่เลยทยาน
 ก็หากดูนานได้สามวันจึงไปฮอด
 เจ้าก็ถามหาห้องเฮือนชาน
 ไปหันบ่ไกลดอกนา
 รู้ว่าเป็นวงษาเผ่าพงษ์ของเจ้านั้นรือ
 ท่านนี้เป็นวงษาเพื่อนสหายตัวของลูก

พญาบ่หย่อนย่านเฮาแท้ทอโยนินตาย
 แต่นั้นพญาจึงเคียดแค้นฮ้ายจาต่านกล่าวแข็ง
 กุจักไปหาเรือนาคหลวงในน้ำ
 พระก็อยู่ชั้นฟ้าดาวตึงแก้วยอดสูงพุ้นแล้ว
 เพ็นหากเป็นสหายแพงต่อกันครวานั้น
 สุดแต่สามสี่เจ้ากุมมาแท้สิ่งใดนั้นแล้ว
 ยอมือทูลพีชาย 4 พระองค์หมดถ้วน
 กับทั้งพญานาคเจ้าทั้งครุฑใหญ่พญา
 ก็หากงามยิ่งย้อยสังวาลย์คล้องใส่คิง
 สังวาลย์ทั้งสร้อยแขนก็ต่างคนจริงแท้
 ก็หากมาโฮมเถิงช่วงพญาองค์น้อย
 ก็มากับทั้งฝูงไร่น้อยชาวบ้านก็หลังมา
 ทั้งราชาปากจาจมนต่าน
 ฝูงหมู่สาวฮามฮ้าง
 เขาก็ลิมกินข้าวแลงวายเท่ายืนอยู่
 ก็หากงามสวดพันเทวบุตรใหญ่งัวทองนั้นแล้ว
 อันว่าสังวาลย์เจ้าบ่คือคนเขาแต่งจริงแล้ว
 ไผผู้มีโทษต้องเวรบาปหลายเหลือตั้งนั้น
 อันว่าพญาครุฑเจ้าขาวเหลือองต่ำเก็งจริงแล้ว
 อันว่าพญานาคเจ้าขาวแดงสูงส่นอยจริงแล้ว
 พญาชวงเจ้าดำแดงสูงใหญ่
 อันว่าพระบาทเจ้าพญาอุ้งเมืองหลวง
 แต่นั้นพญาเอกเจ้าชุนกันตามเหตุ
 เฮาอย่าได้โกธาเขาบ่ตีไปหน้า
 บ่ฮ่อนกลืนชวานคมบาดลงท้อง
 เทียมตั้งไม้ต้อยขึ้นตีต้องถักไต้นั้นแล้ว
 ให้ค้อยฝิป้องเอาผู้เดียวบิดาเจ้า
 อันว่าฤทธิดีเวินบนแกมฟ้า
 พญาครุฑจึงนิรมิตให้เป็นชายน้อยเทียวเมือง
 พรานป่าเขาจึงปากกล่าวต่าน
 เจ้าก็ตามหาแท้ด้วยเหตุประการใด
 เขากล่าวแล้วเจ้าเล่าเลยจา
 อันว่าลูกท่านนั้นเป็นเสี้ยวตัวเฮา

ข้อยจกพาลงไปเที่ยวหาอิงข้าง
 ข้อยก็มาชวนเจ้าคุณลงไปเที่ยวป่า
 ข้อยไปหาเบิ่งแท้ในดงภูใหญ่
 ข้อยจึงมาผู้เดียวถึงแห่งขุนพรานเจ้า
 เจ้ากล่าวแล้วนายพรานเปิบใจจิต
 เจ้าก็เห็นหมูข้างตัวใหญ่ยาวนั้นรื้อ
 พรานกล่าวแล้วเจ้าเล่าเลยจา
 ทางยาวนั้นสองวาประมาณเบิ่ง
 เจ้ากล่าวแล้วนายพรานฮีบเดาคา
 เจ้าก็พาพรานเข้าดงตอนกลางป่า
 แต่นั้นพญาครุฑเจ้ากัลป์กลายเป็นงู
 ครุฑจึงจาพรานเนื้อไปนำเอาบั้นนี้เต้
 ให้เอามาเอาเจ้าตนพ่อพรานหลวง
 ครุฑกล่าวแล้วพรานเล่าคณิงใจ
 กูก็คิดยากแท้ย่านผีหลอกหลวงกินแท้แท้แล้ว
 บัดนี้กรรมกูแล้วเวียนมาคืนคอบ
 อันนี้ฮ้อยที่ผียักษ์แท้ทำเพศหลวงกินบ่อย่าแท้แล้ว
 พรานคิดแล้วจึงจาตอมครุฑราช
 ข้อยบได้เสื้อผ้าเครื่องนุ่งของทรง
 อันว่านายพรานแก่ไปมาปิดป้าย
 พญาครุฑเจ้าเล่าฮีบหุมเอา
 แต่นั้นนายพรานเจ้ากลัวตายดับชาติ
 บัดนี้พรานก็เนาในท้องขอตืนครุฑใหญ่จริงแท้แล้ว
 อันว่านายพรานจากกลัวตายยันสัน
 อันนี้ฮ้อยที่ผีเผดฮ้ายในปากกลางดงบ่อย่าแท้แล้ว
 อันว่านายพรานเผ่าก็คอยตายดับชาติ
 แต่นั้นพญาครุฑเจ้าบินเวินเลยไป
 ครุฑก็เอาพรานเผ่าลงสนามหลวงใหญ่
 พรานก็เห็นลูกเจ้าพญาเอกทรงเมืองตั้งนั้น
 แต่นั้นราชาเจ้าพระยาเมืองตนประเสริฐ
 พระจึงหมากไม้หน่วยใหญ่ชมพูลวง
 กับทั้งมารดาให้ทรงเมืองผู้เป็นแม่นางนั้น
 กับทั้งอัยกาเผ่าจำสวนนายย่า
 คือตั้งสาวสำน่อย 14 สอนสาว
 กับทั้งตัวพระองค์เจ้าเสวยเมืองยศใหญ่

เขากล่าวแล้วเจ้าฮีบเลยไปถึงนายพรานกล่าวจามีซ่า
 ข้อยก็เห็นหมูข้างพลายล้วนแต่เงา
 มีแต่ข้างสารนั้นแบกงามากแท้แล้ว
 บัดนี้ลึงจกไปเอ็งแท้หน้าข้อยตั้งได้นั้นเด
 พรานฮีบเฮวพลันถามบ่บานจาตั้น
 พอประมาณดูท่อใต้เต้เจ้า
 เขาก็ประมาณดูท่อหัวเขาแท้
 น้ำหนักคือสิได้จริงแท้หาบปลาย
 พรานก็จับปิ่นลงจากเอือนมีซ่า
 กลายด้นด้าวหลายห้อยฮ่อมภูแท้แท้แล้ว
 ดูกามสุดครุฑทองดูละห้อย
 เหาหนีหากแมนพญาอุ้นใช้ให้มาแท้ฮอดพรานนี้แท้แล้ว
 เขาจกพาเมื่อหาฮอดพญาภายพุ่น
 อันนี้เป็นแนวสัตว์สิ่งใดมาใช้
 อันนี้ฮ้อยที่ปัญญาผีหลอกกินกูแท้
 กูจกตายมิ่งเมี้ยนบ่เห็นหน้าลูกกูแลเนอ
 กูจกคิดสันใดจึงสิหนีไปม้นนี้เต้
 ปิดป้ายแท้เมื่อบ้านเอาสิ่งของก่อนถ้อน
 มีแต่ผืนเดียวถือฮอดคิงคานื้อ
 พญาครุฑฮู้ใจพรานเผ่าชู่เชิง
 กุมนายพรานเผ่นทยานผืนผ้าย
 คินว่าได้เห็นหน้าลูกเต้าเสียแล้วก็จั่งตายแดแม
 ก็หากคืออยู่ท้องเถียงนานั่งทรงนั้นแท้แล้ว
 กูจกตายมิ่งเมี้ยนวันนึบ่สงค้แท้ทนอ
 ม้นจกเอากูไปلابแกงกินแท้
 ก็หากวด ๆ น้ำตายฮ้อยยาวไหลแท้แท้แล้ว
 เถิงสามวันฮอดเมืองมีซ่า
 พญาเมืองเล่ารับต้อนพรานเผ่าพ่อตน
 พรานก็ชมชื่นแท้ตอมเจ้าลูกตน
 ชมชื่นได้บิดาแก้วพ่อตน
 มาให้บิดากินฮูปงามปานแต่้ม
 ลูกสิให้แม่กินหมากไม้โหมหน้าตั้งอินทร์แท้แท้แล้ว
 กินหมากไม้งามล้วนตั้งอินทร์แท้แท้แล้ว
 ผุงหมูหุดาเลื่อนไหลหลังเยียม
 พระช้ำกินหมากไม้สองที่แท้รูปงามมากแท้แล้ว

พระข้าป็นแจกให้ฝูงหมูนางสนม
 ยูห่างพระบาทเจ้าจุบจอมขวัญชู้วันชมซ้อน
 คือตั้งอินทร์อยู่ฟ้างามระห้อยตั้งเขียน
 ก็บมีผู้เฒ่าแท้งามล้วนตั้งเดียวแท้แท้แล้ว
 หญิงชายทั้งชาวเมืองชู้คนยอเย่ง
 ฝูงหมู่ผมหงอกฮ้ายก็ดำดีเขียวอ่อน
 แช่วหล่อนแล้วก็เล่าปึงคินมา
 แต่นั้นพระบาทเจ้าพญาใหญ่ใจเมือง
 พระก็ปลงอาจให้เป็นเจ้านั่งเมือง
 กับทั้งนายยาเฒ่าให้เทียมซ้อนพ่อพระองค์แท้แท้แล้ว
 ก็ให้เทียมแหบข้างบิดาเจ้าพอดึงแท้แท้แล้ว
 แล้วให้เทียมบิดาเอกองค์เป็นเค้า
 อย่าพระพ่อเจ้าก็ทานฮ้อนอยู่เย็นแท้แท้แล้ว
 ก็ให้บิดาทรงอยู่เนาแทนหัน
 พันแปดฮ้อยบาททำให้รักษา
 สุดแต่บิดาพระสิเรียกเอามาใช้
 นิรมิตผาสาทกว้างมีพร้อมช่วงสนาม
 คำปลิวพรหมพอกลายงามล้วน
 มีแต่คำส่องเหลือมใสแจ้งตั้งดาว
 อันว่าปลายด้านตั้งสะบะหวงเรียนรอบ
 หาไผจักอาจเข้าต่อต้องเมืองนี้มีแท้แท้แล้ว
 ขึ้นสู่ผาสาทกว้างเย็นเนื้ออยู่เกมแท้แท้แล้ว
 ให้เมืองกอนางจันแดงลูกขุนตนเจ้า
 ก็จึงถึงแจ่มเจ้าเสนาผู้ใหญ่
 บัดนี้เขาก็เล่าเหตุให้ทุกสิ่งบรรวร
 ก็จึงหาวันทาได้ดีมีอุปตลอด
 อันว่าฝูงหมูนางนาคเจ้าเทิงพีทั้ง 6
 พร้อมทั้งพี่น้องปู่ย่าอวอา
 เขาก็ตีกลองช้องเนื่องนั้นแหนแห่
 พอเมื่อฮอดท่ากว้างกลับเพศเป็นคน
 ฟังเสียงนั้นพื้นเพลงพิณดีเสพ
 ต่างคนฟังเขาฮ้องโชนันดั่งมีเป่าปี่หื้อ
 อันว่ามารดาเจ้าทรงย่านไปก่อน
 อันว่าฝูงพีเอื้อยเจ้าแจ่มทั้ง 6
 ทรงเครื่องย่องฮูปค่องดูงาม

เขาได้กินชมพูน่วยดิงงามล้วนแท้แท้แล้ว
 อันว่าพญาหลวงเจ้าทรงเมองโพธิราชก็ดี
 พระจึงป็นเขาให้เสนากินทุกหมู่
 เขาก็ชมชื่นเฝ้าว่ามีบุญเหลือยิ่งจริงนอ
 ผัดแต่ชาวเมืองพร้อมเสียหมดชู้คนงามล้วน
 อันว่าหุตาใสส่องงามปานแก้ว
 ยูห่างย้าข้าวน้ำดำปี่ปอดดีแท้แท้แล้ว
 พระก็ทำมงคลสู่ขวัญบิดาให้
 กับทั้งนางเมืองเจ้าพญาแสนองค์ก่อน
 อันว่าเทวีแก้วนางเมืองสมฮูป
 อันว่ายาแจ่มเจ้าพระทนต์หล่อให้เป็นสาว
 พระก็ทำขวัญเจ้าบรรวรแล้ว
 ผาสาทกว้างหอรราชวังหลวงเจ้านั้น
 พระก็ป็นสาวให้หญิงชายข้ามหาด
 อันว่าฝูงบ้านน้อยใหญ่เป็นกอน
 แต่นั้นเทวบุตรท้าวจ้วทองตนพี
 มีหมู่ต่ายเม็กล้อมแก้วแก่นเงินเรื่อง
 มีทั้งหอไชยพร้อมหอสนามกว้างยิ่ง
 แล้วจึงนิรมิตต่ายล้อมรอบเมืองหลวง
 มีทั้งป็นใหญ่ร้อยเรียนล้อมถัดันแท้แท้แล้ว
 บัดนี้เทวบุตรเจ้าเชิญบ้านน้อยนาท
 แต่นั้นพญานาคเจ้าตักแต่งพลเมือง
 เขาก็เมื่อปล้นฟ้าผายไปเฮวฮีบ
 กับทั้งแม่แก่นไทมารดาแก้วแม่เมือง
 อันว่าเทวีทั้งเสนาไพรพลก็ยอเย่ง
 ก็จึงแหนแห่เจาจันแดงน้อยค้อยไป
 ก็ไปกับทั้งเทวีแม่เมืองก็ไป
 กับทั้งสาวเหลือหลายหมู่ชายพอดื้อ
 ฮ่มใหญ่กว้างกางกั้นแท้ไป
 สน ๆ เขาแห่นางนน้อย
 ก็หากหลายवादต้องดีเสพเสียงนั้นแท้ตาย
 คนฮ้องสนนั้นเนื่องมากแท้แล้ว
 นางจันแดงนาทน้อยทรงยานแก้วล่งตา
 เจ้าก็ทรงยานเงินนั่งไปตามน้อง
 คือตั้งอินทร์ตาแปงป้อนลงแต่เมืองฟ้า

ก็หากยาบ ๆ ย้ายตามทางถึงฟ่ง
 อันว่าฝูงชาวบ้านกลางคนก็ย่านสั้น
 พอเข้าสู่แจบแจงแล่นไปเบิ่งแซว ๆ
 อันว่าบ่าวไทยเมืองได้เห็นสาวเมืองนาค
 อันว่าบ่าวพี่น้องเมืองนาคเห็นสาว
 อันว่าสาวสำน่อยเมืองนาคนาคา
 อันว่าชายในห้องเมืองคนเห็นสาวนาคก็ดี
 เขาก็สรวนเสียดว่าเข้าหยอกโยกัน
 กลางคนเอ็นใส่แล้วมือชวงค่ออุ้มหอบไปແหลัง
 ก็หากงามอยู่ล่วนเมืองเจ้าเก็งกันนั้นແหลัง
 พระกัณนิรมิตเป็นหอไชโยชโยยาวทั้งกว้าง
 ดูสนั่นลั่นคนเต้าชัวชวณั้นແหลัง
 หามเอานางเงินแดงแท้ไปถวยเจ้า
 กับทั้ง 6 พี่เอื้อยไปพร้อมพรำกัน
 เทียมฝ้ายซำยองค์พระบาทมุนี
 ก็หากดีใจเจ้าพญาเมืององค์อาจจริงແหลัง
 แต่่นั้นดูนานได้วามเดือนทัดเที่ยง
 ฮอดแห่งห้องผาสาทวิมานคำ
 แต่่นั้นพญาครุฑพร้อมพญานาคพญาจู
 ถึงสถานกว้างสบายใจคืออยู่
 บัดนี้จักกล่าวถึงเจ้าก่องก็
 เขาบ่เห็นนายพรานขอบเดือนมาแล้ว
 ขวนไปดงแฮดซ่างไพรกว้างฮ่อมพงว่าตาย
 สูงจัดกันไปเที่ยวหาพรานเฒ่า
 กูก็หากมีฮ่อมมันแท้เที่ยงจริงดอกนา
 คนเหลือหลายสี่พันพร้อม
 เขาก็เดินซึกไซ้หาแท้ก็บ่เห็น
 อันว่าเน่งหละหม้อมันนั้นก็บ่เห็นพระเอี้ย
 สูว่าป็นสันไตก็ว่ามาสันนั้น
 บิไซ้ผู้เดียวแท้ทำได้ก็บ่เห็นแท้ແหลัง
 มันสังปะไปไว้ป็นนั้นบ่เอา
 สูงไปเบิ่งแท้ทั้งที่เอือนมันชอบตาย
 พระยากกล่าวแล้วขุนฮีบปาวเตินกัน
 อันว่าทางในบ้านก็มาโฮมหมดหมู่
 ก็บ่มีไผแท้หนีไปทางอื่นสันนั้น

ก็หากมีดอ้อมครึมเสียงฮ้องโห่มา
 คิดว่าศึกต่างด้าวจักมาต้องต่อเรวณั้นແหลัง
 หลึงชายสาวบ่าวแกมไปเยียม
 เขาก็ซึกต้นดินหลงลุ่มหลูดใจแท้ແหลัง
 เขาก็มีใจมักแต่อยากชมตมแก้ม
 เห็นบ่าวเมืองคนปวดใจเลยสะบั้น
 จิตเขาเลยสะบั้นตามม้อยก็จิ้งคินแท้ແหลัง
 ไผก็ปัญญาดีใส่กันหัวแย้ม
 ก็หากแซว ๆ เล่นหลึงชายสาวบ่าว
 แต่่นั้นพญานาคเจ้าอวนไพรเข้าเขาท่งนาหลวง
 อันว่าคมแสนเข้าไปเขาหมดหมู่
 แต่่นั้นพญานาคเจ้าตกแต่งเตินกัน
 อันว่าเทวีพร้อมมารดาตนแม่
 แห่อ่อนน้อยไปเข้ากรายถวย
 เทียมฝ้ายชวาก็แมนเทวีเค้า
 ได้ที่ส่องแจ่มเจ้าเทียมซ่างฮุ่นใจมากແหลัง
 เทวบุตรที่อ้ายจริงลาเจ้าเผ่นผยอง
 เทวดากวดแก่วัวชวาชัย
 ลากูมีต้าวเมื่อหาห้อง
 ก็บ่ได้เดียดฮ้อนสังแท้ทอโยนนั้นແหลัง
 พญาใหญ่ทรงเมืองก่อนແหลัง
 เขาว่ามีชายน้องคนเดียวมาสู่
 ฮ้อยที่แฮดและซ่างฆ่าตายเสียบ่อย่า
 กูก็เสียดตายแท้พรานดีตั้งแต่ปู่กูพุ่น
 พระกล่าวแล้วเขาฮีบเลยไป
 ถึงดงกว้างภูขวางน้อยใหญ่
 เห็นแต่ป็นพรานเฒ่าวางอิงตันไม้ฮ้อย
 เขากล่าวแล้วองค์พระยากก็หาหรือ
 คันว่าตายไปแล้วจักเห็นกองกระดูกจริงนา
 คันว่ามันเมื่อห้องเคหังหาลูกมันนั้น
 ควรจักแบกไปพร้อมนำแท้เชือนแข็งนั้นตาย
 เป็นสันไตก็ให้เห็นจริงแท้
 ทันเอานายตาแสงเขามาชู่คนหมดเสี้ยง
 พระก็ถามถี้ถ้วนก็ยังแท้ชู่คนแท้ແหลัง
 เขาก็จิ้งยี้ล้ามาเสียดแท้แต่พรานหั้นແหลัง

แต่นั้นคำจึงสื่อถึงท้าวฮอดที่เมียบราน
 เขาว่าพญาเมืองพันแต่งคนมาลักลอบ
 คำนั่งคักแก้หาวิชาเป็นคนกล่าว
 แต่มันพญาผู้ข่าวแล้วกริ้วโกรธโธธา
 ตั้งหาเจ็บใจแท้เสียคนดีภูพระบาท
 พระกล่าวแล้วตีฟากสะบัดชัย
 แต่มันเสนาพร้อมชาวเมืองไหลหลั่งมาแห้ว
 บัดนี้กูจักไปต่อสูเมืองชื่อแถนหลวง
 สูอย่าช้าจัดรีบเร็วพลัน
 อันว่าช่างและม้าเคยสู้สงครามมาแต่ก่อน
 ให้สูเอาไปนำสูคนอย่าหลอไว้
 ทูลบาทพื้นเชิญเจ้าราชาพญาใหญ่
 ขุนกล่าวแล้วพญาใหญ่ใจดี
 สูขุนกล้าพระกล่าวแล้วหาโชคยามดี
 แต่มันฝูงไพร่น้อยพญาครุฑไปหากิน
 เขาก็ไปพบพ้อพลพวกโยธา
 ครุฑจึงเห็นเด็กน้อยฝูงพวกไทยขุน
 ครุฑจึงอยู่เหตุแจ้งเลยเล่าบินไป
 พญาครุฑบ่ได้กลัวเกรงย่าน
 กับทั้งเจ้าพญาสูงหายเสีย
 แต่มันพญาครุฑกล่าวแล้วบินเวียน
 พญาสูงอยู่แล้วก็ยื่นดินช่วย
 เพราะได้ทำมิตรมั่นกันมาแต่คราวก่อน
 เหาจักจัดพลไปช่วยยามคราวนี้
 ได้สามแสนปลายแปดพันล่องไปมีข้า
 มีป้อมแหลมแม่ช้างมีทางแท้ป้อมเดียนั้นแล้ว
 ก็หากเป็นหินผาแลบเรียนแถมน้ำ
 ก็หากไกลเล็กล้ำคนข้ามบ่ไหวนั้นตาย
 ดองแต่โยธามาสิกดเอาทางเกี่ยว
 เขาก็เลียบฝั่งน้ำแถมห้วยบ่อนงุนั้นแล้ว
 เถิงที่ปักตูฮ่อมบ่อนคนไหลขึ้น
 แต่มันงูก็คืบคาบเกี่ยวตายเสี่ยงบ่หลอแท้แล้ว
 เขาก็ปบแล่นข้ามคั้นแท้ชูคน
 ฝูงหมูปืนหมื่นเนงก็ส่วนจมลงน้ำ
 กับทั้งขุนขนาดกล้าสามร้อยมีมรณ์

มันจึงเร็วพลันไปกราบทูลมีข้า
 เอาผู้เฒ่ามาเถียงบ้านเที่ยงจริงพระเอี้ย
 ก็หากหลายคนจากกล่าวมาจริงแท้
 กูจักไปเพเมืองให้มุ่นวายมีไว้
 กูจักไปยาดฮื่อเอาพรานเมาตัวมานั้นแล้ว
 ก็หากนั้นเนื่องเสียงทั่วเมืองดังก้อง
 พระก็เดินเขาให้ไต่ดาดตกแต่
 เขาก็แบ่งขโมยมาลักเอาพรานเฒ่า
 ให้สูจัดเอาเถิง 4 แสนคนกล้า
 กับทั้งหอกดาบกล้าฝูงหมู่สะบู่หลวง
 แต่มันเสนากล้าคนในผู้ฉลาด
 ข้าจักจัดต่อสูต่างเจ้าบ่ให้เคืองพระเอย
 พระก็มีอาชญาตรัสบอก
 ก็จึงพากันไปไต่ทางหลายมื่อ
 เขาก็ไปตามหาเหยื่อมากินแท้
 ครุฑจึงนิรมิตเป็นคนหาบถือกลายไปแท้
 เขาจึงเล่าเหตุให้คำแจ้งชูประการ
 เถิงพญาครุฑเล่ากลอนทูลไหว
 กูท้าวสีช้อยปองดอกรนา
 เหาจักฝึบองบพิโทษโยให้หายฮ้อน
 เร็วพลันเถิงชวงเล่ากลอนจงแจ้ง
 ก็จึงจัดพลพวกพร้อมไปหนาบให้เคืองเจ้าแล้ว
 บัดนี้ท่านก็เกิดเดือดฮ้อนจึงฮอดเถิงตัว
 แต่มันพญาสูงเจาจัดพลโดยฮีบ
 ก็จึงไปเถิงห้วยผาชั้นเป็นฮ่อม
 คั้นข้ามพันแม่น้ำไปฮอดฝั่งที่สองพายัพ
 น้ำนั้นเล็กและกว้างหลายวาเหลือยิ่ง
 งูก็พากันหยุดอยู่ยั้งต้นปองทางหลวง
 บัดนี้จักเถิงโยธาย้ายตามทางยี่งมาแล้ว
 บางองค์อาบน้ำบางพองลงกลายไป
 เขาบ่เห็นงูชวงอยู่ตามทางขึ้น
 เขาก็เฮอนฮ้องบปคั้นเสี่ยงสนั่น
 ลางคนลอล่องน้ำผ้าซีเสียของก็มี
 อันแต่กูกินนั้น 4 พันทั้งเครื่องจริงแล้ว
 ฝูงหมูงูคาบเกี่ยวขบปายปมคั้นตั้งนั้น

เขาก็เฮสนให้ทั้งครางเจ็บปวด
 เสียพิชให้หายแท้ชู้คน
 แม่นว่าเกี่ยวกอดมันตายแล้วก็เลาคืนดอกนา
 ปีนบ่ถ่องคิงจูก็อยู่ดีจริงแท้
 ยิ่งใส่ได้บ่ถ่องแท้จึ่งนั้นอยู่สบาย
 จูก็ยังบ่ย้านตันแท้ที่อยู่สบาย
 มีแต่จึ่งเรียนล้อมแค้นน้ำผึ้งชล
 ก็หากไปไปได้ขุนเฒ่าแต่จึ่งคืน
 พระจกทรงพระทัยตรัสเหตุใดเด่นั้น
 ก็จึ่งถึงพระบาทเจ้าทูลเผี้ยนชู้อันแท้แล้ว
 พระคิดไปสันใดก็หากเต็มใจเจ้า
 เอาช่างม้าไปทางฆ่าบ่กลัวแท้แล้ว
 ก็ไปค้นได้ยิ่งเพียงแท้
 พญากล่าวแล้วฮีบเร่งคนไป
 อันว่าพลายสารข้างแสนตัวงาเือง
 พระก็ตามไปฆ่างูชวงให้มุดมอดจริงแล้ว
 พระก็ฮู้ชู้จึ่งตักแต่งมีนนาน
 อันว่ากระดานก้อนหินมุ่นเพพัง
 พระจึ่งเอาหมู่ช่างสารใหญ่หลายตัว
 ปีนหลวงซำยังไปหลายตาด
 จูถ่าวล้มคอขาดก็มีหลาย
 อันว่างูชวงขบคาบข้างตายกองซิดช่วย
 อันว่างูเกี่ยวข้างคนก็ฆ่าหมู่จึ่งแท้แล้ว
 อันว่าพวกริพลลอบลี้ไปได้แปดแสนแท้แล้ว
 แต่จึ่งนั้นเขาวานพลแพนสักรอบหลายสัน
 ให้พรำพร้อมไปตั้งต่อเร็ว
 บินลงมาหยมเอาราชาอยู่เทิงคอข้าง
 พญาก็ฮ้องจาเว้าว่าตายแลนอน
 เถึงเมืองหลวงอยู่เหงาปานไช้
 เขาก็ฮ้องฮ้ำให้หาท้าวพระยอดเมืองแท้แล้ว
 แต่เกิดมาบ่หอนฮู้สันนี้หากก็ใจแท้แล้ว
 บางพ่องชด ๆหาพระยอดเมืองมากแล้ว
 เขาก็รู้ข่าวว่าพญาครุฑชุดได้พญาเจ้าลวงไป
 ต่างคนต่างเล่นลี้ดกกว้างหลีกหนีแท้แล้ว
 ลางคนไปบนเขาอยู่แควมฝูงซำ

เขาจึ่งเอายาแก้ให้คืนมาสันเก่า
 อันแต่จึ่งขบนั้นเขาบ่กลัวสักริพยาจริงแล้ว
 แต่จึ่งนั้นเขาก็เลียบฝั่งน้ำไปจอบยิงจู
 เขาก็หามสะบู่ได้เร็วไปหามแล่น
 เขาก็ฮุนแสงแท้ยิงจูให้มันพ่ายหนีไป
 เขาก็ผีไปเยียมทางได้บ่มีบ่ไปแล้ว
 เขาก็ผีบ่ได้สับวันเท่าค่า
 ให้สูกไปทูลเจ้าพรบาพญาเมือง
 อันว่าฝูงคนใช้คืนเมื่อเฮวฮีบ
 พญาก็ฮู้เหตุแล้วคิงอยู่ในใจมากแล้ว
 บัดนี้ครุฑที่กูดพลย้ายไปเร็วจูใหญ่
 กับทั้งป็นหลวงพร้อมสะบู่หลวงน้ำหมอกใหญ่
 ลิตายพร้อมพาบชาวบ่อย่าแล้ว
 สามอักโขเพหนีหลังไปนำเจ้า
 อันว่าป็นใหญ่พร้อมแสนเล่มหลังไป
 พระก็ไปฮอดแล้วเสนาเข้ากราบทูล
 พระก็เอาป็นฮองกัอนหินแควมน้ำ
 เป็นฝั่งกว้างคูเพียงฮาบางม
 ไปแทงงูชวงซัวแชนันพื้น
 จูก็ตายเกลือกกลิ้งกระเด็นซัวพันวา
 กับทั้งพลายช่างแทงมิ่งมรดนเหลือสัน
 กับทั้งคนช่วยซัวงูเกี่ยวเนกนองมากแล้ว
 อันว่าพญาหลวงเจ้าทั้งจึ่งรบต่อกันนั้น
 แต่จึ่งนั้นคำซ่าเท่าถึงท้าวใหญ่พญาจ
 เจ้าจิงเอาคนใช้ไปถึงครุฑใหญ่
 พญาครุฑฮู้แล้วเร็วรับมาเปียง
 พาทยานเมื่อฟ้าเวหาวิวอน
 แต่จึ่งนั้นโยธาท้าวเลยโคบหักคิน
 ฝูงหมู่เทวีเหง่าสมนนางใช้ชวง
 กับทั้งเสนาพร้อมชาวเมืองแค้นคัง
 เขาก็แซว ๆว่าถามกันทุกหมู่
 อันว่าโยธาเฒ่าแปดแสนที่ลักรอบไปนั้น
 เขาก็พากันย้ายบ่ไปแซวซัว
 ลางคนบ่เข้าถ้ำลืออยู่ฮุนก็มี
 บางพ่องเพ็งบ้านน้อยบ้านที่เขาสงสาร

เขาก็กลัวตายไปปล่นไปจริงแท้
 เขาก็ขอเขาตอมหมู่เฮือนชาวบ้าน
 ย่อง ๆ ฝ้ายคองฟ้าลวงล้าไป
 พระก็คองว่าตายบ่เห็นเมืองบ้าน
 ทั้งลูกน้อยนางนั้นอุปงาม
 ทั้งเสนาเผ่าพงศ์ขุนเฒ่า
 กุ๊กักดับชีวังบ่สงกัวันนี้
 ก็บ่ฮู้จิมก้าเหนือใต้ที่ใด
 เถิงสนามหลวงเวินลงมาแท้
 พระก็เห็นคนหลายกันั่งทรงทั้งย่าน
 อันนี้ฮ้อยที่เมืองใหญ่เจ้า
 พระก็แลเห็นท้าวเจ้าอุ้นพญาเมืองตั้งนั้น
 ขอให้อินตาให้พายโผดกุนาแต่ท่อน
 อันนี้บุญข้าเฒ่ามาจوابพระอินตานี้แล้ว
 ข้าก็บ่วระบัดเจ้าผองเท่าชั่วชีวัง
 แต่่นั้นราชาเจ้าพญาอุ้นเมืองหลวง
 เหา็นบ่ไชอินทร์อยู่ฟ้าคนแท้ตั้งเดียวกันแล้ว
 เขาก็เป็นคนคือกันตั้งได้สืทำได้
 แม่นว่าเจ้าบ่เมื่อลืออยู่นี้ผองเฒ่าบ่ว่าสังพระเอย
 เหา็นนี้เป็นลูกผู้เฒ่าพรานเนื้อเที่ยวยงนั้นแล้ว
 อันว่าเฮือนซานทั้งเมืองหลวงสิ่งใดสืไล่ได้
 พายโชนนอนอยู่พญาเอย
 พญานันคนดีล้วนสมการก็เพ็งมาก
 อันว่าพงศ์พันธ์เชื้อของพญาทั้งหลายมาก
 พรานเฒ่าผู้เดียวขึ้นแล้ว
 เขาว่าราชาเจ้าตรัสอาชญ์คำแข็ง
 เขาก็ใช้สองเทือไปขอ
 เหา็นจิงวอนวานให้ครุฑใหญ่พญาหลวง
 เหา็นนี้มีครุฑนาคแท้ฝูงหมู่ชวง
 อันว่าราชาเจ้าเป็นพญายศยั้งจิงนา
 เหา็นให้พระองค์เจ้าคินเมื่อเมืองเก่าเสียเถิน
 เขาจักคอยหาเจาพญาเมืองทุกเข้าคำ
 พอเมื่อท้าวกล่าวหย่อตันเสียดพญาหลวง
 เมื่อนั้นกองก็เจ้าพญาหลวงกอยกล่าว
 พระจักทรงพระทัยตามสันใดก็ดูขอจริงแล้ว

บางพองบไปเข้าท้าวอุ้นพญาหลวงก็มี
 แต่่นั้นครุฑใหญ่เจ้าหยมพญาไปเฮวฮีบ
 พญาก็ชด ๆ น้ำตาหยาดพุ่มพาย
 พระก็คิดเถิงเมวี้แก้วนามนางน้อยหนุ่ม
 ทั้งไพร่บ้านน้อยใหญ่หญิงชาย
 บัดนี้กุ๊กักเป็นเหยื่อห้องครุฑใหญ่บ่สงกาแลนอ
 พระก็ชลธาให้ในขอตันครุฑใหญ่
 แต่่นั้นพญาครุฑเจ้าฟ้าเวินบินไป
 ก็จิงวางพญาไว้ในสนามสถิตอยู่
 พระก็คินงแท้ในใจคิดอยู่
 อินตาตนประเสริฐนี้
 เหา็นว่าตัวพญาจิงได้วันทาไหว้
 ขอให้เลียงข้าเฒ่าปานนี้อย่างวางแต่ถ้อน
 ครุฑจิงหยมเอามาฮอดพระอินทร์ภายพี
 ข้าบ่พรากแจ่มเจาสีเนานี้ชั่วตายแท้แล้ว
 พระก็วาจาขานตอบพญาองค์
 เหา็นนี้ก็บ่เคยโผดแท้ฝูงหมู่กรรมเวร
 เจาจักมาอยู่ห้องตอมเหากระตามช่างพญาเทอญ
 เหา็นว่าตนตัวเจ้าเป็นองค์กษัตริย์ใหญ่
 สันไต่องค์พญาลืออยู่คอมเหาได้
 อันว่าตัวเหา็นนี้เทียมตั้งคือช้าน้อย
 ก็บ่คือไพร่บ้านเมืองเจ้าผู้ฮ้างมีแท้ตาย
 ทั้งปัญญาก็สอดแผ้วไซแก้หากดี
 อันว่าตัวของเหาเมแต่พระพ่อเจ้า
 เหา็นก็แต่งคนไชไปขอเหาสังว่าเปลี่ยนนั้นดี
 พระก็จาปากแสงบ่วางมาได้
 พญาเล่าจา คำแข็งบ่บุนแบ่งให้
 ไปเหาพรานผู้เฒ่ามาแท้ให้แก่เหา
 เป็นแนวนามแห่งเหาจิงแท้
 สังมาให้ครุฑลวงฝ้ายมาได้จ่ายตายนั้นอ
 ปานนี้ฝูงเสนาไพร่เมืองลือคองเจ้า
 คิดว่ามรณมิ่งเมี้ยนตายแท้เที่ยงจิง
 บรรบวรมดสู้อันจิงแท้
 ข้าก็ผิดภูมิเที่ยงจิงนาเจ้า
 คันว่าพระบ่เลียงพันฆ่าก็ส่วนตายแท้แล้ว

บัดนี้ข้าก็รู้แล้วว่าพระบาทเป็นพญา
 ข้าขอถวายเมืองให้จอมหัวเป็นใหญ่
 อันว่าถ้าฝ่ายพุนมาเพ็ญองค์ษัตริย์แท้ตาย
 ข้าจักโลละให้ทั้งเมืองมวลมอบ
 อันว่าตัวข้านี้ก็เฒ่าแก่โหยแอง
 สุดแต่จอมเมืองเจาสิตกแต่งแปงปูนนั้นถิ่น
 อันว่าพญาอุ่นหล้าก็หายความเอ้าอั้ง
 เสาจักลูชะโทซให้หายโภยทุกสิ่ง
 เจาจงเมื่อเสวยสร้างเมืองหลวงของเก่า
 พระกล่าวแล้วพญาใหญ่วันทา
 ข้าจักแต่งคนใช้สองสามคนเมื่อส่งเขาพุน
 ปานนี้ยานแต่เมืองสุญเค้าเขาหนีลี้ลิกพระเอี้ย
 ก็จึงปูนแปงตงตงไปมีข้า
 พญาหลวงก็เขียนหนังสือให้ถือไปบอกข่าว
 นางนั้นชื่อว่าคำหล้าน้อยสมสะอาดงามกระดัด
 เสาจักเอาให้ถวายเทียบมอญควานา
 ยาบ ๆ ย้ายกลายเขตแดนเมืองแลเยอ
 แต่นั้นขุนก็เอาสารขึ้นถวายเทวีตนแม่
 ก็จึงอุ้บแจบแต่งทุกแห่งสารพระองค์
 เรื่องพระเมืองเจ้าบ่ตายแท้แท้แล้ว
 อันว่าขุนใหญ่ด่านไหว้เทวีเจ้าชู้อัน
 สาวสนมพร้อมพริ้งเสนาเฒ่าชู้คนแท้แท้แล้ว
 กับทั้งอาชะโนหลายหมื่นตัวหาญห้าว
 ผุ่งหมู่จิวเทียวเกวียนอนเณกนองเหลืออัน
 อันว่าคำหล้าน้อยทรงช้างอยู่กลาง
 ทั้งอาวอวยายไปพร้อม
 สาวบ่าวหอมดอกไม้จาเว้าซัวแซว
 ไผก็อยากเห็นเจ้าเมืองใหญ่แถบหลวง
 เขาก็แต่ดันดินไหลหลังไปหลาย
 เขาก็พากันย่านปล้นไปคาวคอง
 หลายวันได้หลายคืนคาวลือ
 ก็หากอง ๆ เหลือมเวียงคำแก้วกู
 แองล่าแล้วบ่มีผู้เปิดตา
 แต่นั้นขุนก็พากันยังหอไชยผามจอต
 ตานั้นพระบาทเจ้าพญาใหญ่เมืองหลวง

เจ้านี้บุญเหลือหลายสิ้นพญาทั้งค่าย
 สองเมืองกำพุนพี่ผู้เดียวเจ้าอยู่ทรงนั้นถิ่น
 ตัวข้าจักวางมอบให้พญาเมืองท้าวอุ่น
 ขอให้พระบาทเจ้าทรงสร้างสืบเมือง
 นับมือถอยกำลังไปมียื่นแท้
 คั้นว่าพญาหลวงตั้นแปงคำควรชอบตั้นถิ่น
 พระจึงจาคำมต่อพญาคือ้อย
 เจ้าอย่าได้เดือดร้อนกลัวย่านเยียงไค้พระเอย
 เสาจักแต่งช่วงใช้ไปพร้อมส่งเมื่อแท้แท้แล้ว
 ข้าขอบวระบัตขบวปีจั้งสิขอลาเจ้า
 ให้เขาอุ้เหตุเรือว่าตัวข้าบ่ตาย
 พอเมื่อพญาไหว้แล้วท้าวอุ่นบ่มีขึ้น
 นับอ่านได้ 25 คนไปข่าว
 ว่าให้เอาลูกเจ้านางน้อยล่องมา
 ผุ่งนททางพี่เอี้ยบ่มีเปรียบปูนปานได้แท้แล้ว
 สารเล่าแล้วขุนท้าวเล่าไป
 ก็หากเถิงเดือนปลาย 15 วันก็จึงเถิงจริงแท้
 ทั้งหมู่ขุนเสเนตเจ้าขุนเฒ่านั่งฟัง
 เทวีเจ้าตอกชมชื่นเพราะว่าได้ยินข่าว
 อันว่าเทวีเจ้าก็ถามไปหลายสิ่ง
 ก็จึงดีใจเจ้าเทวีพวกไพร่
 ก็จึงตงแต่งตั้งพวกไพร่โยธา
 กับทั้งช้างสำใหญ่ตัวงาม
 อันว่ามารดาเจ้าทรงพายไปก่อน
 ผุ่งหมู่นางพี่เอี้ยทรงขี่ตามหลัง
 ก็หากยาบยบายย้ายกลายดงข้ามเถื่อนไปแท้แล้ว
 ไผก็แซว ๆ ตานจากันนี้หน้า
 เขาว่าสาวบาวน้อยมีชู้ชู้คนแท้แท้แล้ว
 ทั้งอยากเห็นเวียงหลวงล้วนแต่คำแถมแก้ว
 กลายแห่งห้องคาเมบ้านล่องไป
 ก็จึงเถิงแห่งห้องเมืองฟ้าพักเสา
 หินก่อตายเป็นกำแพงเขาก่อ
 ผุ่งหมู่หญิงชายสาวถ่างวามหลังเยียม
 เขาก็ลัดเครื่องช้างทั้งม้าหมู่จิว
 พระก็เห็นเทวีชื่นชมจาด้าน

เห็นทั้งลูกสาวเจ้า 7 นางพร้อมพร้า
 พระก็มีอาชญาต์่านเล่าเหตุต่อเทวี
 บัดนี้ราชาเจ้ากฤณาผายโผด
 พระกล่าวแล้วเลยแต่งเดาตา
 เถิงเมื่อยามตีแล้วจัดพลแหนแห่
 พระพ่อเจ้าพระแม่เทวีก็ไป
 ผุ่งหมู่หญิงชายพร้อมชาวเมืองไปเบิ่ง
 อันว่าสาวบ่าวพร้อมสับช่วยปนกัน
 ชายก็ลักลอบเข้าบายนมชากแก่ก็มี
 ชายก็ฮ้องววย ๆ เขาก่อนน้องเอย
 ชายว่าแล้วสามฮามบ้อยดำ
 เขาก็แฉว ๆ ว่าหัวนั้นซีซัว
 เขาก็เลยเล่นหยอกโยกัน
 อันว่าบิดาทั้งมารดาแท้เถิงหอไชยกว้าง
 กับทั้งสาวช่วงใช้สามฮ้อยช่วยมือแท้แล้ว
 พระก็เมื่อฮอดห้องสนามกว้างค้อยเขาแท้แล้ว
 อันว่าวันคืนเขาม่วนซันแฉวเต้า
 เขาก็ซบอ่านฮ้องกลางบ้านซังแฉวแท้แล้ว
 ภาคหนึ่งคือตั้งกบเขียดฮ้องในน้ำสนั่นเนืองนั้นแล้ว
 แต่นั้นพญาครุฑเจ้าก็ยินดีชมชื่น
 แต่นั้นพญาครุฑเจ้าโชคดีซี้ซ้อง
 พญา กล่าวแล้วเฮฮิบเอามา นิรมิต
 ชื่อว่าค่างองน้อยสมใจงามสะอาด
 อันว่าสาวช่วงใช้อ้อยหนึ่งโถมงาม
 แต่นั้นพญาเจ้าเห็นหมู่ทั้งหลาย
 กูนี้ควรที่เอาลูกหลานถวยเจ้าขาบทูล
 บให้มีคำเคื่องสิ่งใดพอน้อย
 ก็จึงได้อยู่ซ้องจอมเจ้าต่อนบุญ
 ให้แก่บิดาทั้งมารดาพ่อพญาถิ่นแท้
 ก็หากินชมพูฮูปงามปานแต่้ม
 อายุยืนยิ่งล้ำเถิงเท่าหมื่นปีแท้ตาย
 บ่หอนมีเจ็บไข้ไคอะฮือเปลี้ยฮ้อย
 กับทั้งคนซี้ร้านคนพรานกริ้วโกรธ
 อันว่าพญาองค์ก็เ็นอายุเถิงปี
 อันว่าโยธาเจ้าก็บปคือดอมราช

กับทั้งเห็นเสนาชู้คนมวพร้อม
 ทั้งเสนาไพร่เมืองฟังแจ้ง
 เพ็นก็ลูชะโทษให้เมืองบ้านตั้งหลังแท้แล้ว
 ผุ่งหมู่ดนตรีเสียงเสพนั่นเนืองก้อง
 ตั้งแต่นั้นคำหล้าฮ้อยนางแก้วซี้ยาน
 ผุ่งหมู่หญิงสาวพื้หญิงก็ไปพร้อม
 คับคั่งเข้าสนามตั้งแต่คนมากแล้ว
 ก็หากแฉว ๆ เสียงสนั่นเนืองนั้นก้อง
 มือสาวก็ควใส่ผ้าบายคั้นหมากไข่มุขแท้แล้ว
 มือพื้เคยเป็นเสรอย่าทำน่าน้อง
 มันจึงชวงกอดเข้าเลยคั้นบ่อนประสงค์
 อันว่าสาวบาวน้อยหัวจิ้นต่อกันแท้แล้ว
 แต่นั้นพอไปเถิงช่วงคุ่มหอรราชวังหลวง
 ก็จึงถวยนางแก้วเทียมองค์ภูวนาท
 ค้อมว่าถวยนางแล้วเลยลงเรือฮิบ
 งหมู่บ่าวพื้ฮ้องสองฝายเมืองหลวง
 เขาก็นำแคนเข้าหาสวนในช่วง
 คือตั้งทำบุญเต้าวันคืนเช้าค่ำ
 เขาก็สนุกม่วนเล่นกามคุณทั้งโลกแท้แล้ว
 การที่สุขม่วนเล่นสวรรค์ฟ้าก็บ่ปานนั้นแล้ว
 กูจักเอาบุตรลูกสาวถวยเจ้า
 เป็นคนงามตั้งสาวสวรรค์ฟ้า
 ถวยแก่พระบาทเจ้าบุยกว้างให้แทบเทียม
 นำมาถวยช่วยมือนางน้อย
 ถวยลูกสาวคู่พญาจริงแท้
 อันว่าสาวช่วงใช้อ้อยหนึ่งบวระบัด
 อันว่านางผุ่งนี้เคยแฝงหัตถบาทจริงแล้ว
 แต่นั้นพระจึงเอาหมากไม้ชมพูปันแจก
 ทั้งหมู่สาวสำน่อยข้ามหาดพลหลวงก็ดี
 ก็จึงหายเจ็บไข้โรคาทุกสิ่ง
 คันว่ามรณาตายก็ตั้งคือนอนแท้
 มีแต่คนซ้อแท้ชะโมยนั้นแมนบ่มีแท้แล้ว
 บ่หอนมีโทษฮ้ายก็ห่านเลี้ยงชู่แนวแท้แล้ว
 ก็จึงลาภูมีลูกเขยเมื่อบ้าน
 อันว่าผุ่งขุนข้าพญาซบไล่ปางนั้น

ก็หากมาพร้อมโฮมเจ้าชู้คนแท้แล้ว
 ครุฑทองฮวยอาคมเป่าเขาคืนเลี้ยง
 หลิงดูพญาเจ้ากับเสนาขุนหมื่น
 อันว่าเสียงอืดเข้าโพงกลางหัวส่งเสียงแท้แล้ว
 ก็หากหลายหมื่นล้นคนเข้าคังโงงพุนเยอ
 ผุ่งหมู่สาวฮามตันโยเสียงใสเสียด
 อาศัยชูเพิ่นน้ำมันบ่แกล่ใจจิตจริงแล้ว
 พอเมื่อสาวกล่าวแล้วชายเล่าโลมจา
 เจ้าจงเอายาวไว้คือไซใส่น้ำใหญ่
 แต่นั้นนายนักการเจ้าเดินคนไปฮีบ
 ขุนกล่าวแล้วเขาฮีบพลันไป
 บางพ่องชายชมซ้อนเหิงชมอยู่ก็มี
 เอาบางชายปบไปแพ้นาสาวลืออยู่ก็มี
 พญาก็ได้ห้ามตามแต่ใจเขานั้นเถิน
 พระกล่าวแล้วคนลวงตามทาง
 พญาก็เอาหมากไม้ชมพู่ใหญ่ให้กิน
 เขาก็มีโฉมเกลี้ยงงามคืออุปคองสูคนแท้แล้ว
 เถิงฤดูเต่าสังขารปีใหม่
 เมื่อนั้นก็ฮ้อนเดือดไหม้สังแท้พ้อโยนนั้นแล้ว
 ตักบาตรทั้งหยาดน้ำเมื่อหน้าส่งไป
 หมู่พญาเมืองก่อนแล้ว
 ดิขนาดแท้คินเข้าสู่เมือง
 ไผ่ ฤๅคินงายอดแก้วแพงล้านปลื้ม
 เขาก็คิดเคียดให้พญาเจ้าชู้คนแท้แล้ว
 กับทั้งนางยอดแก้วมาเทียมข้างอุ้นทวง
 เขาจึงไปเล่นถ้ำสองที่แล้วจึงเขาว่าอัน
 เขาว่าพระบาทเจ้าองค์นั้นมิ่งมรณแท้แล้ว
 เขาจึงเอานางแก้ววางให้แก่มันนั้นแล้ว
 พระจักไปพลันเส็งต่อไปเด่นั้น
 ก็จึงซุ่มกันจัดไปต่อเรวเอาแท้
 ส่งให้ชายชะเลตวะต่างเมืองชมซ้อนนี้เด
 อันว่านางยอดแก้วไผ่ได้ให้แก่มันนั้นเถิน
 เขาจึงปันแบ่งให้กันแท้พำระมออันแล้ว
 ผุ่งหมู่ช่างและมำก็ปันให้ต่อกันนั้นเถิน
 ก็จึงฟังฟ้าวหลายล้านโกฏีถือแท้แล้ว

ผุ่งหมู่ขบขามรมิ่งตายกองครวนั้น
 เขาก็ยู่สนุกเล่นตามทางยูท่าง
 กับทั้งโขโนพร้อมเกียนงัวคัปลั้ง
 มีทั้งปี่พาทพร้อมเสียงตะโพนเค้าคลื่น
 กับทั้งโคปีแคนเป่าไปเสียงห้า
 คีตว่าจักเอาคู่ซ้อนเทียมข้างก็ห่างไกลนั้นอ
 หากเป็นคนโลกานักเลงหลายชู้แท้่นอ
 น่องอย่าว่าจาขานกล่าวเคื่องคำฮ้อน
 บลิกปลาก็ถึกแซ่ผุ่งกัฏกระเดิดชิวนั้นแล้ว
 ให้สุดต้นแต่เข้าทางฮ้อนแดดแข็งแท้แล้ว
 หลายวันคินฮ้อคินึงถึงชู้
 บางพ่องหญิงเล่นเต้นนำสนเหล่า
 บางพ่องสาวต่าวป็นคินแท้สุษายแท้แล้ว
 อันว่าสองเมืองเป็นแผ่นกระดานสะพานกว้าง
 ก็หากหลายวันคินฮอดเมืองเขายัง
 ยืนผุ่งหญิงสาวชู้คนกินถ้วน
 อายุยืนฮอดเฒ่าชู้คนแท้ก็จึงตายนั้นแล้ว
 พญาใหญ่เจ้าเนาสร้างอยู่เกษม
 ยูสนุกสร้างบุญศีลแก้วคู่
 บัดนี้จักกล่าวถึงหัวเมืองท้าวฮ้อยเฮ็ด
 เขาก็ไปเฮียนเล่นลูกสะกาสุกหาบ
 ก็จึงมาเถิงห้องโงงตนทุกแห่ง
 กับทั้งเสยของล้นพันสะกาแต่ครวก่อน
 ก็จึงซุ่มกันแท้หมายเอาเมืองมาช่อย
 ค่อมว่าซุ่มกันแล้วเดาตาตกแต่ง
 แต่นั้นเสนาเข้ายอมือกัมขาบ
 เขาจึงเอาคนเข้าบองเมืองเป็นใหญ่แท้แล้ว
 คำนี้เป็นแต่เรื่องเขาช่าลือมาพระเอย
 พอเมื่อขุนกล่าวแล้วองค์พระบาทดีใจ
 โนนอมมาเสียดายนางยอดแก้วสมสะอาดคืออินทร์
 เขาหากไปเรวได้ตัดหัวยามีย่อยนจริงเถิน
 ผุ่งหมู่เสนาพร้อมชาวเมืองน้อยใหญ่เขานั้น
 ผุ่งหมู่สาวสนมพร้อมเอาปันให้คู่กันนั้น
 พอเมื่อทั้งหลายเจ้าซุ่มกันแล้วอย่า
 ช่างและมำอนันต์เนกหัวเมือง

สะบุดหวงหลายหลังมาเหลือล้น
 แล้วจึงจัดหมู่หุ้มกุมเอาให้ได้ง่ายแท้แล้ว
 แล้วก็ห่มนวลล้อมแสนตื้อตื้ออีกโหมากแล้ว
 ผุ่งหมู่กวางพรานปบตีนทยานโตนตัน
 ก็หากเป็นเปลือกตมขุนมัวตามแก้ว
 พระองค์ได้ก็คองว่าสีได้นางยอดแก้ว
 ลางเทืองมาทางน้ำสะเกาหวงมีมาก
 ไผ่ ๆ ก็หากหมายเอานางยอดแก้ว
 เขาก็ไหลนอนมาตั้งที่ทะเลกว้าง
 พระก็เคื่องถึงเจ้าสามองค์ตนที่
 ทั้งนาคาคฤทหลวงหมู่ชวงพร้อม
 กับทั้งพระที่เจ้าเทวบุตรอ้ายให้เที่ยวเปียง
 ขออังเชิญมาปองช่วยโยยให้หายฮ้อน
 ทั้งพญานาคหลวงในน้ำ
 พร้อมกันเร็วรีบผ่ายทยานล้ำลงมาแท้แล้ว
 ทั้งเสนาไพร่เมืองก็หลังโหมมาพร้อม
 ให้เดินฝูงไพร่น้อยให้เขาแจ้งชู้คนนั้นเถิน
 สูงพากันทำไหร่นาอย่ากลัวย้าน
 ยายกันถึงส่งเมืองชู่เมืองเขาเว้า
 ก็จึงพร้อมกันสร้างข้าวกล้านากกว้างถิ่นสวนแท้แล้ว
 อันว่าทางแม่น้ำวะเลกว้างให้รักษาแท้แล้ว
 ก็อย่าทำให้เขาตีบซีวังมุดมอดจริงเถิน
 คั่นว่าเขาหากคั่นล่งเข้ามาแท้ปกแล้วตั้งนั้น
 คุมให้มาถึงเขาอย่างนานจริงแท้
 พระก็จัดพลไปรักษาแม่น้ำวังน้ำ
 ชินช่วยช่วงเต็มน้ำแม่ทะเลแท้แล้ว
 ทั้งพญาชวงให้รักษาต้นไว้
 เทวบุตรกล่าวแล้วครุฑใหญ่ชวง
 แต่นั้นพญาครุฑเจ้าจึงอวยมนต์ผายเป่าไปแท้แล้ว
 ทางนั้นกว้างยิ่งล้ำพอชัวสามสิบวาแท้แล้ว
 อันว่าแคมทางนั้นชายของอนันต์เนก
 เขาปลุกศาลากว้างชายของเดียระดาต
 อันว่าหญิงชายพร้อมชายของอนันต์เนก
 ก็บมีผู้เฒ่าจกคนพ่อแม่มีแต่สาวล้วน ๆ
 อันว่าเครื่องนั้นแฮเทศทั้งหมด

หมายจักไปเรวม้างเอาเมืองด้วยง่าย
 เขาก็พากันย้ายเรียนกันเป็นหมู่
 ไผ่ก็คองเอานางยอดแก้วก็จัดเร่งเร็วพลัน
 อันว่าผุ่งห้วยน้อยน้ำอยู่เพียงแหว
 ก็หากอุคคะลูกพันคนหลายคับคั่ง
 เทียมข้างคู่พระองค์แท้แล้ว
 เฮือก่าป่นอีกหลุมมีมากล้นไหลพร้อมหลังมาแท้แล้ว
 เทียมข้างอยู่แฝงแท้แล้ว
 แต่นั้นคำฆ่าทำเจ้าอุณพญาเมือง
 พระก็ระลึกฮอดเจ้าเทวบุตรใหญ่จ้วทอง
 ขอให้องค์พญาเจ้าทั้งสองเฮวฮีบ
 บัดนี้เคิดต่างด้าวมีมากเหลือหลายแท้แล้ว
 พอเมื่อท้าวฮ่าแล้วก็ฮ้อนฮอดเทวบุตร
 ทั้งพญาครุฑพร้อมพญาชวงใหญ่
 ก็จึงถึงพยาเจ้าพร้อมพรา้เพียงกัน
 อันว่าเทวบุตรต้านอยากกลัวสังสักสิ่งจริงเถิน
 เฮาบให้เสียมิ่งบ้านเมืองมุ่นเพ่งดอกนา
 เทวบุตรกล่าวแล้วเสนาฮีบเขียนหมาย
 เขาก็เห็นหมายเจ้าตีใจมชื่น
 แต่นั้นเทงบุตรต้านดอมพญานาคใหญ่
 ปกแล้วแต่เจ้าสีตั้งแต่สันไต
 ทำให้แต่เขากล้วย่านหนีคืนโดยง่าย
 ให้เจ้าเอาแต่ท้าวพญาใหญ่ทรงเมืองนั้นเถิน
 เทวบุตรกล่าวแล้วพญานาคเลยเมื่อ
 ก็หากเหลือหลายแท้นาคานาคใหญ่
 อันว่าทางน้ำให้ครุฑใหญ่สหายเกลอ
 เจ้าจักทำฤทธิให้สันไตกระตามช่างนั้นเถิน
 ทยานตนไปฮอดพนั่งไพร่กว้าง
 ก็จึงเป็นหาดกว้างสองข้างบอกทาง
 มีหมู่ดวงมาลาหลายปลุกเรียงเป็นล้าน
 ก็หากมีชู้ชั้นบ่อหล่อแท้แล้ว
 อันว่าสิบแปดม้อบรรบวณครบถ้วนครันแท้แล้ว
 สาวบ่าวล้วนงามล้ำชู้คนแท้แล้ว
 ชายของนั้นฮูปงาม
 ทั้งสังวาลย์ชู้คนทรงล้วน

อันว่าทางหัวนั้นมิกระโຈมสุบอยู่
 ตามข้อนิ้วแหวนทองสุบใส่
 ก็หากดูสนุกเล่นคนหลายคัปลั้ง
 มีแต่เงินแหวนล้วนค่าตอนทั้งมวล
 ครุฑก็นิรมิตแล้วเดือนท่านพญา
 พอเมื่อครุฑกล่าวแล้วพญาเฮวฮีบ
 มีทั้งเมืองหลวงเอนกนงเหลือล้น
 ก็เรียงก็กายกันเรียงต้น
 มีทั้งกกร้อส้มทั้งมีม่วงมัน
 หอมฮ่วงเข้าเท่าข้าวโพสสน
 ก็หากกว้างยิ่งล้ำดาดพร้าวกี่เล่าเต็มแท้แท้แล้ว
 เขาก็สนุกซื้อจิวควายฆ่าจ่ายกิน
 หมีเหมือยมีมากล้นเสือโคร่งเสือเหลืองก็มี
 มีทั้งฝูงพังพอนกระออกโตนลำไม้
 ตามง่าไม้ชะนีฮ้องวีวอนก็มี
 อันว่าทม ะเสียงหยอกกันแนวเนื้อ
 ไผ่ผู้กินสิ่งใดแท้ก็มาซื้อจ่ายกินแท้แท้แล้ว
 มีทั้งนกเขียนพร้อมชุมแข่งคอก่าน
 มีทั้งกระวีกรพร้อมฝูงหมูอินทรี
 มีทั้งอุมลัวพร้อมสาธิกาก็ก่างแขวแท้แท้แล้ว
 จับกิ้งไม้เต็มด้าวมากหลายแท้แท้แล้ว
 มีทั้งกระทามากล้นเต็มด้าวด้านดง
 ก็หากแขว ะเสียงมีนอันฮ้อง
 อันที่สัตว์อยู่ใต้โลกนี้มีแท้ชุ่มตัวนั้นแท้แล้ว
 บัดนี้มาจักกล่าวถึงหัวเมืองเจ้าฮ้อยเทศองค์
 อันว่าทางแม่น้ำสะเกาย้ายลวงมา
 ฮอดที่พญานาคเต่าพลล้านอยู่รักษานั้นแท้แล้ว
 มีดอ้อต้อเต็มน้ำแม่ทะเลนั้นแท้แล้ว
 เขาก็ยังล้นต่องสะบุดหลวงยงผ่า
 อันว่าน้ำชะเลพิงตีฟองฟาดฝั่ง
 ก็หากมีดอ้อต้ออิงได้กับหนี
 ชะเลหลวงฟองท่อกุดตั้งก้อง
 เขาเล่าหยับเขาใกล้ยิ่งซ้าถ้วนสาม
 ก็หากเต็มอยู่ล้วนในแม่น้ำชะเล
 ก็จึงพากันยิงสนั่นเนื่องดังก้อง

อันว่าแขนไสม้าวคิงเนื้อใส่กระเบนแท้แท้แล้ว
 คือตั้งกินเรศเอ้กวยเล่นแกว่งแขนนั่นแท้แล้ว
 บางฟองซื้อของแล้วเล่าหนี
 บ่ท่อนมีเงินป่นตอนคำขายซื้อ
 บ่กลัวแต่องค์สหายเจ้านิรมิตสิ่งสิ้นไต้ันถิ่น
 นิรมิตให้เป็นโคกกวางมีสรรพสิ่งจิวควาย
 มีทั้งกล้วยและอ้อยพรว้าหมากดาวตาล
 มีทั้งดอกคดพร้อมเป็นแขงดวงขนาด
 สุขแดงเข้มกินหวานเย็นแขบ
 ก็หากหลังแลสุดชั้วตาเต็มเหยียม
 มีหมูซ้างและม้าจิวควายอนันต์เนก
 มีทั้งหมูแฮดข้างกวางฟานเมยมีง
 มีทั้งเหินต่างพร้อมแลนเต่ากระแต่เถิน
 มีหมูลิงโชนพร้อมลิงกังเต็นไต้
 อันว่าฝูงค่างพร้อมลิงลมเป็นหมู
 เขาก็มาหาซื้อฝูงสัตว์หลายสิ่ง
 เขาก็กินต่างด้าวก็หาซื้อต่างกันนั้นแท้แล้ว
 มีทั้งจักรระพากพร้อมเจ็ดหอยพร้อมหมูแท้แล้ว
 ก็หากมีเหลือหลายหมูยุงยางพร้อม
 อันว่าเขาเขียนพร้อมเขาทองคูเสียงใหญ่
 มีทั้งนกก่อกุ้มกาเวาไก่อป่า
 เขาก็บินสอดแล้วเทิงบนคัปลั้ง
 อันว่าเสียงดังก้องแขว ะเสียงสนั่น
 อันว่าสัตว์ฝูงนี้บังเกิดเว้าจาปากคือคนนี่แท้แล้ว
 พญาพากันไหลหลังมาย้าย
 อันว่าวาโยต้อตีประคือเพื่อนฟังมาแท้แล้ว
 เขาก็เหลือวเห็นเจ้านาโคนาโคใหญ่
 เขาจึงวางสมอแล้วหยุดสะเกายั้งอยู่
 เสียงสนั่นก้องคือฟ้าผ่าดินแท้แท้แล้ว
 ก็ปล่องถึงท้าวนาคานาคใหญ่จริงแท้แล้ว
 เขาก็ยัดหม้อแล้วยิงใส่สองที
 คินว่าฟองมุดแล้วยังเต็มคือเก่า
 ก็บ่ยะหว่างไว้พอสะเกาเต็นแลนได้แท้แล้ว
 เขาซ้าหยับเข้าใกล้สะเกาแทบนา
 ฝูงชาวบ้านคาเมน้อยใหญ่

เขาก็บปเล่นเตนคินเข้าสู่เมืองแท้แล้ว

บางพ่องหนีไปลี้บ้านป่าภูตอยก็มี

ทำวุ่นจ้วทองผูก 5

กลางคนมีใจหลงเล่นคินเมื่อบ้าน
 เขาก็ยิงใส่เจ้าโยธาทำวนาคหลวง
 บาพ่องเกาะก่ายเกี่ยวกันเล่นแม่ชะเล
 ก็บ่ทำเหตุด้วยสังแท้แก่เขานั้นตาย
 สุดแต่นาคาเต็มแม่ชะเลเรียนไว้
 อันว่าคินและหม้อฝู่งนั้นก็เสื่อมเสียแท้แล้ว
 อันว่าคินและหม้อฝู่งนั้นก็เสื่อมเสียแท้ตาย
 ก็บ่ยะเคลื่อนหนีจากกันดีดี
 กล่อมนอนดอกแล้ว
 คันว่ายังอยากได้ครวหน้าก็จึงมา
 พร้อมกับบปเล่นเข้าเสมอเพียงตั้งควายนั่นถื่น
 แล้วจึงลักลอบอุ้มเอานางแก้วเล่นหนี
 ก็บ่เป็นความเดียวาก็ใจเขาแท้
 ทั้งไพร่น้อยขุนท้าวให้เข้าใจแท้แล้ว
 เสียตายนางยอดแก้วกุนีห่างไกลแลเนอ
 สะเภาล่วงย้ายคินแท้บ่ปาน
 สูงไปสูหนุนสะเภาเขาให้จมวังกว้าง
 ฝู่งหมู่ชาวไพร่น้อยเสนาเจ้าอย่าให้ตายนั้นตาย
 เถิงสะเภาหลวงแบกหนุนมีข้า
 เขาก็เอาแต่เจ้าหัวเมืองแท้ตั้งมา
 ก็หากฟูฟ่งขึ้นให้ลี้มอยู่สูงไป
 ก็หากยังพรำพร้อมเขาเว้าจิดระอาแท้แล้ว
 เมืองเถิงเมืองเข้าอยู่หางบมีเจ้า
 เอาหมู่ท้าวหัวเมืองนั้นด่วนไป
 เขาก็เอาไปหมดพรำมวลทั้ง 5
 แต่นั้นพญาก็ต้านได้ถ้อยถามท้าวชูพญา
 เจ้าก็คิดคาดเข้มขมค้อยสิ่งใดนั้นตาย
 บุญท่านมีมากล้นเหลือพื้นแผ่นดินไทรนั้นตาย
 แต่ลูกสาวของเขาก็หากเอามอบให้ถวยเจ้าเอกองค์
 เอาลูกสาวมาให้เจ้าบุญกว้างกอดชมแท้ตาย
 ก็จึงยอยกเต้าพลเข้าต่อเรวนี้มา

ฟังดูทางชะเลพุ่นเสียงน่านป็นใหญ่
 นาคก็ยงเล่นน้ำปานคนซีซั่ว
 เขาก็ยิงผ่าเข้ากลางพลนาคใหญ่
 สะเภาก็ไปได้เขาแค้นคังทรวง
 ยิงทอไตก็ยงเต็มคือเก่า
 เขาก็ปรึกษาแท้ซุ่มกันทุกหมู่
 นับแต่เฮายังได้ 14 สัปดาห์นี้แล้ว
 เขาก็บ่คองได้นางยอดคณัฐฉมดษซ้อ
 ลางองค์เว้าเอามาคินเมื่อเสียก่อน
 ลางองค์เว้าเขาไปเร็วแต่หอกดสบเอาถื่น
 ลางองค์ก็เว้าว่าหลอนเอาไฟจุด
 ต่างองค์ต่างกล่าวเว้าตามแต่ใจมัก
 ครวนี้คือสิกลับคินแท้หลายองค์พร้อมพรำกันตาย
 เขาจึงพากันเต้าสะเภาคินทั้งจ่ม
 เขาก็ยะประคือขึ้นวาโยไกวแก่ง
 แต่นั้นพญานาคเจ้าเตนปาวเสนา
 ให้สูเอาแต่ราชาเจ้าเมืองผู้ใหญ่
 พญานาคกล่าวแล้วเสนาฮีบลวยไป
 สะเภาก็จิมลงน้ำในชะเลหลวงใหญ่
 ฝู่งหมู่ฮีบลวยพร้อมเนากลางชะเลใหญ่
 ฝู่งหมู่เสนาเจ้าโยธาพวกไพร่
 เขาก็กลัวเกรงฮีบเบิกสะเภาไป
 แต่นั้นเสนเจ้าพญาหลวงนาคใหญ่
 หัวองค์เจ้าพญาใหญ่หัวเมือง
 เขาก็เอาไปถวยเจ้านาคพญานาค
 ท่านก็คิดสันไต่แท้จึงพากันมาฮอดเฮาพี
 อันว่าราชาเจ้าทรงเมืองคุ่มไพร่นั้นนา
 อันว่าสัตว์สิ่งพร้อมทั้งคนก็โอยอ่อนพระองค์นั้น
 ทั้งพญาครุฑพร้อมพญาชวงใหญ่
 คำฝู่งนี้บ่ลือไปถึงท่านจริงลือ
 นาคกล่าวแล้วหัวเมืองเล่าพุลกลอน

ก็ปลิวซาไปสิ่งใดนาเจ้า
 อย่าให้เสียชีวิวมิ่งมรรณตายเมี้ยน
 ก็จึงเป็นสิ่งนี้ขอเจ้าช่วยปองแต่ถ้อน
 ช่วยบให้เป็นสังสิค้อยนำชูค้ำ
 เขาจึงก้มกราบไหว้สามทีแล้วอยู่เย็น
 เร็วพลันไปหาพ่อพญาบุญกว้าง
 ก็จึงพันผึ่งน้ำถึงเจ้าอุ้นพญาเมือง
 ก็จึงเห็นแห่งห้องเมืองเจ้าก็กลัวย้านสันเซ็น
 หลิงเบิงดูของเขาคือตั้งเป็นข้อยข้าเขานั้นตั้งพญา
 แต่นั้นราชาเจ้าพญาหลวงนาคใหญ่
 เขาก็ห้ามเอาเจ้าไปก่อนหัวเมือง
 เขาก็ตีเพลงพร้อมระบำชัยแหนแห่
 ก็จึงฮอดช่วงค้อมเขาจอดหัวสนาม
 บัดนี้จักกล่าวถึงหัวเมือง
 มีทั้งคนและช้างทั้งม้ายังมา
 ไปเป็นมิ่งเทียมมอกก็หากเค็ง ๆ
 ก็จึงไปเถิงเดมาหาดใหญ่นิรมิต
 เขาก็คืนขอบเจ้าขอพักจอดเขานอน
 แต่นั้นราชาเจ้าพากันเขาจอด
 แต่นั้นพลายสารช้างหัวเมืองหลายหมื่นตัวแล้ว
 ช้างก็ปบเล่นเข้าดงหลวงภูใหญ่
 ก็หากปะเซ็นแก้วเสียงอนกับไพร่เสียแล้ว
 อันว่าอาพะไนม้า
 มณีภาพแก้วเขาเดินเล่นหนี
 ผุ่งหมู่คนนำเอากีบทันเสียเลี้ยง
 อันว่าช้างและม้าก็หากปบเล่นเดินหนีแต่ชูตัวนั้นดาย
 เห็นทั้งกฤษณะโรช้างงาบานสารใหญ่
 เห็นทั้งเสือหมีหมาแฮดกระทิงหลายล้าน
 เห็นทั้งจิวเหลือล้นหมีเหมือนเสือใหญ่
 อันว่าโยเทศท้าวก็ไหลหลั่งมาเขา
 เขาก็กลัวเกรงย้านปบหนีเสียงสนั่น
 บางฟองปบเล่นเดินเลยล่วงถึงเมืองก็มี
 บางฟองปบไปแล้วคืนมาจอบอยู่
 เห็นทั้งฝูงสัตว์เข้าปบกันชีชัว
 เขาก็บหย่อนย้านจึงคืนคอบพญาเขา

ตูข้าขอเพ็งเจ้าผายโผดกฤณาแต่ท่อน
 ตูข้าเป็นคนไปใจเยาคิดปลือก
 หัวเมืองกล่าวแล้วพญานาคเออ ๆ
 เขาก็ดีใจแท้ไดยินเสียงนาคกล่าว
 แต่นั้นพญานาคเจ้าจึงพาหมู่หัวเมือง
 พญานาคบอกให้เขาหลับตาคราวหนึ่ง
 แต่นั้นหัวเมืองเจาแดนไกลท้าวต่าง
 กับทั้งเห็นคนลันดุงามทุกหมู่
 เขาก็คิดอายเขาแท้ไผมันก็นิ่งอยู่แท้แล้ว
 ขึ้นสู่ห้องยานแก้วล่องไป
 ผุ่งหมู่โยธาหลายแห่ระวังสองข้าง
 หัวเมืองเขาเล่าย้านมือขึ้นมอบไปแท้แล้ว
 ผุ่งหมู่ชาวเมืองเบิงแยงตากระด้าง
 เจ้าทางบกไหลหลั่งมาแล้ว
 หมายถึงจักเอานางยอดแก้ว
 ก็ไล่กันไปหน้า
 เขาเขาหยุดพักพลเขายัง
 อันว่าสุริโยแสงก็ต่ำลงสุรย์เศร้า
 เขาก็ลดเครื่องช้างทั้งม้าชูตัว
 กลั้วราชสีห์ใหญ่เจ้าเขาพร้อมเล่นหนีแท้แล้ว
 ผุ่งหมู่พลโตเดินนำแท็กีบทัน
 หัวเมืองก็โคกเศร้าจาเว้าบขึ้นบานแท้แล้ว
 หัวเมืองหลายหมื่นย้าน
 เขาก็ปบขึ้นโคกเลยเล่นว่า ๆ
 ก็หากจนใจเจ้าหัวเมืองมีมากเร็วแล้ว
 ยังแต่โยเทศท้าวสงค้อยคู่สัตว์
 ช้างก็เข้าท่งกว้างหันต้องเข้าช่องดี
 เห็นทั้งควายเมยสูงเบิกเพลินเข้าช่อง
 กับทั้งเล่นลันเม่นเขาฮ้องจาตเสียง
 เขาก็เพลินคองสูงเบิกตะโคนโดนเดิน
 บางฟองปะละผ้าแปนเนื้อปาวคิงแท้แล้ว
 บางฟองพากันหลงเข้าดงเขาลี้
 เห็นหมู่คนขายซื้อกับสัตว์จกกันแต่แล้ว
 เห็นทั้งเสือโคร่งเขานอนไกลฟ่างคน
 พญาก็ตีกองเอาริพลโฮมไว้

พระก็โหมกันแล้วนายนักการตรวจเบิ่ง
 พระก็เห็นพร้าพร้อมทั้งสัตว์ซื้อขายของ
 ก็หากเป็นประหลาดแท้เขาฮีบปล้นไป
 แต่นั้นฝูงคนต้านให้ถามต่อพลายสารนั้นเถิ่น
 เขากล่าวแล้วนั่งอยู่ผู้มีจา
 แต่นั้นพวกคนใช้จึงไปหาช่างใหญ่
 ช่างจึงออกปากต้านซุ่ยยามาถาม
 สูงไปหาท้าวทรพีตัวใหญ่
 เขาจึงไปถึงท้าวทรพีตัวใหญ่
 เขาถามแล้วทรพีจาท่อ
 สูอยากฮู้แจบแจ้งทุกสิ่งสันใด
 ทรพีกล่าวแล้วเขาฮีบไปถาม
 เขาถามแล้วโคโณตันตอบ
 โโคโณจาแล้วขาลาเลยไป
 ค้นว่าสูอยากฮู้แจบแจ้งไปถามท่านพญาเสื่อพันเถิ่น
 พญาหมีกกล่าวแล้วเขาฮีบลาหนี
 ก็ไม่มีไผแท้ไปถามดูเสื่อใหญ่ได้ແหล้ว
 ย้านบ่อนสิตายแท้ตาย
 เหานี้ไปบได้พญาฆ่าก็ส่วนตายแท้ແหล้ว
 ก็จึงคืนขาบไหวพญาเจ้าซุ่ยอันแท้ແหล้ว
 ตูข้าไปถามดูซุ่ยตัวเขาเล่าจำไปหน้า
 ก็หากมีพร้าพร้อมปากเป็นแท้ซุ่ยตัวนั้นตาย
 ลำเรียนลำทั่วไพรตรงกว้าง
 หากว่ามีซุ่ยถันบ่อหล่อได้วิ่งใต้พระเอย
 อันว่าคราวทางเดิน 19 วันจึงไปพัน
 อันว่าเมืองของเขายู่ที่ใดมีฮู้
 เมืองนี้เป็นประหลาดแท้นาเจ้าบ่ห่อนเห็น
 ชุนกล่าวแล้วคิดอยู่มีเวาย
 บางองค์ว่าจักตั้งเดินไปทางปากก็มี
 ลางองค์ว่าเฮามาไปฮียึด
 พอเมื่อพระกล่าวแล้วชุนกราบพุกกลอน
 กล่าวแต่ช่างกวางแฮดทรพี
 ดีที่อตกแต่งใช้ไปซอกเมืองเขาชอบตาย
 ชุนกล่าวแล้วองค์พระบาทตีใจ
 เขาก็ปล้นแท้หาดูทุกแห่ง

ก็หากเสียหมื่นห้าสามร้อยสิบแปดคน
 พระก็ดูจึงตั้งใจเจ้าฮ่าคิง
 ก็จึงถามดอมคนซุ่ยอันตรงแจ้ง
 เขาบ่ฮู้จักทางจาท่อสูงจริงแท้
 มีแต่ชายของดอมแฮดกระทิงงัวล้าน
 ถามไต่ซ้อดอมซ่างซุ่ยอัน
 กูบฮู้จักทางจาท่อสูงจริงแท้
 สูงถามไต่ซ้อสันใดแท้บ่กลัว
 ก็จึงถามไต่ซ้อเมืองนี้ชื่อใดนั้นเด
 สูมาถามไต่ซ้อแท้เหตุได้นั้นเด
 สูงไปถามงัวใหญ่สูงงัวล้าน
 สูนี้เป็นแนวนามบ่าวเมืองใด
 สูอย่าย้านไปถามท่านพญาหมิ่นนั้นเถิ่น
 ถามพญาหมีกก็บอกหนีไปหน้า
 เขาจักวาจาไซซุ่ยอันตรงแจ้ง
 เขาก็พิจารณาต่อกันจริงแท้
 เหลียวเบิ่งพอละน้อยก็ย้ง
 อันว่าเสือกกับคนนี้ของกินมันตั้งแต่ก่อนแลนา
 เขาก็ซุมกันแล้วความเดียวย้านสัน
 ตูข้าก็จึงตั้งอแท้ปากคือคนพระเอย
 เลยเล่าไปถึงเท่าคองเสื่อตัวใหญ่
 ผุงหมากไม้ก็มีมานานา
 ตั้งว่าคือหมู่ห้องอินตาตั้งแต่ง
 ตูข้าเหลียวไปใต้สุดซ้วตาคอย
 มีแต่ธาตุใหญ่ตั้งเรียนช่วยตามทางว่าตาย
 ตูข้าถามหาห้องเมืองเขาก็บ่บอก
 สันใดเฮาจึงลิกลายไปได้ถึงเมืองหลวงใหญ่ยาวเขาพัน
 คิดคิงในใจฮอดนางแพงแก้วแท้ແหล้ว
 ลางองค์ว่าเฮามาเนาอยู่ที่นี่แล้วจึงไปนั้นเถิ่น
 ค้นว่าหากขวางทางเขาก็จึงเรวจริงแท้
 ตามแต่ละคนเว้ากันก็บ่กลัวนาเจ้า
 หมี่เหมือยสาบช่อยเขานาเจ้า
 ก็จึงไปทำสหายขอบอกทางไปแท้
 ก็หากหาคนตีแต่งไปมีข้า
 อันว่าโขงเขตนั้นหาได้ก็บ่เห็นนี้ตาย

เขาก็เดินไปแท้เลยถึงเมืองใหญ่
 เห็นทั้งคนงามล้วนคืออินทร์หลงหล่อ
 เขาจึงถามชื่อแจ้งเมืองนี้ชื่อใดนี้ได้
 อันหนึ่งฝูงหมู่บุญคุณกว้างทางที่ดูมา
 ชุนกล่าวแล้วเขาเล่าเลยจา
 อันว่านางยอดแก้วเป็นเอกเทวีพื้นแท้แล้ว
 สุดแต่พญาหลวงเจ้าราชาองค์ใหญ่
 สุดแต่ลูกครุฑเจ้าทรงเอกพญาหลวง
 สุดแต่ลูกงูชวงพญาใหญ่
 อันว่านางฝูงนี้งามดีสุดขนาดจริงแท้แล้ว
 เดียวนี้พระก็ฮู้ข่าวเจ้าฝูงหมู่หัวเมือง
 พระจงจำครุฑพร้อมงูชวงพญาใหญ่
 กับทั้งให้ตั้งร้านขายของกินทุกสิ่งว่าตาย
 อันหนึ่งนั้นเพื่อนให้บอกสัตว์ในพื้นดินเขาไปอยู่ต่อมตาย
 สัตว์นั้นเขาก็ฮู้ฮืดแท้ตำนานปากคือคนนั้นตาย
 พระก็เอาหมากไม้ชมพูให้สุกิน
 เขากล่าวแล้วชุนเฒ่าสั่งสั่ง
 มันบ่อเป็นการแล้วฮีบกลับคืนทุนกราบเสียถ้อน
 ชุนกล่าวแล้วฮีบตัวพลันคืน
 ชุนจึงวันทาไหว้ตามมีทุกสิ่ง
 แต่นั้นพญานาคเจ้าอ้อมเอาหมู่หัวเมืองไปแท้แล้ว
 ก็จึงเห็นครุฑเจ้าทั้งหมู่ชวง
 อันว่าฝูงหมู่ฮ้อยประเทสตัวก็ย้ายสันตัวตาย
 แต่นั้นพญาครุฑเจ้าพญานาคพญา
 หัวเมืองก็ลุด ๆย้ายตามหลังไหลหลัง
 เขาก็พากันไปมีนานแท้
 พญาก็เลยหยุดอย่าพอครวนฮ้อย
 ฝูงหมู่หัวเมืองก็นั่งชอกต้ายเรียน
 แต่นั้นสามพญาไหว้วันทาภวนา
 อันว่าพญาเมืองเจ้าไขคำแยมพระโอรุ
 อันว่าดูราฮ้อยเฮ็ดท้าวพญาใหญ่หลายองค์
 สั่งบ่เขียนคำฮักฝากมาให้เขาฮู้ฮื้อ
 หรือจักมีมาเอาตัวของเฮาพระองค์แก้ว
 เป็นสันดีสั่งมาหลบตัวบ่ป็นคืนแท้สิ่งใดนั้นดี
 ทูลภูมิสิ้นเซ็นกล้าย่าน

เห็นหมู่เวียงใหญ่ล้อมเป็นด้ายใหญ่สูง
 บ่มีไผเสีสร้างงามล้วนคู่คน
 อันว่าพญาเจ้าองค์ใดทรงนั่งเมืองนี้
 เป็นแดนไผเขตเมืองไผแท้
 อันนี้องค์ราชาอุ้มเมืองทรงสร้าง
 สุดแต่นางนาโคนาคหลวงถวยเจ้า
 เอาลูกหลานนางแก้วขาบถวยแท้ตาย
 เอามาถวยอุ้มเมืองพญาเจ้า
 นำให้เข้าถึงเจ้าพระยอดเมืองแท้ตาย
 อันว่าตัวของพระบาทเจ้าก็งามดั่งอินทร์
 นำนางมาสู่เมืองถวยเจ้าว่าตาย
 ไปปลุกพิชโกชนพร้อมหลายต้นชู่แนวแท้แท้แล้ว
 ตามแต่ไผปรพสงค์สิ่งใดให้ขายซื้อ
 เพื่อนฮักเจ้าดั่งนี้ตัวฮ้อยก็บ่เห็นแท้แล้ว
 เพราะว่าองค์พญาเมืองประเสริฐดีบุยกว้างแท้ดา
 ก็หากมีอายุยืนยาวสุดหมื่นปีมีเฒ่า
 เขาสั่งมาลีเอาฝ่ามือแปะแม่ชะเล้งกว้าง
 แสนสีเดินไต่พื้นตามช่างบ่ฮอนทันแท้แท้แล้ว
 ถึงราชาหมู่พญาองค์ทำ
 พระบาทเจ้าคิงกระด้างงวมเหงาแท้แท้แล้ว
 ก็จึงหอกันฮ้อยอยู่พอครวนฮ้อย
 เอาตนถึงหอยฮ้อยบ่อนเดียวเขายั้งนั้นแท้แล้ว
 พากันยอมมอบหมอบลงบ่ดิ่งได้
 พร้อมกับพาหัวเมืองชู่องค์ไปเฝ้า
 ก็หากนับอ่านได้ฮ้อยเศษสามพญา
 ก็จึงถึงแห่งห้องหอยฮ้อยสนามใหญ่
 ก็จึงลีลาย้ายถึงบรรทมผาสาท
 ชะล้ายหมอบลงแท้แท้แล้ว
 เล่าภาคเรื่องชู่ฮ้อยแท้ขาบทุก
 ก็จึงถามโจทย์เจ้าหัวเมืองท้าวชู่พระองค์แท้แท้แล้ว
 เจ้าก็ฮ้อยพลเข้ามาเมืองเฮาพระบาทภายที่
 หรือจักลักลอบเข้ามาอยากของเมืองนั้นหรือ
 คิดว่าคิดดีจริงแท้จึงพากันดั้นดุ่นมานอ
 พญา กล่าวแล้วหัวเมืองขาบยอมมือ
 ขอให้ภูมิเจ้าภูณามาผัด

ลุขะโทษให้ช้าน้อยฝูงนี้อย่าพุนพระเอย
 อันว่าบุญข้าก็ย่อมน้อย
 อันว่าบุญพระบาทเจ้ามีมากเหลือหลาย
 เคยได้มาเป็นช้อยกับตีนภูวนาท
 พระนี้เทียมตั้งฟ้ากวมกุ่มแผ่นดินนั้นแล้ว
 ขอให้จอมหัวเจ้าคิงคูตรัสส่องเอาเถื่อน
 อันว่าฮ้อยเทศดาวทูลพญาแล้วอย่า
 เขาก็ลุขะโทษให้ฝูงหมู่หัวเมือง
 ตั้งแต่นี้เมื่อหน้าหมดเมืองให้ยืนยั้งจริงเถื่อน
 อันหนึ่งให้ล่าเยี่ยมฝูงขมอดคนจน
 อย่าได้ตีดาป้อยใจกล้าข่มเหง
 อันหนึ่งอย่าได้คิดอยากได้ของเพื่อนมาตาย
 คันหากยังอยากได้จิตห้วงคำหนักดั่งนั้น
 อันหนึ่งนั้นคันว้ายศศักดิ์
 ใให้อยู่พอสมตัวอย่าอวดสะหาโง้งั้น
 อย่าให้เขากล่าวว่าเสียหน้าท่านหยันนั้นแล้ว
 อย่าได้โม้มัวท์หลายบาปสืบายลงหม้อ
 บมีไผ่แต่งให้ใจตัวนั้นหากแต่งเอานั้นแล้ว
 ใให้เจ้ามีใจอืดสูตัวไพร่เมืองชาวบ้าน
 อย่าได้เข้าหยอกเล่นเสมอเพียงตั้งหลังนั้นตาย
 ก็จึงพากันถมคุณสูงให้ตั้งมาล้วน
 มันจักเสียกึ่งกันใบพร้อมฮ่มเย็นแท้ตาย
 อันว่าชาวเมืองเขาไพร่ไทคองท่า
 สามพญาก็พาหัวเมืองเล็กกลางห้อง
 ก็จึงหายเดือดฮ้อนหัวเมืองเจ้าชู่พระองค์แท้แล้ว
 ทูลพญาหลวงขอบพระคุณดอมเจ้า
 ข้าจักให้พวกไพร่น้อยเดินตั้งลวงเมื่อพระเอย
 นำมาถวายแก่พยาชมช้อน
 ใให้สุฟ้าวฮีบฮ้อนพลันถ้อย่านานเทียวเทอญ
 ทั้งเสนาชู่คนมีข้า
 นำมาถวายหน่อพญาเป็นเจ้า
 ทั้งเทวีกี่ขึ้นชมดอมเจ้า
 ทั้งไพร่น้อยชาวบ้านก็ขึ้นชมแท้แล้ว
 เขาก็พากันตีเสบงันเพื่อนพิน
 สาวบ่าวมีหลายเมืองหยอกกันสนุกเล่น

ตูข้าเป็นคนไปใจเบาคิดชั่วจริงแล้ว
 ฌญานันก็ยอมเบาพระเอย
 ก็จึงบันดาลใจแห่งตูฝูงข้า
 บัดนี้เมืองมิ่งบ้านของถวายเจ้าช่วยไฮพระเอย
 ฝูงข้าเทียมตั้งเป็นตัวอยู่ดินกินหญ้า
 ขอให้เลี้ยงช้าน้อยคนไปไพร่เมืองพระเอย
 แต่นั้นพระบาทเจ้าจาต่านโผตผายแท้แล้ว
 บีให้เป็นปาปังบาปเวรสังแท้
 อย่าได้เปียดไพร่น้อยชาวบ้านผู้เมืองแท้ตาย
 ใให้เจ้ามีใจฮักฮ่าเพิงเพียรเลี้ยง
 คันว่าบุญสงให้ยังสิดั้งใจนั้นแล้ว
 ซาติที่ของไผมันหากแพงจริงแท้
 ควรที่เอาเงินค่าสมค่านวางไว้
 ตัวหากน้อยอย่าได้ยึดเป็นสูงนั้นเนอ
 คันว่าบุญชู่ชุกให้คัดสันไต่ก็ตายปาว
 ดีพอจำจื่อไว้ตามแต่บุญโต
 อันว่ากรรมเวรนั้นไผมันก็หากแต่งเอาตาย
 ควรที่มัดผูกไว้อย่าได้โกรธโธธาันตาย
 คันว่าบุญไปกว้างคนทั้งหลายเอาเป็นใหญ่สันนั้น
 ควรให้ฮ้อยยกไว้ให้เป็นแก่นหลักเมืองขอบตาย
 บ่ควรบักฮอนปล้ำชูดดินให้แปนฮาบ
 บัดนี้เขาก็ลุขะโทษแล้วพากันต่าวคินเมื่อเทียวเทิน
 พญากล่าวแล้วนั่งอยู่มีตัง
 เถิงที่ห้อยกว้างพากันเวาจอด
 แต่นั้นฮ้อยเทศท้าวกัมขาบวันทา
 อันว่าองค์เป็นเจ้ากุนาคอดช้อยปองปานนี้
 ใให้เขาเอาอ่อนน้อยนางนาทบุตร
 แต่นั้นสามพญาเจ้าเดินชุนตกแต่ง
 แต่นั้นเขาก็ไปเถิงท่าฮอดหมู่หัวเมือง
 เขาก็เอานางน้อยทั้งหมู่กุมารี
 อันว่าฮ้อยเทศท้าวเห็นหมู่เสนา
 เห็นทั้งวงษาเชื้อเสนาผู้ใหญ่
 หลิงคูมิดอ้อมครึมฝูงหมู่หัวเมืองพุนแล้ว
 อันว่าสาวบ่างย่องเอ้อวดเสิมกัน
 แต่นั้นฮ้อยเฮ็ดพญาเจ้าจึงเอาลูกไปถวาย

เทียมภรรยาผู้มีบุญกว้าง
 ให้อายุใช้นางน้อยเปลี่ยนมือแท้แล้ว
 ก็หากทม ๆ ก้องเสียงเท่าสนั่นพรหม
 ยูท่างสาวบ่าวเว้าจาม่วนดอมกันแท้แล้ว
 แต่นั้นพญาเมืองเจ้าเอาหมากไม้ชมพูติยายแจก
 เขาจึงงามสมเพียงเทวดาปูนเปรียบ
 อันว่าฮ้อยเฮ็ดเจ้าเนาอยู่ในเมืองที่นี้
 อันว่าพญาครุฑพร้อมพญานาคพญา
 แต่นั้นหัวเมืองก็ยกแต่เช้าแต่ยังมีเดินไป
 พอเมื่อราตรีล้ำถึงยามใกล้รุ่งมานั้น
 อันว่าสาวบ่าวฮ้อยหากันเอ็นสิ่ง
 พี่จักว่าจะได้อยู่ซ้อนเจ้าต่อนคำปลิวพี่เอี้ย
 เหลือแสงพี่หากคิดแอ้งแม้ง
 สักมาเมื่อเวรจ้องพระนางไกลอายนี้ดี
 หรือเป็นตัวตั้งหอยเป็นออยตั้งข้างมาพ้อกันแล้ว
 พอเมื่อชายกล่าวแล้วสาวตอบคำเสนห์
 คั่นว่าหากเจ้าประสงค์ดอมฮ้อย
 น้องก็เห็นบ่อนความกระสันแห่งพี่ชายอยู่ในบ้าน
 น้องจักเมื่อเอาหินแฮ่สะคอมแพงไว้
 เห็นว่าเป็นฮูปข้าจึงวางน้องคิ้วไปแท้แล้ว
 ผุ่งหมู่ชายฮามเขาก็แล่นนำตามข้าง
 เมื่อจักนำอยู่ซ้อนปะนายเฒ่าอยู่ผู้เดียว
 เมื่อจักคืนอยู่ฮ้อยปะนายเฒ่าผู้เดียว
 เมื่อจักคืนอยู่ซ้อนก็วางป่าอยู่ผู้เดียวนั้นตาย
 เขาก็ตามทางหลวงล่องไปเมื่อหน้า
 ก็หากหลายขบเข้าหลายมือก็จึงเถิง
 ทั้งปวงปลดหอบคอนเขายั้ง
 ยายเขาป็นกันกินชู้คนงามล้วน
 ก็บมีฮ้อยข้าคนฮ้ายสิ่งใดนั้นแล้ว
 ฮ้อยเฮ็ดหัวเมืองจึงคอยเต้าไปเฝ้าทุกฤดูนั้นแล้ว
 ยูท่งพระบาทเจ้าเทให้ทอดทานแท้แล้ว
 ผุ่งหมู่หัวเมืองไกลก็หลังมาทูลไหว้
 มีแต่แก้วแจ่มเจ้าไหลเข้าขาบทูลแท้แล้ว
 ปีละแสนปลายเกล้า้านเจ็ดฮ้อยสิบแปดตัว
 แต่นั้นคำลือเท่าเมืองผีหลายหมู่

กับทั้งนางสาวใช้กุมารฮ้อยหนึ่ง
 บรรวรแล้วจึงลาฮ้อยฟังดูคนจกกันตั้งอึ่งเดือน 9
 คือตั้งเสียงลมลัดลวงบนเทิงฟ้านั้นแล้ว
 ก็หากแซว ๆ เสียงปีแคนตั้งหัว
 ให้แก่หัวเมืองไพรไทกินพร้อม
 บมีไผฮูปซี้ฮ้อยงามล้วนเก็งกันนั้นแล้ว
 เที้ยวเฝ้าองค์ราชาขบปีจึงลาเจ้า
 ก็จึงกลับเมื่อเมืองอยู่วิมานน้ำยิ่งสบายนั้นแล้ว
 พอเมื่อเถิงยามจึงพักนอนครวหนึ่ง
 เขาก็ลุกย่างย้ายไปหน้าเคลื่อนครว
 แก้วพี่ฮ้อยไปพุ่นให้อยู่ดีที่เเนอ
 บัดนี้ส่งมาเซชวนหนีห่างพี่ชายให้นอนแล้งพี่ได้
 สักมาแบ่งเป็นสองแลเนอ
 พี่ก็อยากเห็นแม่เวรได้เป็นตัวจั่งได้แต่
 จั่งฮ้างวางฮ้อยบ่อว่าคอยนั้น
 ก็บมีเวรสังคั้นเจ้าบั้งตัวฮ้อย
 ยอดนาฮ้อยจิตนั้นแล้ว
 บัดนี้น้องจักลาหน่วยแก้วกลับเมื่อขอเอาหินก่อนแล้ว
 ขอให้จ้อมใจฮ้อยอย่าลืมเสียผู้ใหม่
 สาวกล่าวแล้วก็ย้ายตามทาง
 สุดที่ชายแฮฮ้อยดอมสาวฮ้อย
 ลางสาวให้คิดเถิงชายฮ้อยใหม่
 ลางสาวให้คิดเถิงชายฮ้อยใหม่ก็มี
 ก็หากดูสนั่นก้องสาวบ่าวสังลากันมาแล้ว
 อันว่าราชาเจ้าพากันตั้งคั้งไปแล้ว
 พระก็พักจอดข้างลดเครื่องอาชาน
 พระจึงเอาหมากไม้ชมพูใหญ่
 อันว่าอายุได้ฮ้อยยาวเถิงหมื่นปีแล้ว
 เถิงเมื่อกาลฤดูได้สังขาลปีใหม่มานั้น
 ก็หากมีหมู่ของคามลันเอาถวายเป็นสิ่ง
 ก็หากลือทั่วเท่าโจงเขตจักรวาล
 บมีเมืองใดแท้พ้อซินขัดต่างใจนั้น
 เขาก็นำเอาข้างม้าถวายเป็นสิ่ง
 ก็หากมีนางเป็นความขบซี้คอกทุกตัวแท้
 ไปฮอดเท่าผีแผดสีวิกายพุ่นแล้ว

เขาจึงยอมมือไหว้พญาหลวงครุฑใหญ่
 ให้เพินทำบุญสร้างกุศลนำส่งแต่ถ้อน
 เขาก็พากันไหว้แซว ๆ ซ้ำซ้ำ
 ก็จึงฟ้าฮีบฮ้อนพยานฝ่ายแผ่นไป
 หลวงก็จึงทูลราชาพระอุ้มเมืององค์หล้า
 อุทิศศายาคน้ำไปค้าช้อยชู
 เขาก็เกิดอยู่ใต้ชมพูกว้างก็หากหลายแท้แล้ว
 เขาก็หายกรรมเวรจึงขึ้นเมื่อเทิงฟ้า
 ผุ่งหมุยักษ์เผดเชื้อผีพร้อมสมย่อยดง
 ยักษ์เผดพร้อมก็มาเฝ้าชู้ตัวแท้แล้ว
 เขาก็กลัวเดชพระย่ำกล้าจึงมาเฝ้าขาบทูลแท้แล้ว
 อันแต่ในชมพูเขตแดนก็มีมาน้อม
 มีแต่ฮักขอมันกันแท้ชู้แนวนั้นแท้แล้ว
 เขาก็ฮักแจ่มเจ้าตามบุญเบื่องแต่หลัง
 บได้สับเสียดสอซังซ้าใส่กันนั้นตาย
 อยู่นอกขอบจักรวาทก่อนแท้แล้ว
 มีทั้งมนต์ย่ำแก้วอาคมศาสตราเพท
 ตั้งแต่นอกขอบฟ้าก็เป็นอาจองค์เดียว
 นับแต่หัวเมืองขึ้นดอมพญาแสนหนึ่ง
 อันว่าหัวเมืองฟ้าเขียวเจ้าราชา
 อันว่าหัวเมืองขึ้นดอมพรองค์หนึ่ง
 อันว่าฟ้าแสดพุนเป็นพญาองค์หนึ่ง
 อันว่าหัวเมืองขึ้นดอมพระองค์แสนหนึ่ง
 กับทั้งฟ้าแดดนั้นเป็นพญาศใหญ่
 นับแต่หัวเมืองขึ้นดอมพระองค์สามหมื่น
 กับทั้งฟ้าจิมเจ้าองค์เอกพญาหลวง
 อันว่าหัวเมืองขึ้นดอมพญาศใหญ่
 ผุ่งหมุ่มนต์ขนาดกล้าอาคมมากเหลือหลาย
 กับทั้งองค์เอกพุนมีพญาองค์หนึ่ง
 มีหัวเมืองหมื่นพันสามร้อย
 ก็หากไปช่วยฟ้าเฮือเจ้าฤทธิมากบุญหลาย
 ก็บมีไผแท้ปานพระองค์จักแห่งจริงแท้แล้ว
 บัดนี้พระกัฐีข่าวเข้าแลนใหญ่เมืองหลวง
 บุญมากล้นกวมโลกชมพูมีไผเพียงท่อยองน้อง
 มันจักตีขนาดแท้หรือนั้นตั้งใต้

ตูข้าขอเพิงเจ้าเอาความขึ้นขาบทูลแต่พ่อน
 ตูข้าทุกข์ยากแท้เวรฮ้ายจ่องจำเจ้าเอย
 พญาครุฑใหญ่ไดยินคำผุงเผด
 ก็จึงไปเลิงเจ้าเมืองชื้อแถน
 พระกัฐีแจบแจ้งฮีบแต่งกองบุญ
 เขาจึงหายเวรแท้กรรมดับชาติ
 บางพ่องไปเกิดห้องหนแห่งดาวดิงส์ก็มี
 ก็ซ้าลือไปเท่าผีสางกลางป่า
 เขาจึงพากันเข้ามาทูลอนันต์เนก
 อันว่าพญาธรทำวกก็ไหลหลังมาโสมมากแท้แล้ว
 อันแต่สัตว์อยู่โลกนี้ก็มาอ่อนยอมขามแท้แล้ว
 ก็บผิดเถียงฮ้ายกินกันสังสิ่ง
 ผุ่งหมุ่มสุกณาพร้อมหลายแนวต่าง ๆ
 ก็จึงบังเกิดมีคำด้นดอมกันทุกสิ่งจริงแท้แล้ว
 บัดนี้จักกล่าวเลิงฟ้าเฮือเจ้า
 พระกัฐีมีฤทธิแรงแหม่นพลายซ้างสาร
 ยศศักดิ์แรงแท้วทั้งเท่าค่ายอ่อนขามแท้แล้ว
 เขาก็มาวันทาอ่อนยอมกล้าย่าน
 มาอ่อนน้อมดอมเจ้าช่วยไฮ
 องค์หนึ่งฤทธิเดชกล้าเสมอด้ามตั้งกันนั้นแท้แล้ว
 ไปช่วยฟ้าเขียวเจ้าอุ้มเมือง
 ศาสตราเพทพร้อมมีแท้ชู้ฮัน
 มาอ่อนน้อมดอมเจ้าช่วยไฮ
 ศาสตราเพทพร้อมเสมอเพียงเก็งกันนั้นแท้แล้ว
 อันว่าฤทธิเดชกล้ามนต์แก้วขนาดดีแท้แล้ว
 มีฤทธิแข็งเดชแรงแม่นต์แก้ว
 สามหมื่นห้าพันแท้แต่อ่อนยอม
 อันว่าผุงคำตายเกิดมาบมีฮู้
 ชื่อว่าฟ้าคับเจ้าองค์อาจฤทธิดี
 อันว่าหัวเมืองเจ้าทั้งหลายที่ได้กล่าวมานี้
 อันว่าผุงหัวเมืองจึงอ่อนยอมมาน้อม
 ตั้งแต่นอกขอบฟ้าไปหน้าว่าบมีแท้แล้ว
 เขาว่าราชาพระอุ้มเมืองทรงสร้าง
 กูก็คิดอยากไปลองมนต์เล่นดอมพญาชื้อแถนหลวง
 กูก็คิดบแล้วห้าสิบขวบมาเถิงนี้แท้แล้ว

ก็หากยังคาซ้องในใจบ่อฮู้ลวงเสียแล้ว
 กุบมีหย่อนย่านที่บ่แห่งเมืองคนแท้แล้ว
 เขาก็โยธาฯแผ่นดินมีข้า
 เขาก็ย่อง ๆ ฝ่ายหลายมือจึงเถิง
 หัวเมืองแสนโกฏ์ล้านทยานฟ้าลวงไป
 พระก็ทรงลัวบิงกลางหาวลวงไปมีข้า
 เขาแล้วบิงแทบเกลยเฝ้า
 ไผจักนำไปเฮาไหวมาเตี๋ยนนี้
 เขาว่าเจ้าอุ่นหล้าเป็นเจ้ากว่าชูงองค์
 กับทั้งสมภารเฟิงซ่มเหงทั้งค่าย
 บัดนี้เฮาว่ามีเอกตันพญาใหญ่องค์เดียว
 ไผจักไปนำแท้ให้คืนเมื่อจัดไพร่
 ฟ้าเฮือกล่าวแล้วเลยอยู่บ่มีติง
 ตูข้าคองหาเจ้าฟ้าไปลงม่วนแต่เหิงแล้ว
 ข้าขอไปนำเจ้าตางเห็นชมพู่ใหญ่
 หัวเมืองชมชื่นต่านลาเล็กทยานเมื่อ
 เขาก็จัดพลได้เหลือหลายมีมาก
 ผุงหมู่หัวเมืองขึ้นเหลือหลายอนันต์เนกจริงแล้ว
 เขาก็โฮมกันแล้วทั้งเมืองจึงเดินป่าว
 พากันโฮมโยธาฯกาดก็องกอลัน
 บางฟ่องไปฮอดแล้ว
 เขาก็ชมชื่นหัวอวยากไปแท้เบิงคนแท้แล้ว
 แต่นั้นฟ้าเฮือเจ้าหาโยกยามตี
 อันว่าฟ้าเฮือเจ้าพลมากหนักหนา
 อันว่าฟ้าเฮือเจ้าพลโกฏ์แสนอักโข
 อันว่าสองเมืองเป็นหัวหน้าอวยริพลก่อน
 ฟ้าจึงมีไปเบืองซ้ายฟ้าเฮือไปทางขวา
 อันว่าฟ้าเฮือเจ้าองค์เอกพญาหลวง
 อันว่าฟ้าเฮือเจ้าตามหมู่ไปหลัง
 ก็หากมัวมีดฟ้าอากาศกลางหาว
 ก็จึงมาเถิงเท่าชะเลหลวงสมุทระใหญ่
 เขาก็โฮมกันแท้เขาแองพักเหน้อยก้อนถ้อน
 บัดนี้เขาก็อยู่หั้นฟากแม่ทะเลหลวง
 อันว่าหลายหัวเมืองเจ้าก็ลีลาทยานฮีบ
 ก็หากโย่ง ๆ ย้ายคือแมงเมาะออกแต่ฮู่นนั้นแล้ว

มันจักเป็นสันใดก็ให้เห็นเมื่อหน้า
 พระกล่าวแล้วตีตราบอกหัวเมือง
 ก็หากแถมเมฆฟ้าวโยหมอกอ่อน
 แต่นั้นหัวเมืองแจ้งกิจการฮีบแต่ง
 อันนี้ก็หากมีแต่เจ้าองค์เอกพญาเมืองแท้แล้ว
 ก็จึงไปเถิงเจ้าฟ้าเฮือพญาหลวง
 แต่นั้นฟ้าเฮือเจ้าจึงมีอาชญาตรีศ
 เขาจักไปตีฆ่าชมพู่เมืองใหญ่
 เขาว่ามีฤทธิ์กล้าอาคมมีมาก
 ผิดแต่ชมพู่พันบ่ได้ยินไผมากล่าวจาสนัน
 เขาอยากลองฤทธิ์มันเบิงดูตางเล่น
 ไผก็ไปลวงเล่นตามแท้บ่ว่าสัง
 แต่นั้นผุงหัวเมืองชบพุลหัวขึ้น
 อันว่าชมพู่ใหญ่กว้างเมืองคนพันแท้บ่แล้วแท้แล้ว
 เขาว่าคูม่วนแท้กระทำสร้างแต่บุญว่าตาย
 อันว่าเมืองไผมันฮอดเขาเกยกกว้าง
 นับอ่านได้แสนตัวตือก็อลันสู่เมือง
 ก็นับอ่านได้หลายแท้แต่พลันนั้นแล้ว
 พร้อมกันบิงลวงฝ่ายเถิงเจ้าฟ้าเฮือเมือง
 ก็หากสนสวนแล้วไปมาอนันต์เนก
 บางฟ่องกำลังเถิงก็มี
 ไปก็แซว ๆ เสียงแต่อยากไปเห็นแท้
 ก็จึงหาพลไปบนานทยานฝ่าย
 อักโขเพนิตัวก็ไปหน้า
 ทยานบนเหาะลวงไปมีข้า
 บ่ให้มีสิ่งอ้ายมาใกล้แต่อย่างใดแท้แล้ว
 อันว่าราชเสด็จลวงทยานมีข้า
 พากันเสด็จอยู่กลางเป็นอั้ง
 พาพลก็อิตัวตามโดยตือ
 หมายจักไปทำชมพู่ให้มุ่นวายปานแบง
 พากันหยุดอยู่ยั้งแควน้ำฝั่งทะเล
 อันว่าหมดขบข้าเดือนแล้วจ้งทยาน
 พอเถิงเดือนจ้งป่าวพลทยานบ้าน
 จัดเฮงอ่อนพลพร้อมลวงไป
 ภาคหนึ่งก็หากคืออนกยุงแอนบนสนแล้ว

พอไปฮอดเค็งน้ำชะเลกว้างเค็งวังแท้แท้แล้ว
 ตันหนทางบให้ไปถามถ้อย
 หรือว่านำของมาช่วยไฮพระอุ่นเมืองบุญกว้างนั้นหรือ
 เหาจักตันหนทางอ้อบอให้ไปจริงแท้
 คั่นอยากสนุกม่วนแม้งเมืองไผมันให้เจ้าอยู่
 คั่นว่าเป็นตั้งคำสูงาบให้ไปจริงแท้
 เหาบเอาใจหนีจากพระองค์พอเสี้ยว
 ตุก็ยอยกไหวชูวันแท้ปลอนันตาย
 กลัวจักเป็นบาปต้องลงใหม่แผ่นแดงพันตาย
 ไผเอาใจเผื่อแผ่แผ่นดินสิสุบเอาลงพื้น
 ก็จักขึ้นสู่ห้องเมืองฟ้าบ่อนบุญตุ
 อันหนึ่งคั่นว่าความคองถึงก็ส่วนตายจริงแท้
 มาตราเรวบแพ้เสียหน้าแห่งสุนันตาย
 นองพลไปเร่งเรวไปหน้า
 อันว่าสุวัณณะนาคเจ้ายังห้ามบให้ไปพระเอย
 สุมาคาคำติดอกกันสนันนี้
 สุนันยังยอมย้านมันแท้ตั้งได้นี้ดี
 เราท่อนี้สุกะยังยอมย้านกุสิไว้อั้งนี้ดี
 ก็จึงผันผยองไปมีตมัวหลายล้าน
 ก็จึงจัดพลไหลหลังมาตันหน้า
 สูอย่ามาตันทางหลวงส่วนสิดายมรเมี้ยน
 เลยเกิดเป็นสะบะหลวงเล่ายังมีข้า
 นาคจึงสาพนน้ำชะเลใหญ่ให้เป็นไฟ
 แต่นั้นฟ้าคับท้าวฮวยเป่าเป็นฝน
 ไฟก็ดับมอดแล้วกลายเป็นขวานเพชร
 อันว่าฟ้าคับท้าวฮีบอบเอาฝน
 แต่นั้นสุวัณณะนาคเจ้าเลยเป่าให้เป็นลม
 อันว่าฝูงหมู่เสนาพร้อมแสนก็อแก้วโกฏ
 กว้างกว่าไกลแท้แท้แล้ว
 ฮวยมนต์เป็นแทนแก้วกระดานกว้างทับเต็ง
 อันว่าลัลลังก์หินก็เกิดเป็นลำไม้
 สุวัณณะนาคเจ้าฮวยข้าเพื่อสอง
 พร้อมพวกพลท้าวชูเมืองแท้แท้แล้ว
 อันว่าราชทรงพลหลวงสั้นเชิงทยานฟ้า
 โกรธาขมโกรธเค็มค้ำกล้า

แต่นั้นสุวัณณะนาคเจ้ารักษาด่านทะเลหลวง
 สุนันลูกแต่ถ้ำหนแห่งเมืองใต้
 คั่นสูไปเรวม้างพญาอุ่นเมืองหลวงตั้งนั้น
 เหาสิมักขาท้าวให้เขาฆ่าให้มิ่งมรณแท้แท้แล้ว
 อย่าได้ไปเที่ยวบ้านเมืองเขาแท้หากกล่าวจาขัด
 เหานี้เป็นคนใช้ท้าวอุ่นเพญาเมือง
 ตุก็สมมุติเจ้าเป็นองค์เอกพญาหลวง
 ตุบเอาใจเข้าหาสุคนถ้อยเสียแท้แล้ว
 สุนันคนต่างด้าวท้าวอยู่แดนไกล
 ไผหากไมตรีด้วยมีใจตรงซื่อตั้งนั้น
 ก็พร้อมบได้กลัวบาปกรรมเวร
 บัดนี้เหาขอห้ามอย่าไปชนเรวเฟิ่น
 สุวัณณะนาคกล่าวแล้วฟ้าเฮือมาเถิง
 เขาจึงวันทาไหวยังขุนทาด่าน
 แต่นั้นฟ้าเฮือเจ้าพญาใหญ่โธธา
 ยังว่ามาเค็กแล้วเห็นอันใดก็มัดผูกเอาตาย
 กูจักฟันหัวให้สุตายเสียสว่างจริงแท้แล้ว
 พระกล่าวแล้วเขาย้านสั้นกลัวตาย
 แต่นั้นสุวัณณะนาคเจ้าคิดเคียดคองใจ
 แต่นั้นฟ้าคับท้าวพญาใหญ่เลยจา
 ค้อมว่าเขาจาแล้วสบเสกมนต์ยา
 เขาก็ยิงใส่นาคใหญ่เจ้าพลล้านบถ่อง
 ทมๆ ฮุกเฮือเฮือองคองฟ้า
 ทมๆ ตกถึกไฟมีข้า
 ทยานนำฟันพวกพลมีข้า
 ก็เล่ากลายเป็นหินศิลาแผ่นกระดานมุงไว้
 ปิดศิลาหินแผ่นกระดานปลิวฟิง
 ก็หาบปลิวไปตกขอบฟ้าจักรวาท
 เขาก็โสมพลได้ทยานมาสันเก่า
 อันว่าสุวัณณะนาคเจ้าเลยเป่ามสดียา
 ลมก็เขยไปถึงจักรวาทเสียสว่าง
 เป็นท่อน้ำสมุทรหลวงคองเมฆพัด
 ไหลไปตกนองฟ้าเสียงสนั่นคองบน
 แต่นั้นฟ้าท่อนเจ้าพญาใหญ่องค์หลวง
 ก็จึงเดินหัวเมืองเจ้าพญาหลวงทุกหมู่

สู้อย่าช้าไปฆ่าให้มิ่งมรณิเทียวเทิน
 เอนาคานาคหลวงให้จงได้
 พลพวกพร้อมทยานฝ่ายลวงไป
 สองพญาจับฮักฮิงฮังเข้า
 ทางฟาดเกี่ยวสองท้าวฮักฮิง
 นาคก็พันระนั่งบิดหมุโยธศท้าว
 อันว่าฤทธิ์เดชกล้าแข็งแท้แก๊งกันนั้นตาย
 นาคาหลวงยังฮักฮิงเอาไว้
 สุวัณณะนาคเจ้าแองล้ำชวดประมารแท้แล้ว
 ก็จึงราชาฟ้าแดงไปม้าง
 อย่าให้นาคาถือข่มเอาบุญแพ้ว
 เจ้าจงเฮวฮีบฟ้าไปถ้อนอนยาวนาน
 เถิงนาคาจ่มมนต์ไปม้าง
 ก็หากมีฮ้อยค้อนทับหัวเจ้านาคหลวงแท้แล้ว
 อันว่าสองพญาเจ้ายักซีใหญ่ทยานไป
 สามพญาก็โกรธกล้าทยานเข้าช้อยกันแท้แล้ว
 บบฟั้งฟ้าวมือช้วนกอดคอก
 สุวัณณะนาคเจ้าทำกลิ้งปิ่นเปีย
 ไปตกไกลหมื่นวาซ้าคืนเต้า
 เจ้าจึงค่อยเคลื่อนเข้าหาเจ้ามูริพล
 หลายหมื่นฮ้อยตัวแท้เล่นชู
 เป็นหอกง้าวแทงฆ่าสนั่นเนืองมากแล้ว
 สามพญาเลยฮุดต่านาคาเจ้า
 นาคเอาทางฟาดเจ้าสามท้าวเล่ากระเด็นแท้แล้ว
 ตกสู่พื้นชะเลกว้างสนั่นเนือง
 ตินย่ำไว้ในพื้นแม่ชะเล
 จนชะเลหลวงสนั่นเนืองเพื่อนฟั้ง
 จึงทยานออกจากน้ำชื่อว่าโนมา
 ยังคาพันฮักฮิงบ่วงแท้
 อันว่าฟ้าเฮื่อเจ้าเห็นแท้ต่อตา
 ก็หากชดโกงไว้บ่มีมือบาบออกได้แล้ว
 อันว่านาคาตกสู่คองกว้าง
 ได้ท่อใต้แท้ก็บ่มายนนั้นตาย
 ก็จึงเร็วพลันไปไหว้กุมภณัฒเจ้าฝูงหมุโยธา
 เขาก็กลัวเกรงเฮาป่าวพลไปถึ้น

ให้ฟ้าคัรบพร้อมฟ้าแสดไปจับ
 พระกล่าวแล้วสองพญาเฮวฮีบ
 ฮอดท่านท้าวภาคใหญ่กุมมัต
 แต่นั้นสุวัณณะนาคเจ้าทำฤทธิยาวใหญ่
 ฝูงหมุโยธศท้าวก็ขบต่อเร็วกันมากแล้ว
 เขาก็พันเร็วฆ่ากุมกันแข็งขนาด
 อันว่าฟ้าคัรบเจ้าฟ้าแสดสองพระองค์
 สองพญาคินตึงตงก็บ่หลุด
 ก็จึงลือไปเท่าฟ้าเฮื่อตกใจ
 ไปเอาฟ้าคัรบท้าวฟ้าแสดเร็วพลันเทียวเทิน
 เขาวานาคาเกี่ยวสองพระองค์ยังบ่หลุดว่าตาย
 ฟ้าเฮื่อกล่าวแล้วฟ้าแดงฮีบพลัน
 มนต์จึงกลายเป็นค้อนเหล็กแดงหนักหมื่น
 แต่นั้นสุวัณณะนาคเจ้าฮู้เมื่อจึงวางเสีย
 เถิงแจ่มเจ้าฟ้าแดงเขาอยู่
 สองพญาก็ฮุดเอาแขนซ้ายแขนขวาซากแก่
 อันหนึ่งจับตีนได้ทั้งสองมัดโอม
 นาคก็ทำแจ่มเจ้าสามพระบาทพญาหลวง
 สามพระองค์เจ้าจับกุมพญานาค
 ก็จึงฮวยมนต์แก้วเป็นนาคานาคใหญ่
 สามพญชอยู่แล้วจึงฮวยมนต์สับไส
 นาคจึงฮวยมนต์ซ้าแล้วเป่าให้กลับหาย
 ก็หากบิดชะแคงกลิ้งกุมกันเทิงอากาศ
 สามพระองค์พร้อมกันทำพญานาค
 อันว่าสามพระองค์เจ้าทยานนำเฮวฮีบ
 นาคก็ซ้าเกี่ยวกอดเจ้าสามท่านพญาเมือง
 สามพระองค์เจ้าตึงตงก็บ่หลุด
 อันว่าสามพญาเจ้าขึ้นสู่เวหา
 สามพญาเจ้าทยานเถิงพญาใหญ่
 ยังแต่ตัวองค์เจ้านาคาเกี่ยวเปล่าจริงแล้ว
 อันว่าฟ้าเฮื่อเจ้าทำถีบหมดแอง
 คิงก็ยั้งเกี่ยวคากันชดอยู่ฮวยมนต์สบเป่า
 อันว่าสุวัณณะนาคเจ้าก็แค้นคั้งในทรวงมากแล้ว
 ท้าวานาคาบพ่ายฟั้งหนี่ตั้งนั้น
 เขาก็เร็วเขาได้สองเตือนอยู่อากาศ

เขาจึงมีโชคได้เขาย่านพ่านหนี
 ทั้งหัวเมืองชู่องค์เสด็จย้ายสองเดือนแท้ทายนไปจั่งม่มฝั่ง
 นับแต่เขาจากห้องสามปีจั่งถึงเขตกายที่
 ฟ้าเฮือกกล่าวแล้วฝูงหมู่หัวเมือง
 บัดนี้จักกล่าวถึงสุวรรณธนะนาจ้า
 ไปวันทาต่อกุมภันต์เจ้า
 เขานั้นอยู่นอกขอบฟ้าพลย้ายหลังมามากแล้ว
 ตูข้าเรวฝูงเขาจวบ 2 เดือนจริงแล้ว
 ดิงซัดไว้แสงเดียวข้าบถ่อง
 ไปฮอดฟ้าเฮื้อเจ้าโกธากล้าตั้งไฟ
 มันก็ทำถีบข้าลงน้ำแม่ชะเล
 ตั้งหากตีแจบมันพันธแท้บมายพระเอี้ย
 กลัวแต่เขาล้วงข้ามชะเลมาพันเขตกายที่
 เขาก็ไปฝ่าม้างพญาเจ้าอุ้มเมืองว่าตาย
 พระก็ฮวยมนต์ผายโผตนาคา
 แล้วจั่งลาท่านท้าวกุมภันต์เฒ่าตัวเมือง
 แสนอักโขโกฏปลายกือลั่น
 ก็หากอิดอ่อนฮ้ายเขาแล้วผัดเล่าเรวแท้ตาย
 พระก็ฮีบลวงดั้นไปแท้ชู่ทางแท้แล้ว
 พระจึงจัดมาได้โกฏอักโขปลายลั่นหนึ่ง

พระกล่าวแล้วพลพวกทายนไป
 พร้อมกันเช่าอยู่ยั้งแค้นน้ำแม่ชะเล
 อันว่าพลก็หากอิดอ่อนมีแสงแล้วจั่งค่อยไปนั้นถิ่น
 พาโยธาพักเวามวลพร้อม
 เจ้าคิงกอดชดโขก่อนแล้ว
 อันว่าสุวรรณธนะนาคไหว้ตามมีทุกสิ่ง
 ก็หากนับปได้โดยเศเขาหลายมากแล้ว
 ข้าก็เอาทางเกี่ยวสามพญาฮัดโฮบ
 เขาจั่งพาตูช่าทายนไปในอากาศ
 มันก็ฮวยมนต์ให้สามพญาหลยหลูด
 ข้าก็มายตัวที่ฮุนแสงก็บ่หลูด
 ข้าจั่งมาเฝ้าเจ้าขอฝให้โผตกุณาแต่ถ้อน
 ขอให้พระทรงพระทัยคิดอ้าคิงดูถ้อน
 สุวรรณธนะนาคกล่าวแล้วกุมภันต์ละนาคใหญ่โกธา
 เจ้าเลยหายคำฮ้อนดิงามเสมอเก่า
 ฮอดแห่งห้องจัดฮีบพลโฮม
 เขาฮีบไปเรวท้าวหัวเมืองนอกขอบ
 บัดนี้จักกล่าวถึงนาคเฒ่าพญาหลวงฮู้เหตุ
 ทางหนึ่งไปถึงเท่าจักรวาลนาคใหญ่ราชา
 ทางหนึ่งก็หายไปถึงเท่าพญาหลวง

ท้าวอุ้นจ้วทองผูกที่ 6

ครุฑใหญ่พระฮีบจัดไพร่น้อยแสนต่อตัวอักโขแท้แล้ว
 พระฮีบจัดไพร่น้อยพันต่อลวงมา
 จัดไพร่น้อยไปฟ้าวอนกนองมากแล้ว
 พากันฮีบไต่เต้าไปแท้มากหลาย
 เขาก็ทายนลวงฟ้าวไปแท้มีดมัวมากแล้ว
 เขาฮีบจัดหมู่พร้อมพันต่อลวงมา
 เขาฮีบจัดไพร่ได้ไหลเรื่อยหลังมา
 ไหลหลังเข้าบินแล้วฮีบไป
 เขาฮีบพากันยกลวงบนไปฟ้าว
 โฮมไต่เต้าพลต่อลวงมา
 นองพลมาโกฏีตือกองลั่น
 จัดไพร่ได้แสนลั่นลวงมา

ทางหนึ่งไปถึงเท่างูชวงพญาใหญ่พุนแล้ว
 ทางหนึ่งไปถึงเท่ายักษ์ไซตัวใหญ่
 ทางหนึ่งไปถึงเท่าพญาธรรยักษ์ใหญ่
 ทางหนึ่งไปถึงเท่าเบโตผู่ผด
 ทางหนึ่งไปถึงท้าวราชสีห์ตัวขนาด
 ทางหนึ่งไปถึงเท่าฉัตทันต์ข้างเผือก
 ทางหนึ่งไปถึงเท่าอนทริยตัวใหญ่
 ทางหนึ่งไปฮอดเจ้ากรวีฤทธิ์แข็ง
 ทางหนึ่งไปถึงเท่าหัสดีสิงตัวใหญ่
 ทางหนึ่งไปถึงเท่าพญาเสือตัวขนาด
 ทางหนึ่งไปถึงเท่าพญาหมีเหมือยใหญ่
 ทางหนึ่งไปถึงม้ามณีกาพันทก

ตกให้หนองพลหลวงลวงมามีข้า
 ทั้งพญาบุรุษพร้อมไปเสียบพล
 โสมไปอยู่ช่วงคุ้มหมอเฒ่าชูแนวคนทุกหมู่
 เขาก็สน ๆ เข้าหาเจ้าพระอุณเมือง
 ก็หากเรียนเป็นชั้นเทียมไปตั้งลูกต่อ
 ก็หากมีหมื่นชั้นจึงฮอดที่องค์กษัตริย์
 เหา็นคั้นว่าขึ้นบ่อขาดบ่ให้คองเชียงแท้แท้แล้ว
 ผุ่งหัวเมืองพร้อมดอมกันทุกหมู่
 อันว่ากุมภภัณฑ์ละนาคเจ้าเห็นหมู่มาโสม
 นับแต่พลแพนด้ามพญาหลวงครุฑใหญ่
 อันว่าพญานาคเจ้าเต้าหมู่โสมพล
 พญาภูซวงเจ้านำพลโสมหมู่
 อันว่าพลแสนเจ้าพญาธรก็แสนโกฏี
 อันว่ากันดารเฒ่ายักษ์โขชนหมู่มานั้น
 อันว่ากุมภภัณฑ์ลพยักษ์เจ้าพลคือตัวะสงชัย
 อันว่าพลยักษ์เจ้ามีล้านตัวโสมมา
 ก็หากมาพรวดพร้อมพลคือตัวตวงแท้แท้แล้ว
 มาโสมหมดคั้งคะนองเพื่อนพื้น
 เขาก็ย้ายพลมาเขาช่วยขึ้นเหลือล้น
 ก็หากฮือทือหลายหลังมาโสมมวลพร้อม
 ก็หากตีขนาดกล้ำหมดแท้ชูตัวแท้แท้แล้ว
 ก็มาพาพลหาญตัวอีกโกล้าน
 มีพลก็อปลาย 9 ล้านพันห้าลวงมา
 พลันฮีบฟ้าวมาเข้าหลังโสม
 แสนหมื่นตื้อก็อปลายนก็เล่าปลายแท้แท้แล้ว
 สัตว์อยู่ในธรณีหลวงก็ลวงไปหมดถ้วน
 บ่อจันบ่ออ่านได้กฎแท้ก็หากหลาย
 หลายขบมือไปหน้าเคลื่อนคราวแท้แท้แล้ว
 พญาหลวงก่อนแล้ว
 อันว่าสุวรรณนาคเจ้าสร้างแผ่นธรณี
 แต่นั้นฟ้าเหือเจ้าฮีบเป่ามนต์ไป
 ผุ่งหมู่คนตายสิ้นเรียนกองปานขอนไฮ้
 แต่นั้นฟ้าแดดท้าวฮวยเป่าเป็นขวาน
 อันว่าสุวรรณนาคท้าวอมเป่ามนต์คิน
 ฮือท้าวฮวยมนต์เฮียกอมเอาเสียหมดเลียง

ทางหนึ่งไปเถิงเจ้าธรณีพญาใหญ่
 สัตว์อยู่ในโลกนี้ไปโสมหมดเกลี้ยงอ้อยฮ้อย
 ก็หากพากันไหลหลังมาเติมพื้น
 ผุ่งหมู่หัวเมืองทำเป็นเสียงแหวดระวังรักษาเจ้า
 เขาก็ดูตื้อขึ้นเป็นต้ายหมู่กำแพง
 เจ้าหมายมาให้เฮาดับหมกหมู่เมืองจึงเถิงเจ้า
 คั้นว่าเฮาหากตายเสียหมกจึงให้เคื่องเถิงเจ้า
 เขาก็เรียนอยู่ล้อมเป็นต้ายดั่งแม่แตนแท้แท้แล้ว
 แล้วจึงพากันจัดหมู่เมืองมีข้า
 นับได้แสนโกฏีต่อสามล้านหมื่นปลาย
 ก็หากมีเหลือหลายอีกโขปลายแสนล้าน
 มามากล้นอีกโขคือสองล้านหมื่นปลาย
 แข็งขนาดกล้ำมันฟ้าวลวงมา
 ถือตัวตื้อ 7 ล้านหลังโสม
 เขาก็โสมกันไหลหลังมาดั่งทรายไหลแล้ง
 อันว่าโขโนท้าวยักษ์ลวงตัวใหญ่
 อันว่าทิพยักษ์เจ้าพลโกฏีก็อปลาย
 อันว่ามหายักษ์เจ้าแสนตัวอีกโขปลาย
 อันว่าพันธักษ์ท้าวตื้อตัวตวงปลาย
 อันว่ามหาราชาเจ้าพาพลแสนตั้งต่อเร็ว
 อันว่าฉัตหัตต์ข้างเผือกงานิล
 อันว่าอาชะนัยม้าคณัฐกมณีกาบก็ตี
 ทางหริเจ้าพญาเสืออีกโขโกฏี
 อันว่าฮีสานก้ำพญาจิวโสมหมู่มานั้น
 ผุ่งหมู่สัตว์สำน่อยอนันต์เนกเหลือหลาย
 อันว่ากุมภภัณฑ์ระนีเฒ่าพลแพนมีมาก
 แต่นั้นยามตีเจ้าจึงพาพลไหลออกไปแล้ว
 บัดนี้จักกล่าวเถิงท้าวสุวรรณนาคใหญ่
 พระก็กอยแสงสู่สองตัวเรวป๋ยานหย่อน
 เต็งตันเขาอนกนองตายแล้ว
 ธรณีหายสว่างภัยหายฮ้อน
 อันว่าฟ้าแดดเจ้ามนต์แก้เป่าคิน
 ฟินหัวพญานาคหลวงตายเมี้ยน
 จับเอาขวานใส่ริพลหมดเสียง
 ผุ่งหมู่เหล็กแดงกล้ากระเด็นไปเข้าในมือฟ้าแดด

เจ้าก็ช่วยมนต์ให้เป็นสายโซ่ขอเหล็กอันใหญ่
 ไปเกาะคล้องเอาตนพญานาค
 ฟ้าเสดจับเอาได้พอแสนเก้าโกฏิ
 ตกสู่พื้นเหนือแผ่นธรณี
 เอาไปแขงทั้งคิงตัวห้า
 เขาก็โอย ๆ รางว่าเจ็บหัวทั่วคิงชูคนจริงแท้
 ลางคนเยียวไปได้ทั้งซีกบ่เป็นแท้แล้ว
 เขาก็กินข้าวน้ำแค้นคังคอง
 ลางคนตบอดเบื่องเป็นเปลี่ยงยับเป็นนัยนาคย
 ก็จึงไปทูลฟ้าเจ้าตามเหตุเรื่องมีมา
 จักว่าเป็นพากหรือว่าถึกเงาหลงพระเอย
 บัดนี้ฟ้าเฮือเจ้าก็เลยอำเพิงคิด
 พระก็ช่วยมนต์แก้เป็นแหนบจับหียบ
 ผุ่งเขาฟ้าเสดอันว่าฟ้าเฮือเจ้าก็กริ้วโกรธโธธา
 อันว่าสุวรรณนาคเจ้าก็จึงหอบขึ้นฟ้า
 แต่ณั้นพญาต่างตัวพร้อมพรำนำจับ
 แต่ณั้นสุวรรณนาคเจ้าคิงฮอดครุบา
 ผุ่งหมูโยธาพร้อมฮวยมนต์ผุยเป่า
 อันว่าสุวรรณนาคเจ้ากลับเพศเป็นดินทราย
 แต่ณั้นพญาพร้อมฮวยมนต์ผุยเป่า
 บัดนี้ทรายนันกลับกลายป็นเป็นยักษ์
 ตีหัวท้างผุ่งพญานันต์เนก
 แต่ณั้นมันหากเคืองใจเจ้าราชาฟ้าเฮือ
 แสนหมื่นเส้นเป็นบ่วงบาศพันระนัง
 แต่ณั้นฟ้าเฮือเจ้าเตินบอกหลายพญา
 ค่อมว่าพระกล่าวแล้วเขาเล่ายอชิง
 ก็หากบถึกเจ้าราชานาคใหญ่
 ก็บ่บาดบ่แป้วนอนอยู่มีติง
 ก็บ่ป็นสังแท้เอาชวานมาผ่า
 เขาก็สับผ่าท้าวสุวรรณนาคพญาหลวง
 มันหากจนใจเจ้าราชาฟ้าเฮือ
 พระจึงจัดพลพร้อมพากันรักษาอยู่
 อันว่าสุวรรณนาคเจ้าอัปโยคเสียชัยแท้แล้ว
 อันว่าโยธาท้าวของสุวรรณนาคใหญ่
 เขาก็เหลียวเห็นเจ้าสุวรรณนาคนาคา

หลายมากลันแสนตื้อตัวอีกโข
 เขาก็แก้ขึ้นฟ้าเลยฮ้องว่าตายแท้แล้ว
 เขาก็เลยบ่ไว้เขามาชู่คนแท้แล้ว
 นาคจึงฮวยมนต์ให้เป็นเข็มแหลมขนาด
 แต่ณั้นผุ่งหมูโยธาคนอกขอบจักรวาล
 ลางคนก็ว่าเจ็บท้องหัวใจฟุงปอดก็มี
 ลางคนเจ็บตาแท้ทั้งคองทั้งปากก็มี
 ลางคนตายไปแล้วคืนมาฮ้อยเล่าก็มี
 อันว่าฟ้าเสดเจ้าจันใจเป็นอันมาก
 บัดนี้ก็เกิดเจ็บปากใช้หลายแท้ต่างเชิงพระเอย
 ขอให้ทรงพระทัยคิดช้อยคิงตงแจ้ง
 ก็จึงเห็นมนต์เขาใส่ลงคาไว้
 ดิงออกเสียก็จึงหายคำฮ้อน
 ก็จึงฮวยมนต์ให้เป็นควนไปกลุ่มกล่อม
 แกมฟ้าหมอกขาวแท้แล้ว
 พญาหลายหลิมช้อยกันจั้งกุมได้
 เลบกลับเพศเป็นไปเฮือเฮืองแสงกล้า
 เป็นน้ำฟ้าอำแล้วเล่าหาย
 ตกลงมาทั่วธรณีแล้วเลยหานเลี้ยงบ่ลล
 เป็นกระดานใหญ่กึ่งเอาทรายนันรวดเร็ว
 ถือชวานทั้งตะบองเพชรเล่นมาคะโยงเต้น
 ก็หากแซวชู้เท่าคองฟ้ามีตมัว
 พระก็ช่วยมนต์เป่าให้เป็นบ่วงผูกเอา
 ก็จึงกุมติงจับแก่มหาห้า
 ให้สูเอาป็นหลวงลันยังให้ตายแท้
 เสียงมันติงคือติงดินดาชวง
 เขาเล่าเอาทอกสักป็นแป้ทั้งห้าเล่าพัน
 เขาก็เอาไฟสุ่มใส่คิงนาคาเจ้า
 อันว่าคนโกฏ์ล้านชวานพร้อมชู่มือ
 ก็บ่มีเจ็บคิงอยู่สบายหายฮ้อน
 พระจึงใส่คอกไว้แสนชั้นหมื่นถันนั้นแล้ว
 คนที่รักษาคอกนั้นแสนปลายแท้ห้าพัน
 เรวกันพอสามเดือนก็จึงเสียชัยท้าว
 ผุ่งเข้เรวพรำพร้อมชุ่นช้อยมือ
 ฟ้าเฮือใส่คอกไว้เขายันถันหนี่

ก็หากทม ๆ ก้องคือลมแสนท่าภาคหนึ่ง
 แต่นั้นโยเรศท้าวนอกขอบจักรวาล
 แต่นั้นโยเรศท้าวสุวรรณนาคพญาหลวง
 เขาฮีบเร็วพลันเข้าไปทูลเจ้ากุ่มกัณฑ์นาคใหญ่
 อันว่าฟ้าเฮื้อเจ้าก็หากมาแปงบัวงบิตผูกเอาเลยได้
 ก็หากหลายหมื่นชั้นคนเฝ้าอเนกนงพระเอย
 ฟังดูเสียงสะบู่เขาครีนเครงดั่งก้อง
 เดินพญาชูงองค์หลายล้าน
 เสียงนันทน์เมืองชูงคนฟังแจ้ง
 ให้สุคุ้มพวกพร้อมพินเข้าอย่าหนแท้ตาย
 เดียวนี้เขาเอาท้าวไปจำซึกจวนซังไว้
 สูอย่าได้ปะไปเจ้าคุณเค้าแห่งเจ้า
 ทั้งมารดาเผ่าพงศ์ชูงคนแท้
 ให้สูยอยกไว้ถึงเฒ่าอ่าคิงงั้นแท้
 เขาก็เร็วพลันไปอั้งนงคือน้ำ
 เขาก็ย่องเข้าป่านน้ำลวงไหล
 คุงพลหลวงชูงพญาตั้งอ้อ
 ให้สุพากันตกแต่งดีดาห้อง
 เขาก็หมายต่อสูเฮาแท้บยอมนั้นแท้แล้ว
 ยิงสะบู่หลวงครั้นเครงคุงฟ้า
 ทั้งเป็นฝนและลมพัดตีฟองน้ำ
 ไหลยั้งยู่พลท้าวล่องลอยมีหมู่ปลา
 บ่ทันฮวยมนต์ฮวนเฮ้ทั้งฟ้า
 สามพระองค์ไหลล่องนทีวังกว้าง
 สามท่อนม้าวไหลน้ำวังเวแท้แท้แล้ว
 พระกัมายืนถัดคอกพระนาคา
 กลายกว่านั้นไหลน้ำล่องไปแท้แท้แล้ว
 เถิงแดนเข้าเขตเมืองเขาพุน
 มาตกกันวงแวงล้อมเรียนอ้อมฟ้าเฮื้อหลวง
 ก็หากมัวมีดกุ่มดินฟ้าบ่ส่องใสแท้แท้แล้ว
 อันว่าโยเรศฝูงนอกฟ้าหูแตกตายหมดแท้แท้แล้ว
 ราชสีห์เลยเล่าโยงเสียงฮ้อง
 ฟ้าเฮื้อซ้าเอาคืนได้ตั้งหมาย
 ฝูงหมูโยเรศท้าวคินแล้วเล่าตาย
 ทั้งพญายักษ์ธรรโฆศีเชื้อ

คือตั้งน้ำมากล้นไหลป่านยิ่งผาย
 โหมนันทน์เมืองใส่น้ำพันซ้า
 เขาก็เอาตนถึงหมูริพลแสนดี
 เขาก็เล่าเหตุให้ถวยจำชูงอันแท้แท้แล้ว
 เขาก็ไปซังไว้คางจวนคอกใหญ่
 เดียวนี้เขาได้เต้าตามจอบนำพระเอย
 เขากล่าวแล้วกุ่มกัณฑ์นาคใหญ่โยธา
 ท้าวกัฮ้องเดินปาวโยธา
 ไผ่อยากกลัวเกรงฮ้านฝูงพญานอกขอบ
 ให้สุพินเอาท้าวขนาดเนนะนาคใหญ่ราชานัน
 ฝูงสะบู่ห้องอากมเป่าไปมีซ้า
 กับทั้งคุณพระพร้อมทั้งหมู่บิดา
 กับทั้งอินทร์พรหมพร้อมธรรณิรักษาโลก
 พอเมื่อพระกล่าวแล้วพร้อมพริ้เดาตา
 ก็จึงไปพบพ้อพลแพนฟ้าแสด
 อันว่ากองพลก้าฟ้าแสดหักคิน
 แต่นั้นฟ้าเฮื้อเจ้าฟ้าวฟังเดินพล
 หลิงดูพลแพนก้าชมพุมืดมัวมาแท้แล้ว
 ค้อมว่าพระกล่าวแล้วฮีบแต่งเดาตา
 แต่นั้นฝูงหมูคางน้ำเป็นหมอกไหลนง
 เลยดำต้องฝูงพญานอกขอบ
 สม่อยบ่อนกัไนโรโยธามากแท้แล้ว
 อันว่าฟ้าแสดท้าวฟ้างุ่มฟ้าเขียว
 กับทั้งฟ้าคมเจ้าฟ้าแ่งฟ้างุ่ม
 อันว่าฟ้าเฮื้อเจ้าพญาใหญ่องค์กษัตริย์
 อันว่าพลแพนเจ้าถือปลายยั้งอยู่
 น้ำก็ไหลลวงยู่เท่าแม่ทะเลหลวง
 แต่นั้นฝูงพญา ก้าชมพุก้าใหม่
 ก็หากสน ๆ แล้วบินไปป่านแ่งเฒ่า
 แต่นั้นฝูงราชสีห์เจ้าโยงเสียงฮ้องเผด
 แต่นั้นฟ้าเฮื้อเจ้าฮวยมนต์เปาคินมา
 เขาก็มรณาเมี้ยนตายไปหมดอีก
 อันว่าราชสีห์พร้อมหลายตัวฮ้องสนันมากแท้แล้ว
 แต่นั้นพญาครุฑต้านจาดอมพญา
 ก็จึงพากันเข้าหาราชสีห์เฮื้อ

จับกอดเกี่ยวกุ่มไว้บัววาง
 แต่นั้นพญาครุฑเจ้าพญานาคพญาสูง
 อันว่าพญาธรเจ้าเล่นมาແหล้ว
 แต่นั้นฟ้าเฮื้อเจ้าทำทำதியอม
 ขอให้วางเสียมถ้อนสิขอยอมมาช่วยจริงແหล้ว
 แต่นั้นฝูงหมู่ครุฑทวนาคพร้อมพญาใหญ่ฝูงชวง
 เขาก็เชื่อแจ่มเจาก็เลยเล่าวางเสีย
 ค้นว่ามันหากยังพางานก็จั่งเอาให้ตายเมี้ยน
 เขาก็วางปะปล่อยไปครราวนี้
 แต่นั้นสุวรรณษะนาคเจ้าพร้อมพรา้พญาหลวง
 นำไลเจ้าจับเอาฟ้าเฮื้อ
 อันว่าฟ้าเฮื้อเจ้าก็จิงฮวยมนต์ไปเพิกเสียทายนผ้าย
 ฟ้าเฮื้อตกลู่พื้นทะเลเว้างเค็งวังแท้ແหล้ว
 อันว่าฟ้าเฮื้อเจ้าก็จิงฮวยมนต์
 อันว่าฟ้าเฮื้อเจ้าทายนหนีเฮวฮีบ
 แต่นั้นฟ้าเฮื้อเจ้าฮวยมนต์กั้งเป็นหินแผ่นใหญ่
 แต่นั้นกุมภณษัณษานาคเจ้าฮวยมนต์เป่าหลายที
 จิงบ่ตามทันท้าวฟ้าเฮื้อทายนไกล
 บัดนี้เขาก็ฮวยอาคมใส่กันบ่กลัวย้าน
 พระก็ไปสู้เจ้าฟ้าแสดฤทธิตีแท้ແหล้ว
 อันว่าฤทธิเดชกล้าสองเจ้าเก็งกันนั้นແหล้ว
 อันว่าสองพระองค์ทำเก็งกันเสมอเพียง
 กับทั้งยักษัแผดพร้อมทายนล้าลวงตาม
 อันว่าพญาครุฑเจ้าชวงตามไล่
 เขาก็ทายนไปกำขมพูสามฮอบ
 ฟ้าเฮื้อเจ้าทายนฮีบถึงเสมอรพูนແหล้ว
 ก็จิงถามไต่ถ้อยให้เห็นแจ่งเหตุการณั
 ก็จิงกุมตริบกัณนันก้อง
 สูอย่าได้มาไล่กั้วสันนี้ฮีบหนีเทียวเทิน
 มีแต่เหาะฮอบเต้นทายนอ้อมไล่กัณนันແหล้ว
 ก็จิงเปล่งฤทธิขึ้นพญานันก็เล่าปลิว
 ฝูงพญาฮวยอาคมก็แห่งปลิวไปแท้
 จนว่ากลายเขตห้องเสมอรแล้วจั่งเขาแท้ແหล้ว
 พอแต่พบหมู่แล้วทายนเข้าหุมริพล
 กับทั้งสุวรรณษะนาคพร้อมพญาใหญ่ฝูงชวง

ฟ้าเฮื้อเจ้าฤทธิมากลือชา
 เขาก็พากันฮัดโฮบเอาแขนเจ้า
 จับแยกพื้นแขนหิ้นแก่ไป
 ขอให้กุมภณษะนาคช้อยไฮสุเจ้า
 ขอแต่ชีวิตไว้คุณเจ้าบ่ลิมแท้ແหล้ว
 ทั้งเผดผีหมู่เขาฝูงนั้น
 ลองเอาตามค้ำมันเชื่อตามคำเว้า
 แต่นั้นฟ้าเฮื้อเจ้าเขาโผดปราณี
 พระก็เอาตนขึ้นเวหาทายนลวงไปแท้ແหล้ว
 ก็หากพากันเหาะฮอบทายนเมื่อฟ้า
 ก็หากกุมชะแคงบิตบ่ได้ติงตนได้
 แต่นั้นกุมภณษัณษานาคเจ้าฮวยทางตีฟาด
 ฝูงหมู่อยู่น้ำก็เกี่ยวกอดพันระนัง
 ให้เขาตายมิ่งมรณัเสียเสี้ยง
 อันว่ากุมภณษัณษานาคเจ้าตามสันไต่ นำ
 บังกั้งไว้แผ่นฟ้าแต่ดิน
 ก็จิงเพพังหักมุนทายนเสียเสี้ยง
 พระจิงเหาะไปถึงหมู่พญามวลพร้อม
 อันว่ากาลษะนาคเจ้าพญาเอกองค์กษัตริย์
 สองก็ทำฤทธิกล้าศาสตราเทพาคม
 อันว่าพญาครุฑสู้กับฟ้าฝูงฤทธิตี
 บัดนี้อันว่าครุฑทวนาคทั้งถึงพญาใหญ่
 แต่นั้นฟ้าเฮื้อก็เหาะฮอบเต้นทายนล้าลวงไป
 ดิตไต่สันนำจ้องบ่ถอย
 ว่าจักจับท่อนท้าวทันแล้วผัดเล่าไกลรนั้นตาย
 อันว่าเทวดาเฝ้าเข้าเสมอรรักษาอยู่
 สุนี่เป็นเหตุด้วยประการสิ่งสันไต่
 สุนี่เป็นนามไต่แท้คนชายชาติชั่ว
 เทวดากล่าวแล้วฝูงพญาบ่มีปากได้ແหล้ว
 แต่นั้นเทวดาเจ้าเลยโกรธโกรธา
 เป็นดั่งยองหมากจี้วลมพาคตีไปนั้นແหล้ว
 คือดั่งลมพัดยองหมากจี้วไปคนละแห่ง
 เขาก็ทายนเคลื่อนอ้อมหลายวันก็จั่งจวบกันແหล้ว
 อันว่าราชสีห์พร้อมพลายสารหลายหมู่
 เขาก็มีฤทธิหลายเก็งกันจริงแท้

อันว่าพญาราชสีห์เจ้าผู้กึ่งกับฟ้ามนุษย์
 อันว่ายักษ์โขงพร้อมฤทธิ์แสงกล้าแก่น
 ผุ่งหมู่นัดทันต์ข้างให้สู้กับคน
 อันว่าราชสีห์เจ้าผู้กึ่งกับฟ้ามนุษย์
 ผุ่งหมู่อาชไนม้ารบช่วยกันเรว
 สัตว์อยู่ใต้โลกนี้ก็เรวสู้ตัวแท้แล้ว
 เขาก็ช่วยมนต์เป็นฝนตกถึกเขาตายล้ม
 เขาก็ลีลาบบยอมยิงซ้ำ
 ตกถึกพลพวกท้าวภยพันมิ่งมรณต์แท้แล้ว
 เลยคืนอื้อท้อไหลหลังมาปานน้ำ
 ก็บมีบ่อนแทงหอกดาวหักม้วน
 อันว่าพลแพนท้าวชมพูก็หลายหมู่
 บางพองอ้อมรอบได้ฤทธิเดชเส็กกันแท้แล้ว
 ก็จึงมนต์เป่าให้แผ่นดินนั้นแตก
 ผุ่งหมูโยธาเขากิ่งลงพืด
 ให้เจ้าเชิงเอาต่อพลล้าน
 ผุ่งหมู่ที่อยู่ขอบฟ้าให้ตาแก้วแตกสะเด็นแท้แล้ว
 แล้วจึงยอค้นศรเล่ายังมีข้าพญาครุฑย้านบินคืนเฮวฮีบ
 พญานอกฟ้าฮีบเป่าเป็นครุฑบินเวหาฮอดงูชวงฮ้าย
 พญานอกฟ้าเฮฮ้องสนั่นเสียงแท้แล้ว
 พญานอกฟ้าเลยเป่ามนต์ไป
 เสือจึงกลัวเกรงย้านบปคืนหนีหลีก
 แต่นั้นกบเขียดพร้อมฝูงอึ่งหลายแนว
 เขาก็คลานตีเต็นทยานไปทั้งนี้
 ก็จึงช่วยมนต์ให้เป็นจูนันต์เนก
 ผุ่งหมู่หนูตุนเม่นแลนลินเหนพานก็ดี
 แต่นั้นพญาขอบฟ้าเลยเป่าให้เป็นหมา
 อันว่าฝูงค่างพร้อมชะนีหมู่ลิงกั้ง
 เขาก็เรวต่อตั้งอนันต์เนกเหลือหลาย
 หมากก็กลัวเกรงย้านบปคืนเฮวฮีบ
 พลพวกก้ำชมพูก็หักพ่าย
 ผุ่งเหมือนยหมีหมู่กระทิงทั้งข้าง
 ก็จึงบปล้นเต็นชนเข้าบ่หอน
 ผุ่งหมู่สัตว์ทั้งหลายพ่ายคืนกลัวย้าน
 ก็จึงพากันบินไปเล็งถ้ำโยธาฟ้าเฮื่อ

แม่นลิเรวรบสู้ธรรท้าวก็บ่กลัวแท้แล้ว
 ให้ต่อสู้ฟ้าเขียวท้าวเดชแข็ง
 ฟ้าแดดฤทธิ์เดชแข็งแก่กล้าเสมอด้ามดั่งกันนั้นแล้ว
 มีฤทธิ์แข็งแก่กล้าเสมอด้ามเก็งกันนั้นแล้ว
 ผุ่งหมู่เสื่อสางพร้อมหมีเหมือยสัตว์ใหญ่
 แต่นั้นก้ำฝายท้าวนอกขอบจักรวาล
 พญานาคเจ้าก็เลยเป่าคืนมา
 พญาครุฑเจ้าช่วยมนต์เป็นหมอก
 ผุ่งหมู่ทางขอบฟ้ามนต์เป่า
 เขาก็นำฝายก้ำถีบย่ำทำกัน
 ก็หากเพ่งหักมุ่นทลายปานแป้ง
 ไหลหลังเข้าปานน้ำยิ่งฝาย
 แต่นั้นผุ่งพญาก้ำชมพูคิดเคียด
 กันเป็นปองกว้างได้ชั่วแสนวา
 แต่นั้นฟ้าเฮื่อเจ้าเฮวฮีบช่วยมนต์
 แต่นั้นครุฑจึงช่วยมนต์ให้เป็นแหลลสับตอด
 พญานอกฟ้าเลยเป่าตาคืน
 งูชวงเลยแล่นเข้าหางเกี้ยววงากิน
 อันว่างูชวงย้ายบปคืนเฮวฮีบ
 แต่นั้นพญาเสื่อฮ้ายกินคนคาบแก่ง
 เป็นหลาวแหลมเสียบแทงคาไว้
 พญานอกฟ้าเลยเปื้องลั่นสะบู่
 เขาก็ขันอาสาต่อเรวมีย้าน
 พญาขอบฟ้าเห็นแล้วเล่าหัว
 ผุ่งหมู่กบเขียดฮู้เห็นแล้วพ่ายหนี
 เขาจึงอาสาเรวแล่นไปเพื่อนพื้น
 แช่ว ๆ บปไล่กินหมดเสี้ยง
 ก็หากมาพรวดพร้อมเลยตั้งต่อหมามากแล้ว
 แช่ว ๆ เขาไล่น้ำแทงฆ่า
 อันว่าพญาขอบฟ้าธรรนุแก้วโก้งยิง
 ผุ่งหมู่องมั่งพร้อมหมูหมาควายใหญ่ก็ดี
 กับทั้งเขียงผาพร้อมไปเรวมีหย่อน
 แต่นั้นฟ้าจุ่มเจ้าฮีบลั่นสะบู่หลวง
 แต่นั้นสุกณาพร้อมผุ่งเขามีปีก
 เขาก็สับตอดตอดตาแก้วแตกสะเด็น

อันว่าฟ้าเฮื้อเจ้าฮวยมนต์เป่าให้เป็นตั้ง
 ยูท่างเขาพินฆ่าอ้อมจิ้งบั้งจิ้งกินแหล้ว
 ฟ้าเฮื้อยกปิ่นหลวงลั่นยิงบ่ถ่องได้
 เขาก็ทยานเล่นเข้าพลท้าวแตกหนี
 พญาในชมพู่แล่นไปวงอ้อม
 ทรงพระทัยคีติลีแล่นเมื่อหาบ้าน
 สองฝ่ายก้ำกุ่มปล้ำต่อมือแท้แหล้ว
 อันว่าพลพวกท้าวชมพูนีดีกว่าเฮาแท้แหล้ว
 อันว่าฝ่ายก้ำคนนั้นก็ตั้งเดียวแท้แหล้ว
 เขาก็ยังยอมกลัวหมู่ชมพุกว้าง
 ไผ่ก็แข็งขนาดกล้าสองก้ำเก็งกันแท้แหล้ว
 เฮาจักทำสันใดให้เขายอมย้าน
 ก็หากยังบ่เห็นคนมาเรวเฮาแท้
 อันว่าโยเศท้าวเขานั้นก็หากหลายแท้ตาย
 คือจักมีเดชกล้าลือล้าสวดประมารแท้แหล้ว
 เขานั้นสัตว์เรวแล้วฝูงคนยังมีมากบ่ย้านแหล้ว
 คือตั้งบ่สมเหตุแท้เสมอด้ามตั้งใจแท้แหล้ว
 ขอเชิญให้เพียรมาผิป้องช่วยแรงปางนี้
 พระจึงจำเขาไปบอกใช้ชาวคนให้ไปดวน
 มาฟังฟ้าวอย่าฆ่าเที่ยวพลันนั้นตาย
 วอย ๆ เหาะเมฆโยมแกมฟ้า
 เขาก็เล่าเหตุให้พญาเข้าสู่อัน
 ก็จึงดำนไต่ถ้อยจาถามกล่าวเตือน
 บ่กลัวลมถิบต้องปลิวไหม้ทั้งเมืองนั้นหรือ
 เฮาจักมีคำชอบให้ไปเรวแท้
 ศาสนาพระพุทธรเจ้าวางใจให้แก่เขาแท้ตาย
 กลัวจักเป็นเวรบาบหนานานม้ม
 ตัวเฮาจักอยู่เฝ้าเมืองบ้านไพร่พลแท้แหล้ว
 เฮาบ่ทั้งขุนเอ็งฟ้าพญาดำน
 ว่าให้ขอโยธาขอยเรวชมพุกว้าง
 พาพวกพร้อมแสนตื้อดุงไปเที่ยวเทิน
 พอแต่โฮมพลหมดแผ่นทยานแกมฟ้า
 เถิงขวบได้ปีถ้วนก็จั่งเถิง
 ฟ้าเฮื้อเจ้าเขาก็ชมชื่นยินดีแท้แหล้ว
 ทั้งขุนเอ็งชู้องค์ตงถ้วน

อันว่าสกุณาติดถักตั้งอนันต์ตื้อ
 แต่นั้นยักชื้อบฟ้าวาก็กุมจิกไปล้าโยเศททางไกล
 ยักชื้อก็ยิงใสแท้พลก้อแสนโกฏ์แท้แหล้ว
 ประแจ่มเจ้าฟ้าเฮื้อองค์เดียว
 แต่นั้นราชาเจ้านอกขอบหลายองค์
 แต่นั้นหัวเสิกก้ำชมพูนอกขอบ
 อันว่าอาคมฮู้เสมอกันเพียงท่อกันแท้แหล้ว
 สุดที่ตาบไปแล้วคืนมาสันเก่า
 ฝูงหมู่ยักชื้อขนาดกล้ากลับก่ายตัวเป็น
 บัดนี้เฮาก็เรวกันได้สิบเดือนทัดเที่ยงจริงแหล้ว
 แต่นั้นฟ้าเฮื้อเจ้าชุมต่อหลายองค์
 เขานั้นแต่เชื้อสัตว์สิ่งมาเรว
 อันว่าชมพูนีหัวเมืองแสนโกฏ์จริงตาย
 อันว่าราชาท้าวอุ้นเมืองตนเอก
 เดียวนี้เขายังไปหาฝูงสัตว์มาต่อเรวเฮาแท้
 ทุกวันนี้เฮาเรวฮู้ฝูงสัตว์ก็อดอ่อนจริงแหล้ว
 เฮาควรไปฮอดเจ้าองค์เอือกจักรวาทที่พุ่น
 ค่อมว่าฟ้าเฮื้อกล่าวแล้วพญาใหญ่โดยดอม
 พระก็ผัดหมายให้พอเถิงปีก็กลับท้าว
 พระกล่าวแล้วเขาอือบทยานไป
 สิบเดือนแท้จั่งไปเถิงพญาเอก
 จักรวาทเจ้าพญาหลวงองค์ใหญ่
 สั่งว่าเอาไฟได้สุ่มหลัวกลางช่วง
 คั้นเฮาฮู้แต่ค้ำปางเมื่อหัวที่ตั้งนั้น
 อันว่าชมพูนุ้สัพพัญญูตั้งแต่งแปดตาย
 ไผหากไปแป่ม้างในที่ปชมพุดังนั้น
 เฮาบ่มีใจลุ่มดอมพญาทุกหมู่เสียแหล้ว
 อันว่าฝูงพญาใช้มาขอพลผู้ใหญ่ตั้งนั้น
 บัดนี้ฟ้าเฮื้อเจ้าใช้ลวงเถิงเฮา
 เฮาจักตากแต่งให้เชิญไปเฮวฮีบ
 พระกล่าวแล้วสองฮีบจัดพล
 อันว่าพลแสนต่อทยานไปมัวมิด
 อันว่าขุนฮามท้าวขุนสองอ่อนเถิง
 แต่นั้นฟ้าเฮื้อดำนดอมท่านขุนฮาม
 อันว่าชมพูนีเขามีฤทธิ์มากจริงตาย

เขาว่าดีขนาดกล้าเขานั้นก็ต่อหานี้แหละ
 เป็นคงคาแม่โอนม์ปลาบ่อน
 กับทั้งสัตว์สิ่งพร้อมลอยน้ำชู้แซว
 เขาก็กินฝูงสัตว์ให้จุ่มจมในน้ำ
 ช้ำเล่าเป็นเหื่อแพนงของเหลือล้น
 แต่นั้นฟ้าเหื่อเจ้าจึงหุบหอบตุ้มเอาเหื่อ
 บังเกิดฮ้อนปานหม้อใหญ่เวจันั้นแหละ
 อันว่าพลพวกกำขมพูใหญ่เบาบางไปแหละ
 แต่นั้นกุมภภัณฑ์นาคพร้อมสุวรรณนาคฮวยมนต์
 พญาครุฑพร้อมพญาฝูงเผด
 พญาธรพร้อมราชสีห์ข้างเผือกก็ดี
 อันว่าอัสตราภรพิกโคโนใหญ่
 ลางองค์ฮวยมนต์ให้เป็นฮ้างใหญ่แสนตัว
 แล้วเล่าชื้ออกกันเป็นหน่วยสะบะหลว
 สองก็จัดพลพร้อมโฮมกันหมดหมู่
 ก็จึงเรียนมนต์ให้คนตายกลับเกิดมากแหละ
 ลางองค์ฮวยมนต์ป็นธรรณีเขาอยู่
 ลางองค์ฮวยมนต์ให้เป็นนอนเงาะปาก
 ต่างองค์ก็ต่างฮวยมนต์ให้เป็นหลายแนวหลายอย่าง
 ก็จึงเป็นทั้งสินาพร้อมสะบะหน้าโง่งยง
 เป็นแผ่นล้านกระดานกว้างตงบัง
 เกิดเป็นขวานมากลั่นฟันกันแผ่นกระดาน
 ตกลงมาเป็นหอกง้าวแทงฆ่าหมูริพลแท้แหละ
 เป็นหมูคนแล่นเข้าจับเอาง้าวหมูขวานแท้แหละ
 ขวานก็ตำพลหลวงฟ้าเหื่อเซชวนลัม
 เขาก็ขึ้นรถแก้วเทียมม้าค้อยไป
 อันว่าดำแดงขาวดำสูงพอเพียงด้าม
 อันว่านางยอดแก้วเทียมท้าวสว่างโภยนั้นดี
 คันเขาได้ตั้งนี้จักยอไว้ใส่หัวดอกนา
 อันว่านาทน้อยเสด็จขึ้นสู่หอแท้แหละ
 ก็หากหลายอเนกถันคนขึ้นคังโฮมมากแหละ
 อันว่าแม่แจ่มเจ้าทั้งยาจำสวน
 มีมากลั่นพันห้าสุปงาม
 ไผ่จักเมื่อหาห้องเฮือนชานพ่อแม่เขานัน
 ไผ่จักเป็นเมียเขาจ้งอยู่โง่งจริงเถิน

ฟ้าเหื่อกล่าวแล้วขุนอามฮีบฮวยมนต์
 ฝูงหมูโยธากำขมพูทุกหมู่
 มีทั้งปลาสมอยบ่อนในแม่โอนมา
 ขุนอามพร้อมฟ้าเหื่อฮวยมนต์
 ฝูงหมูสัตว์ลอยน้ำบินขึ้นอยู่เต็ม
 จึงกลายเป็นไฟไหม้คนตายเมี้ยน
 ฝูงเขาลอยนทีมีงมรณตายเมี้ยน
 ยังแต่ตัวพญาเขาชูงค์เบาน้อย
 เขาก็จงใจเจ็บก็จึงฮวยมนต์แก้ว
 เขาก็คิดเคียดแท้ฮวยมนต์แก้วเทียวพลัน
 เขาก็คิดเคียดแท้ฮวยมนต์ฟ้าเว้าไป
 ฮวยมนต์ไปฟุ้งฟ้าหลายแท้ช้อยกันนั้นแหละ
 แล้วจึงไปดูคินน้ำฮ้วยน้อยเลยแห่งโง่ง
 เป็นลูกแดงปานไฟถีกพลตายเมี้ยน
 ทยานแผ่นขึ้นแกมฟ้าหมอกขาว
 หมกพริ้วพร้อมกันแท้หลังโฮม
 ดินทับถั่วมถมไว้ชู้คน
 ทั้งดากกันหุดาอนันเนก
 ฝูงพญานอกฟ้าฮวยมนต์แล้วเป่าไป
 แต่นั้นฝูงพญากำขมพูฮวยเป่า
 ขุนเอ็งชื้อฮวยมนต์ผุยเป่า
 อันว่าชื้อขวานฟุ้งเมือบนอนันต์เนก
 ฝูงพญากำขมพูจึงฮวยเป่า
 ค่อมว่าจับได้แล้วฮีบแกว่งไกว
 แต่นั้นเมือบรรวรแล้วเชิญบาเสด็จด่วน
 ก็หากออกตลอดเนื้อสมฮูปคือกัน
 สวาก็แลเห็นท้าวใจสะออนจิตอ่อน
 ฝูงหมูชายฮามได้เห็นนางอกสัน
 แต่นั้นรถก็ไปเถิงเท่าหัวขึ้นไคผาสาท
 แต่นั้นภาเงินพร้อมภาคำตั้งฟาง
 อันว่าสองกษัตริย์ให้สฤทธินั่งเม็งชอน
 นั่งสนามเพียงหมู่สาวสนมลันตั้งโง่งเรียนช่วย
 แต่นั้นพระบาทให้ถามหมู่สาวสนม
 พระบห้ามเขาไว้ปล่อยเมือ
 เขาก็เส็งเส็งไว้ใจน้อยแห่งเขานันแหละ

ท้าวกล่าวแล้วเสนาใหญ่ถวายความ
 หึงไต่เป็นเล่งด้วยใจโง่งมกโลก
 มั่นก็เมื่อฮอดแล้วตักแต่งตัวงาม
 ยูสนุกสู้กามคุณทุกเข้าคำ
 ลางคนเลยเล่นซู้ผิวเฟิ่นมานทางก็มี
 ดีหลังซ้าคือตั้งยางสีเลือดไหลออกกัน
 ไผอย่าได้เล่นซู้ผิวเพื่อนเสมอนี้เนอ
 ลางคนใจโง่งราวจึงไปชิงของท่าน
 ลางคนใจเล้าฮ้ายด้านปากบ่กลัวไผ
 ลางคนนั้นซี้คร้านบ่ทำเวียกการเรียน
 ลางคนมวยผมลางคนตามรณาทก็มี
 ตักบาตรทั้งหยาดน้ำให้หน้าค้ำช่อยชูแท้แล้ว
 ผุ่งหมู่ญาติพี่น้องได้มาเข้าเพ็งมันแท้แล้ว
 ภาวนาส่งให้บุญนั้นส่งถึง
 มีห้าฮ้อยบาท้าวบชิน
 ตราบต่อเท่าพระองค์เข้าสู่ินพานพั้นแล้ว
 ให้เขาตีฟาดฆ้องเสียงท้าวปาวพล
 ขุนจิ้งกัมขาบโน้มสามทีแล้วอย่า
 แต่นั้นพราหมณ์เฒ่ายอมมือกัมขาบ
 ว่าศรีสุมังคลาพร้อมเดโชแข็งข่ม
 ให้มีสมภารลันเตโชแข็งข่ม
 ให้พระยีนยามันพันปีอย่าได้ป่วย
 ให้มีเยี่ยเงินพร้อมเยี่ยค่าเดียวระดาด
 ขอให้เจ้าได้ค่าล้านลูกประเสริฐมหาคุณแต่ถ้อน
 สองจงยีนยามันสองปีอย่าพรัตพรากันเทิน
 จึงให้สองพระองค์เจ้าตุ้มไพร่ชาวเมือง
 ขอให้สองพระองค์ได้บุตรชายยศยิ่งจริงเถิน
 บัดนี้สองพระองค์เจ้าได้เป็นคู์ทรงเมืองแท้แล้ว
 อันว่าขวัญหัวเจ้าเกสาให้ดำอยู่
 อันว่าทันตาแซ้วชาวติมให้แน่นถึ
 อันว่าตาสองถ้ำดำดีไหลเลื่อน
 อันว่าหูสองก้าขวัญพระองค์ให้มาอยู่
 อันว่าขวัญปากเจ้ามาอยู่ดอมพระองค์
 ขวัญคอเจ้าให้มาโฮมคอออยู่
 ยามเมื่อพระเสวยข้าวน้ำอย่ามีแค้นคังคานั้นเถิน

เขาก็มีใจผิดต่างกันจริงแท้
 มั่นก็ลาแจ่มเจ้าเมื่อห้องพ่อแม่คิง
 เฮ็ดเพสพร้อมเซยตาล่าแลหลังเยียม
 มั่นก็กินอึ่งเพ้าเสียหน้าท่านหยัน
 ผุ่งหมู่เสนติโทษไหมส้อ
 ทั้งเล่าไปปาวอ้อมเมืองบ้านชู่เฮือน
 มั่นจักเป็นกรรมหนักเพื่อนตีเสมอฮ้อย
 เขาจึงฮีบฮือเป็นช้อยให้เพินตีแท้แล้ว
 เขาก็ชิงทั้งเมืองบ่ล่าคอยดูหน้า
 มั่นก็ทำเซยแซโสดบบายสังแท้
 ลางคนเอาใจเข้าบัวร์บัตพ่อแม่
 มั่นก็มีผิวซ้อนเป็นพนแข่งซ่า
 ลางคนไปบวชสร้างบำเพ็ญถึงผิวเก่า
 อันว่าผุ่งสนมน้อยเมื่อหาพ่อแม่เขานั้น
 ยังแต่คนเดียวแท้หมายตายดอมพระบาท
 แต่นั้นเสนาเฒ่าขุนหลวงผู้ใหญ่
 เขาก็ตีปรพทวนแล้วจัดการโดยฮีบ
 ยกภาขวัญใส่เจ้าบุญกว้างนั่งเทียม
 ถวยพระพระบาทเจ้าสองน้อยนั่งเมือง
 ให้พระลุลาภได้ช้อนแท้อย่าเคือง
 ฮ้อยเฮ็ดประเทศท้าวมาเข้าช่วยโฮแต่ถ้อน
 ผุ่งหมู่ไทไพร่ร้อยให้ยูสร้างเพ็งบุญพระเอย
 กับทั้งช้างและม้าผุ่งซ้าให้มั่งมูลแต่ถ้อน
 อันว่านางผุ่งคำมีให้คุณเจ้า
 อย่าได้คะคลาดฮ้างไกลข้างห่างสองแต่ถ้อน
 ให้มีหลายเมืองมาช่วยโฮขอไหว
 ให้ได้ทรงสืบสร้างเมืองบ้านต่อไปนั้นเนอ
 ผุ่งหมู่แวนนามครองเพ็งบุญจอมเจ้า
 อย่าได้มีหงอกกลัวชาวแท้สิ่งใดนั้นเนอ
 อยู่ได้ขุหลันถันให้คงแท้ตั้งเดิม
 ก็ให้ใส่ตั้งแก้วอย่ามีเศร้ายึดมัวพระเอย
 ขออย่าให้ตันอยู่บั้งไผเว้าไกลใกล้ให้ส่งถึงนั้นเถิน
 สามสิตัดอาชญาให้แมนครองธรรมแท้
 อย่าได้คัตติบแน่นคอเจ้าให้ม่อนดี
 อันว่าขวัญแขนเจ้าภูมีทุกฝ่าย

มาเยือกอดน้องนางแก้วแทบเทียม
 ขวัญคิงก็ให้มาพราพร้อมเพื่อนกลุ่มกันนั้นเนอ
 ให้ได้ตุ้มไพร่น้อยชาวบ้านได้ชื่นชมพระเอย
 เขาจึงตีกองชัยพาดเพลงดั่งก้อง
 เจ้าจิงยืนเท่าเฒ่าทรงสร้างนั่งเมืองแม่เนอ
 นางสนมให้พ้อพันเทียมแทบ
 ตามแต่เจ้าบาทำวสิเลือกชมแม่ถ้อน
 อันว่านายยาเจ้าเลยเข้าผูกแขน
 ขอให้สองแจ่มแจ้ยขยี้งลือเกียน
 ทั้งขวช้ายได้ตำกายเหนือ
 บรรवरแล้วทั้งหลายลาเล็ก
 เลยคำค้อยมัวมืดเสียแสง
 อันว่ายาแจ่มเจ้าใจนั้นก็ขึ้นบาน
 แต่นั้นนางยอดแก้งองค์เอกเทวี
 แต่นั้นราชาเจ้าไขคำทุกสิ่ง
 นางจิงฮู้แจบแจ้งทุกสิ่งอันมี
 พเมื่อสองจาแล้วเลยนอนนิทเน่ง
 สองจิงลุกอย่างย้ายไปอาบโล่นสรง
 ค่อมว่าแล้วเสด็จสู่หอคำ
 ก็หากดูนานได้พ้อเดือนทัดเพียง
 กุนี้ไต่ใหญ่แล้วเลยเสีเล่าลิมคุณดั่งนี้
 พระคิดแล้วจิงทันหมู่เสนา
 แต่นั้นราชาเจ้าภูมิกลยอกกล่าว
 ไปหาเจ้าราชาขยศใหญ่
 อันว่าพายยิดผู้พายทรงท้าวใหญ่
 ผากไปหาพ้อเจ้าครบเครื่องของทรง
 พระจิงมาอาขญาให้เขียนสารเฮวฮีบ
 ว่าบัดนี้ศรีสุ่มงคลาล้วนนำมาถวายพระบาทกายพี
 เขาก็มีหมู่จิวแฮดข้างม้ามิ่งมุลคูล
 ก็จิงได้แต่งให้กายยิดพร้อมภายทรงถวายบาท
 ข้างก็จมใจด้วยบิดาคนพ้อ
 ข้านี้เป็นลูกเจ้าเฒ่าท่านพรานหลวงนั้นแหละ
 บัดนี้บุญหุ้มเกล้าเหนือหัวลั่นเกศ
 ข้าปลื้มคุณเจาวันคืนเข้าคำจริงแหละ
 ชาวเมืองให้เรียกชื่อเถนหลวง

มาเยอขวัญเมื่อเจ้ามาบายนมนางนาท
 อันว่าขวัญแจ่มเจ้าสมภารสองมาช้อย
 พรหมโณเกล้าแล้วกัมขาบสามที
 แม่จิงบายเอาฝ้ายมามัดแขนสองอ่อน
 บัดนี้ทั้งเมืองพร้อมยอถวายสองอ่อนแท้แหละ
 อันว่าสาวช่วงใช้พ้อพันมวลมอบ
 แต่นั้นมารดาเฒ่าถวายพรแล้วอย่า
 นายก็ส่งพรให้สองน้อยนาทแพง
 เวียนไปถึงขอบชมพุกว้าง
 ทั้งหัวเมืองให้หลังมาดินเจ้า
 เมื่อสู่ห้องเฮือนย้าวชู้คน
 สองพระองค์เสวยแลงแล้วเนานอนพร้อมพรา
 ได้นอนอาสนาเพียงเสื่อหลวงหายฮ้อน
 ถามฝั้วขวัญชู้องค์ดั่งถ้วน
 พระก็เล่าแต่เค้าเถิงเท่าไต่เมืองนี้แหละ
 นางคิงใจใจว่าเคยเป็นผัวจริงแท้
 สองก็เกี่ยวกลุ่มพันพันกันเท่าฮุงมาแหละ
 ก็หากหอมมาลากลิ่นจันทร์สมคู่
 สองก็เอาเตียงสูงนั้นเนาบโกลข้าง
 พญาอุ้นเจ้าคิดเถิงเฒ่าพ้อคิง
 ควรกูเอาบิดาพ้อคิงมาเลี้ยง
 มาโฮมหมตชู้คนมวลพร้อม
 เฮาจักได้แต่งให้คนกล้าดวนไปแท้หนา
 เมืองกองก็โกลล้ำขบเดือนให้เจ้าขอกอแก้วบิตาราชามคิง
 อันว่าแพรเสื่อผ้าแฮรวก็หากหลาย
 แพรเคียนหัวเสื่อผ้าตีไปให้
 ขุนปมีข้าเขียนแล้วอ่านถวาย
 ขออนญาตให้อย่าใจฮ้ายโกรธเค็มแต่ถ้อน
 นำมาถวายพระยอดเมืองกายพี
 กับทั้งฝูงบ่าวพร้อมได้พ้อฮ้อยลวงมา
 ขอให้ผายโผดข้าเอามาเลี้ยงอยู่ตอมแต่ถ้อน
 ข้างก็เดินเมืองหนีเที่ยวแสวงหาบ้าน
 ก็จิงลูลากได้ตนข้าโชคชัยแท้แหละ
 บุญก็ชูชกข้าได้เป็นเจ้านั่งเมืองแท้แหละ
 ก็พ้อพระเป็นเมืองพระองค์เป็นเจ้าข้าปลื้มคุณเจ้าบิดาตนพ้อ

ขอให้พระภุมมาให้บิดามาอยู่ด้อมถ้อน
 แต่นั้นขุนกล่าวแล้วปิดแจบสารดี
 บัดนี้ขอให้บิดาเจ้าภุมมาผายโผด
 ข้ากณลุโชคได้เป็นใหญ่เสวยเมืองแท้แล้ว
 ข้อยก็มีทูตมาใช้ขอต่อมราช
 ข้อยก็มีเสื้อผ้าแพรอาดเคียนหัว
 แต่นั้นขุนอ่านแล้วเมี้ยนแจบอัดดี
 พายยัดขึ้นขี่ม้าตัวอาดขาวดี
 พอเมื่อเอ่มาแล้วก็คั้นคั่งทายนไป
 อันว่าพายทรงขึ้นอาชะไนดาปอด
 คั้นว่าเอ่มาแล้วเลยเผ่นทายนไป
 ม้าก็พาแจ่มเจ้าขุนเผ่าคว่นไป
 คั้นเจ้าไปฮอดเมืองกองก็อย่าลืมห้างแต่เนอ
 คั้นเจ้าไปฮอดพุนคำเว้าอย่าลืมห้างแต่ถ้อน
 สูอย่ามาแกลงเสียงกล่าวกลอนคำเกลี้ยง
 สูหากโอดโปรดตันจาเว้าว่าบเอานั้นตาย
 บาดว่ามันหากเป็นแม่ฮ้างสั่งมาฮ้องว่ากูแท้หน้า
 สูอย่ามาล้อเล่นการฮ้อน
 เจ้าหากมีปัญญาแต่หากกุมตู่แท้
 คั้นว่าขุนหากซื้อแท้ตู่ข้อยลิกอดเอาพุนแท้แล้ว
 แก้วอี่ที่เอ้อยให้เจ้าครองคอยถ้าชามอ้ายตัวมาพี่ถ้อน
 กลายปักตู่เวียงออกไปมีข้า
 กลายบ้านน้องเขาท้วงซังแซว
 คอน ๆหลับฮุ้งมาเลยแจ้ง
 เขาก็กลายเข้าชั้นผาชั้นขึ้นไขว
 ก็หากเห็นชูขึ้นเนื้อปากวางฟานฝูงหมู่
 เห็นทั้งหมี่เหมื่อยเขาอยู่เทิงปลายไม้
 บ่อาจไฮ้ชั้นฮ้องสนั่นเสียงแท้แล้ว
 อันว่าแลนเห็นพร้อมทุกหมู่เจียงผา
 ถีบม้าเข้าแถมแสบคั่งไป
 เขาก็เอาหินทับใส่กันขมเล่น
 เถิงเดือนปลาย 15 วันก็จึงถึงศาลากว้าง
 ขุนก็ลดเครื่องม้าพาพลพักจอด
 ก็จึงดำนไต่ถ้อยถามข้อเหตุการณ์
 ขุนก็เมื่อหองค์ราชาเล่าการถวยไห้ว

พระอย่าขัดช่วยขวังขึ้นไว้โผดผายแต่ถ้อน
 ข้าเล่าเขียนสารไปข่าวการบิดาเจ้า
 ลุชะโทษข้อยปางนี่ย่าไล
 ข้อยก็อยู่สบายสุขขบมีคำฮ้อน
 ขอให้พระพ่อเจ้ามาถ้อนอนยานาพ่อเอย
 ให้เขาเอามาถวยแต่ตัวบิดาเจ้า
 ขุนจึงลาลงไปไต่ทางมีข้า
 มีแต่คำเหลืออดใส่กระดิงงามล้วน
 พายยัดทรงอาชะไนหมู่สาวแลเยี่ยม
 ผุงเครื่องเอ็งามล้วนทั่วคิง
 อันว่าพายทรงขึ้นอาชะไนเนนัง
 อันว่าสาวฮามท้วงตามทางซีฮิ้ว
 คั้นว่าเจ้าหากคั้นมาแล้วข้อยขอนอนฮ้อนฮุ่นทรงเนอ
 สาวกล่าวแล้วสองขุนเล่าเลยจา
 ทุกวันกูบเว้าดอมสู่มื้อฮ้อยเพื่อ
 สูบ่เอาก็คำแล้วสูจักขอมดูเบ็ง
 ที่นี้การเมืองเจ้ากูจักไปเฮฮีบ
 ให้ห่างทางขุนกล่าวแล้วสาวเล่าเลยหัว
 กูก็ซังน้ำหน้าบเอาขุนเป็นคู่
 ขุนก็ฟังคำน้องไซครองคำม่วน
 ขุนกล่าวแล้วย้ายอย่างตามทาง
 ขุนก็วอย ๆข้ามดงยบางเยี้ยนย่าง
 เถิงคำแล้วเลยเล่าเขาอน
 ขุนก็พากันย้านกลายเขตผาชัน
 เลยเล่าฮอดฮ้อมฮ้วยแควมน้ำย่างไป
 คลานเทิงดินเต่านาเทิงเม่น
 สกุนาเขาพึงคณาหลายหมู่
 บัดนี้แฮดและซ่างฝูงหมู่กระทิงเมยก็มี
 อันว่าคนหาญเจ้าสองขุนเฮฮีบ
 ผุงไพร่น้อยเขาเฮียกตามหลัง
 ก็หากย่อง ๆย้ายหลายนขบวนคืน
 ขุนก็เขาพักยั้งศาลาหลังใหญ่
 แต่นั้นผุงขุนเผ่ากองการรักษเขต
 แต่นั้นขุนกล่าวแล้วเขาเล่าเหตุตามมี
 เขาก็หามของเข้าถวยองค์ภุมมาท

ก็หากจรด ๆ ย้ายไปแท้ไต่ทาง
 อันว่าแม่คำฮ้างขอกทางก็หลายล้น
 ลางพ่องเอ็นจาเล่นหยอกขุนแท้แล้ว
 ฮ้อยว่าเทวดาลงโศคเสียมให้หายฮ้อนนั้นหรือ
 มันก็เจ็บแสบเนื้อตาเจ้าบาดทรงแว่น
 สั่งมาคือเทวดาปากจ่าจ้อย
 หรืออินทร์พรหมครุฑนาคนั้นหรือ
 พี่ก็เหลียวเบิ่งเจ้าดูองค์ค่านิ่งดั่งนั้น
 คันพี่ได้ตั้งเจ้าสือแยงปานแว่น
 พี่ขอไปว่าเจ้าพระบาทพญาเมืองก่อนแล้ว
 คันพี่บงการแล้วบรรวรทุกสิ่งเสีย
 แม่นว่าสิจាំวดอ้ายเกือหมู่ดูไกลดีถ้อน
 ขุนจาแล้วฝูงสาวหัวซีซัว
 พอเมื่อจាកันแล้วบรรวรทุกสิ่ง
 เสนาพาแขกเมืองไปเฝ้า
 แต่นั้นพระบาทเจ้าจาด่านกล่าวถาม
 กับทั้งพระแม่หลักเมืองพูนตั้งได้นั้นดี
 สมหนุ่มหน้าเทวีแก้วค้อยอยู่ตีนนี้หรือ
 กับทั้งฝูงไพร่น้อยเมืองบ้านก้อยู่นั้นหรือ
 ฝูงชาวเมืองค้อยอยู่ตีนเจ้า
 เป็นแต่บุญแจ่มเจ้าก็ยังมีอยู่ดีพระเอย
 ก็ยังเทียรคาสุขอยู่ทรงเมืองบ้าน
 ว่าเป็นพรานแฮดข้างเมืองนี้ข้าลือว่าตาย
 ขอท่านพระพ่อเจ้าเมื่อเสี้ยงอยู่ถอมพระเอย
 ขุนกล่าวแล้วยอสารขึ้นขาบถวย
 มันก็ไซจิกแล้วยอขึ้นอ่านไป
 มาเฝ้าพระบาทเจ้าเดียน้อย่านาน
 แต่นั้นพระบาทเจ้าถามเฒ่าโจทย์หา
 กับทั้งมีงวทรลักษ์หนีมีแท้นั้นหรือ
 ทูลราชาว่ามีจริงแท้พระเอย
 จักว่าตายมีงเมี้ยนสันไต่
 พรานกล่าวแล้วชลเนตรนองไหล
 แต่นั้นราชาเจ้ามีคำบนบอก
 เดียนนี้เขามิหนังสือใช้มาขอมิ่งไปอยู่ตอมตาย
 แต่นั้นขุนจึงเอาหนังสือให้นายพรานเฮวฮีบ

อันว่าสองตามข้างยิงราษฎ์ชาวเมืองก็มี
 เขาก็สน ๆ เต็นชิงกันหลังล่า
 สั่งมากรมชวงพั้นเมืองใหญ่แถบหลวงข้อยเอย
 ตูข้าแลหลังเจ้าหูตางามก็ช่างเหลืออดมานอ
 แต่นั้นสาวกล่าวแล้วขุนเล่าเลยจา
 แม่นเจ้าน้องเป็นลูกเทวดาหรือ
 ก็จึงบริสุทธิ์แท้งามบาดตาเสียมดั่งนี้
 หลิงดูเสียมคือดั่งลิงปลายไม้
 พี่สิแพงเท่าเฒ่าผองเท่าชั่วชีวังพี่แล้ว
 การคากอแห่งเสียมดีแล้ว
 พี่สิเมื่อเฝ้าเจ้าขอเป็นข้อยกล่อมนอน
 ว่าแต่ได้กล่อมกลิ้งจอมเจ้าบ่แขนงพี่แล้ว
 เถิงพี่มาฮ่วมห้องตอมน้องให้สว่างใจก่อนถ้อน
 ขุนบ่เข้าเถิงคุ่มชวงสนาม
 เขาก็พากันไหว้วถวยสารของฝาก
 ขุนก็เดินป่าไม้เมืองใดเป็นที่อยู่
 ยามมานั้นราชายังค้อยอยู่ตีนนี้หรือ
 กับทั้งบุตรเจ้าชายหญิงน้อยใหญ่ก็ดี
 พระกล่าวแล้วขุนกล่าวทูลกลอน
 ฝูงหมูเสนาเฒ่านางนาทน้อยหนุ่มก็ดี
 อันว่าพระบาทเจ้าองค์เอกเสวยเมืองที่พูน
 พระก็ยังคงคิงแท้บิดาตนพ่อพระองค์นั้น
 พระจึงมีสารใช้นำเถิงภูวนาทภายพี่
 ทั้งบ่าวท้าวเขียนสารหมต่ออ้อยอ้อยจริงแล้ว
 พระจึงจำขุนท้าวเสนาผู้เคยอ่าน
 พระก็บ่เชื่อแท้ทันพรานมาฮีบ
 พอเมื่อมาเถิงแล้วนายพรานก้มขาบ
 เขาว่ามิ่งมีลูกน้อยชายหนึ่งมีจริงนั้นหรือ
 พระกล่าวแล้วนายพรานเล่ายอมือ
 เขาก็หนีเหิงแท้หลายปีมีมาก
 แท้บ่ข่าวมาพระเอย
 คืดเถิงบุตราหนีบ่คองเห็นหน้า
 เขาว่าลูกอ่อนน้อยมิ่งได้นั่งเมืองว่าตาย
 กูหากให้บ่ได้ตอมแท้บ่ว่างได้แล้ว
 ทั้งเสื้อผ้าแพรริ้วส่งพราน

พรานก็เห็นหนังสือท้าวทั้งแปดของฝาก
 พรานก็ลาพระบาทเจ้าเฮวฮีบถึงเฮือน
 แต่นั้นราชาด้านดอมขุนไทยแขก
 เขาก็ให้ไปได้คนแพงสุดขนาดจริงแท้แล้ว
 อันว่าอยู่ค่าเข้าแลงายบ้อดอยาก
 เขาก็ให้ไปได้คนนี้ผู้แพงแท้แท้แล้ว
 พอหมื่นฮ้อยคนแท้บ่เอาได้แท้แล้ว
 งามมายิ่งล้ำกว่าสิ่งสิเอา
 คั้นว่าได้ตั้งนั้นเฮาบ่อาจขัดชินได้แท้แล้ว
 พระกล่าวแล้วสองขุนชายบอยมือ
 ขอให้ภูธรเจ้ากุกญาผายไผด
 นองามเป็นฮ้อยจักขอมอบบอยถวย
 ขอเชิญราชาเจ้าเอายาวไว้ก่อน
 ขอให้สองเมืองนี้มีสะพานเที่ยวไต่ไปเทิน
 ขุนกล่าวแล้วพญาเล่าชินความก็หากตรัสคำเดียว
 กุหากให้เมืองเป็นเจ้าก็ว่าบุญนั้นเกิน
 บ่ใช่ตูช่างเว้าสุนี้ก็หากเห็นนั้นตาย
 เป็นเอกตั้งทรงสร้างนั่งเมืองตั้งนี้
 สิบบ่จักคนพอนั่งเมืองเป็นเจ้านั้นหรือ
 กุบให้สูฮีบต่างคินเมื่อนั้นเทิน
 พญากล่าวแล้วขุนริบบาลง
 ขุนก็พักอยู่ยังตั้งแต่คินเดียว
 ขุนก็ผายทรงม้าฆ่า ๗เลย่าง
 แต่นั้นฝูงสาวด้านดอมขุนสองอ่อน
 มาเห็นลิงวอกฮ้ายเจ้าพี่หน่วยแห่งซัง
 ก็จึงเร็วพลันหลบตัวคินยามเช้า
 ว่าจักขอดใส่นิ้วมือไว้ก็เล่าหนีนี่ได้
 บุญบ่เคยได้แก้วมาใกล้ก็เล่าไกลแลเนอ
 แต่นั้นขุนเล่าด้านจาเล่นหยอกสาวแท้แท้แล้ว
 เสียตายเป็นคนมาบ่จวบสังเต้เจ้า
 ฮ้ายก็ฮยันแต่น้ำหนองบ่ใสเกิดเป็นตมขุนมัวให้พิลลอย
 คั้นว่าเห็นบ่อนบั้นตัวข้อยสิตัวคิน
 ขอให้อดซ่อนไว้ขามถ้าพี่มาก่อนเนอ
 เขาก็แฉว ๗เสียงว่าเมื่อก็เมื่อถ้อน
 เคยมีผัวอยู่ไปขามแต่นี้แท้แล้ว

พรานก็ชลเนตรฮ้อยอำหน้าหลังไหลแต่นา
 วันคินคิดอ่าวถึงบุตรน้อย
 เจ้าจงเมืองข่าวให้พญาเจ้าช้องคั้นนั้นเกิน
 แม่นสิหาไผมาเพียงมันจริงแท้
 มีแต่ลาบและก้อยแลงเข้าบ่ขาดวัน
 เจ้าจักเอาคนเข้ามาขอผัดเปลี่ยนก็ดีถ้อน
 คั้นว่าหากอยากได้ให้หาพรานผู้ประเสริฐยิ่ง
 คั้นบ่ได้ตั้งนั้นเฮาบ่ให้ส่งไปแท้แท้แล้ว
 คั้นสุหาบ่ได้ปานนั้นฮ้อยยามาแท้ตาย
 ตูข้าขออาสาแทนหมุ่นองาช้าง
 ให้ผู้เฒ่าเมื่อหาเจ้าให้เห็นหน้าลูกตนพระเอย
 อันหนึ่งขอให้เป็นสหายเมืองต่อตามเมื่อหน้า
 อยาได้คิดบาดสันจำจี้ค่าข้อมือพระเอย
 อันว่าเมืองพุนพีคือใกล้ให้ห้องเที่ยวนั้นเทิน
 บ่เปลี่ยนตัวมิให้เฮามีอาสันได้เมืองสุกีนามไพร่กุกญา
 มันนั้นตั้งแต่งเป็นลูกเฒ่าพรานงามนามไพร่
 เป็นสันใดแท้สุจึงได้เอาคนฆ่าภาษาต่างถิ่น
 อันว่าฝูงชาติเชื้อองค์เอกพญาเมือง
 สูสังเอาไพร่น้อยทรงบ้านนั่งเมืองนั้นตาย
 ถึงราชาให้เล่ากลอนผายผิยนนั้นเกิน
 ถึงหอไซที่เขามิซ่า
 ก็จึงลาภูมิตัวคินเมื่อมีซ่า
 ฝูงหมูบ่าวสำน้อยนำส่อนบ่วาง
 สังมาฟ้าวต่าวปิ่นเมื่อบ้านคืดฮอดเมียเจ้ารือ
 เจ้าก็ฮายเมียขวัญผู้อยู่คองทางบ้านนั้นรือ
 โอนาเฮียมก็มาเสียดตายแก้วจามะรงค์สองหน่วยเฮียมเต้
 สังมามีเวรต้องววยไปหายหวังเสียนอ
 สาวก็เห็นแวว ๗ท้วงตามทางซีซั่ว
 โอนอพี่ชายซั่วฮ้ายสาวหมื่นหน่วยคิงคาวที่ตาย
 จังมานั่งคิดส่วยล้างให้พี่ส่วงอวารว่ารือ
 คั้นบ่เป็นการแท้พี่ขอลาไปก่อน
 ใหนักองคองคอยถ้าถึงเมื่อยามอนมาน้องอย่าฟ้าวกินก่อน
 ขุนกล่าวแล้วสาวหัวซีซั่ว
 ตูก็บ่อยากได้ของเก่าเพิ่นชมเหย
 สาวก็แฉว ๗เอ็นนำหลังส่งไปแท้แล้ว

ขุนก็ตัวหน้าเยี่ยมหัวแล้วเล่าไป
 หลังเห็นรอกวางฟานปบตีนคโยงโตนเต้น
 สกุนาจับอยู่ฮังเฮียงซู้
 ขุนจึงเร็วพลันเข้าเฝ้าราชาแก้ว
 สุดแต่ข้าพระบาทเจ้าขาบหลายที
 แม่่นสิเอาหมูเงินคำแก้วไปถวายขอไถ่ก็คืนนั้น
 เสาจักเอาคนเข้าไปขอผิดเปลี่ยนก็ดี
 เฝิ่นก็ตรัสอาชญาตันว่าเอาไพร่ทรงเมืองแลณา
 กุบให้สู้อย่าครองว่าตาย
 ยิงนองได้ปีละฮ้อยหาบแท้
 ข้าก็ทูลซู้ขึ้นหมวดาปญญา
 ขุนกล่าวแล้วพญาเลาเลยจา
 ก็จึงถามเถิงเฒ่าบิดาเฮายังค้อยอยู่ดีหรือ
 อันว่าที่อยู่เจ้าจงเก่าเฮายังนั้นหรือ
 พญากล่าวแล้วขุนขาบยอมมือ
 ข้านี้ก็มีค่างามห้ามเสียจึงฟังแท้
 ทั้งเมียเพื่อนนั้นก็ยังพร้อมพรำกันพระเอย
 เสาก็เร็วพลันตกแต่งไปขอข้าพระกล่าแล้วฮีบแต่งมีนान
 อันว่าอาชะน่ม้าสามสิบตัวทรงเครื่อง
 อันว่าชายช่วงใช้ชาวหนึ่งไปน้า
 อันว่าพลายยิดพร้อมทรงข้าเล่าคืนนั้นเท็น
 เเท็จงอดสาข้าคืนไปเฮาฮีบ
 สองขุนบ่ข้าลาฮีบเลยไป
 เขาก็คุมช้างม้าจ้วควายย้าย่างไปแหแล้ว
 ยาบ ๆย้ายข้ามโคกโพนสูง
 ขุนก็ไปเฮายังศาลาหลวงของเก่า
 ขุนได้ข้อถามต่อหาการ
 ขุนเมืองฮู้จึงพาไปเฝ้าพระบาท
 แต่่นั้นพญาหลวงตันจาต่อขุนหลวง
 อันว่าหญิงชายพร้อมกูปเอาจักอย่าง
 กูหากเว้าแต่เค้าเมื่อก่อนขุนมาพ้นดา
 สอพลอกกล่าวจาตั้งสุหลายลันนี้ตาย
 สู้สั่งมาฟังคำบักอุ่นน้อยเป็นฮ้อยแห่งมันดั่งนี้

ย่อง ๆย้ายตามทางกลายด่าน
 เลยคำค้อยเขาจอนอนดินหลังเห็น
 คั้นว่าฮู้แจ่งแล้วเลยเล่าเดินไปหลายวันคืนก็จึงเถิงยามเช้า
 เว้าซู้ขึ้นผายผิยนบ่หลอ
 เฝิ่นก็มีอาญาตรัสว่าบ่มีให้ได้
 จักหมิ่นลันแสนต้อก็บ่เอา
 มีมากลันคนแท้ก็บ่เอาพระเอย
 พรานคนนี้เป็นคนดีแต่พ้อปู้กูพ้น
 คั้นว่าสู้อยากได้แท้ ๆให้หาพรานมาเปลี่ยน
 พระเมืองเจ้าจั่งสิเอว่าดา
 สุดแต่อาญาตรัสว่าบ่วางมาให้
 คิดเถิงบิดาตนอยากเอามาเลี้ยง
 ก็บ่มีโภยพยารี่ใช้ในเนื้อสิ่งใดนั้นหรือ
 รู้ว่าไปปลุกเฮือนชานอยู่ที่ใดนั้นเด
 ก็ยังสบายตัวฮ้อยอยู่ดีน้าเจ้า
 อันว่าเฮือนชานเจ้ายังเนาของเก่า
 ขุนกล่าวแล้วพญาเลาเลยกระสัน
 อันว่าพลายสิบตัวหมู่งจ้วควายชาวห้า
 กับทั้งหญิงข้าใช้ชาวห้าฮูปงาม
 นำไปขอเปลี่ยนเอาบิดาเจ้า
 เขือกเคยปากเว้าน้าเจ้าพระยอดเมืองพ้นดา
 คั้นหากได้พ้อแล้วเฮาสีเลี้ยงใหญ่สูง
 ผุ่งหมูคนหลวงหลายหลังไปสามฮ้อย
 ทั้งฮ้อยข้าหญิงชายพร้อมหลังไป
 หลายวันคืนก็จึงเถิงเมืองกว้าง
 แต่่นั้นขุนพวกบ้านเสนาเฒ่าหลังมา
 พลายยิดทั้งพลายทรงเกล้ากานผายผิยน
 ขุนก็ทูลได้ข้อฮู้อันแท้เล่าเขา
 เสาบ่เอาของสุหมู่งจ้วควายข้าง
 ของกูมีบ่ไฮ่ของนี้มากหลายแท้แล้ว
 บ่ได้พรานคนดีมาเปลี่ยนเอาบ่มีได้
 สูงจิ้นเมื่อถ้อนมาสั่งบ่เฮ็ดเวียกสันนี้
 พญากล่าวแล้วขุนขาบลาลง

ท้าวอุจน์จ้าวทองผูก 7

แต่นั้นศิลาก้อนพญาอินทร์ก็ไหวหวั่น
 พระก็เยียงเห็นแล้วคิงตรงดูถึ
 แต่มั่นพระอินทร์เจ้าก็จึงทันเอาเจ้านางเทวดาองค์หนึ่ง
 อันว่าผีปอบอี่แม่หม้ายกินแท้ก็จึงตาย
 อินทร์จึงวาจาต้านให้นางเทวดาฟังทุกสิ่ง
 เจ้าจงลงช้อยป้อปองเว้าปากสอน
 อินทร์กล่าวแล้วเฮฮิบเดาดา
 อันว่ามงกุฎเกล้ากระจอนหูสุดสอด
 สังกวาล์สุบใส่คองงามแยม
 กำไลขาใส่ตีนงามระห้อย
 ทั้งเล่าทาปนแปงดูหน้าส่องใสแท้แล้ว
 สุดที่อาคมคักเคี้ยงงามประสงค์ย้อย
 ยอมือลาอินทราธิราชท้าวเอาขึ้นขึ้นใส่หัวแท้แล้ว
 เจ้าอย่ามีเหตุต้องโภยฮ้ายสิ่งใดที่เนอ
 มาเมืองท้าวราชาฟ้าเฮือ
 ว่าดูราฟ้าเฮือเจ้าองค์เอกพญาหลวงช้อยเอย
 อย่าได้ผิดเถียงแท้เรวกันมันบ่มั่น
 มันจักยากแก่ฝูงไพร่น้อยชาวบ้านไพร่พลแท้แล้ว
 ดีท้อทำมิตรมันยกันแท้ก็จึงควรขอบดา
 ก็บ่มีไผ่ปานต่อมือพญาได้
 โขงขอบใต้ลุ่มฟ้ามีแท้ผู้เดียวนี้แล้ว
 มัวแต่มารบต้องกันแท้บ่ควรท่านเอย
 สังกมาเอากันมาอยู่พลอยเป็นฮ้าง
 มาเขานอนฮ่อมไม่ป็นหน้าบ่ควรแท้แล้ว
 อันว่าเฮาห้ามแล้วพญาเจ้าจงฟังนั้นเห็น
 พระให้มาเหนียนน้อมสุเจ้าให้อย่างกันแท้
 อย่าได้สันซ้อล้อเสมอไม่่งายเดียวนั้นตาย
 มิ่งนี้เป็นผู้หยิงแท้สังจาเว้าซ่มแห่งนี้ได้
 ให้ฮิบหนีอย่าซ้ากุสิมาให้มิ่งมรณ์แท้ดา
 ให้มันมาสิบทางต่อถูกบ่ย่านมันหากลือถูกแท้แล้ว
 ต่อฟ้าบ่มีย่านต่อไผแท้แล้ว
 นับแต่ได้ขอบฟ้าก็มาน้อมผู้เดียวนี้แล้ว
 เจ้าก็ลือซาแท้สมภารมีมากจริงแท้แล้ว

เลยเลาแข็งกระด้างพระองค์เจ้าล้ำแยง
 พระก็จึงเห็นพระขอบฟ้าบุญแพ้มข่มเหงนั้นแท้แล้ว
 นางนี้เป็นแม่เจ้าอุจน์หล้าแต่ยังน้อยเกิดดอม
 นางจึงไปเกิดเป็นเทวดาอยู่ทรงวิมานแก้ว
 อันว่าพญาขอบฟ้าจักมาเข้าพระอุจน์เมืองแท้แล้ว
 อันว่าเมืองไผมันก็ให้คินเมื่อแท้
 นางทรงอาภรณ์เครื่องดีประสงค์เอ
 คิงเบ็งบ้ายสะไบผ้าแผ่นขาว
 แหวนใส่ก้อยม้าวสอดสับแขน
 นางก็ทรงผืนล้วนสะไบผ้าทิพย์อาจ
 ก็หากงามยิ่งล้ำคู่ประเสริฐมหาคุณ
 นางก็ทรงสมแล้วลีลาคุกเข้า
 แต่มั่นพญาอินทร์ต้านถวยกลอนนางนาท
 ให้นางได้กลับดาวตั้งคินถ่อนอย่าแผ่นลงมีซ่า
 นางจึงหยุดอยู่ยังกลางหาแล้วกล่าวจา
 สังกมาสอนความผิดสำตัวสันนี้
 ให้ช้อยขอห้ามเจ้าให้เวากันคินฮิบ
 ก็หากหลายปีแล้วแต่เรวกันคนอยู่
 นับแต่นอกขอบฟ้าเจ้าเป็นเอกคนเดียว
 อันว่าทางซ่มพู่พิราชาพญาอุจน์
 เขาก็มาขอห้ามฝูงพญาทั้งสองฝ่าย
 มันสิเกิดยากแก่ฝูงไพร่โยธา
 ตัวพระองค์เจ้าก็วางโฮงผาสาท
 บัดนี้เฮาขอห้ามเจ้าฝูงพญาทุกหมู่เฮาถ่อน
 เหานี้เป็นเมียเจ้าพยาอินทร์ตนประเสริฐจริงแท้แล้ว
 ดีท้อทำสหายแก้วแพงกันติดต่อไปตาย
 นางเทวดากล่าวแล้วฟ้าเฮือโกธา
 ซาติที่เป็นผู้หยิงนี้ถูกบ่ฟังความสอนสั่งมิ่งแท้แล้ว
 สังกมาออกปากอ้างหาแต่พญาอินทร์นี้ได้
 พญาเมืองนอกขอบตั้งแต่ดิน
 มิ่งฮิบหนี ๆกขถ่อนอี่หยิงเอยมิ่งอย่าอยู่
 แต่มั่นนางเทวดาต้านจาต่อสองพระองค์
 แต่มั่นนางเทวดาต้านจาต่อสองพระองค์

เจ้าก็ลือชาแท้มภการมีมากจริงแล้ว
 อันนี้มาเรวฆ่ากันตายเสียชื่อสนั่น
 เจ้านี้มักโลกเสี่ยวขาดแผ่นดินเมืองแท้นา
 อันว่าชมพูนี้สัพพัญญูเป็นผู้แต่งตั้งแปงตาย
 เจ้าจักไปยากฮือเท่าหมดชั่วราชาที่ดีถ้อน
 เขานั้นทำบุญสร้างสมภการศยั้ง
 เจ้านี้นอกด่านด้าวแห่งปมี่สัง
 มีแต่ใจโกรธกล้ามักโลกโลกาตั้งนี้
 อันว่าเมืองไผ่ไผ่เมืองมันตั้งแต่งเองเถิน
 อันนี้ว่ามาให้คำแข่งเกอนขนาดแท้นอ
 ฟ้าเฮือกกล่าวแล้วนางเทวดาเล่าเลยจา
 กลัวจักเสียหน้าแท้ฝูงพญาสิตกต่ำไปนั้น
 นางเทวดากกล่าวแล้วฟ้าเฮือโกรธโธธา
 เถิงนางแล้วค้วบายก็ปลีก
 แต่นั้นพญาก็กำแขนเจ้านางเทวดาฮัดโฮบ
 ฟ้าเฮือเจ้าหลบต่าวค้วจับนางก็หลบปิ่นไปไกลฟ้ง
 แต่นั้นฟ้าแวดพร้อมพร้อมฟ้ามิมฟ้าแดง
 พอเมื่อไปเถิงแล้วพากันล้มช้วย
 ฝูงพญาเจ้าเฮวฮีบทยานนำ
 นางก็หลบทยานปิ่นไปไกลหลบหลีก
 แต่นั้นฝูงพญาเจ้าหัวเมืองนอกขอบ
 สิบหัวพญาพร้อมโฮมกุมเอานางนาท
 นางก็ผ่นขึ้นฟ้าพญาฮีบไปตัน
 อันว่าหลายพญาแท้มตามจับนางนาท
 นางก็เหาะหอบอ้อมโขงขอบจักรวาท
 นางทยานวงอ้อมจักรวาทสามฮอบ
 นางจึงทยานตนเข้ามาเถิงพญาเวส
 อันนี้ฮ้อยที่เป็นเมียเจ้าพญาอินทร์ประเสริฐ
 พญาขอบฟ้าเลยโกรธโธธาบ่อย่าแท้แล้ว
 บัดนี้เฮาอย่าช้าฮีบปาวกันนำเทียวเทิน
 พระกล่าวแล้วฮีบผ่นทยานไป
 แต่นั้นฟ้าเฮือเจ้าเหลียวเหลือบเห็นพญา
 บัดนี้ชาวชมพูพร้อมกันมาเรวต่อเฮาแท้แล้ว
 พระกล่าวแล้วเต้าหมู่มาโฮม
 แต่นั้นเวสสุวรรณเจ้าเตินพลทยานใส่

ควรที่ฮักขอดมันเป็นแก้วแก่นสหายขอบตาย
 คำผิตบมีถ่องเสี่ยวสังมาฮ้ายแก่กันตั้งนั้น
 คั้นว่าเจาหากตายก็สิได้ไปตกหม้อหลวงบมีม่ม
 บ่พ่อนสุญเศร้าฮ้างวางเสี่ยวเปล่าแปน
 ก็บ่ปูนปานเหมือนท้อเขาจริงแท้
 ใจซ้อแท้คำเสี่ยวแมนบมีแท้แท้แล้ว
 บ่ได้ทำบุญสร้างศีลทานติดต้อสังแท้แล้ว
 ควรที่มีจิตใจขอดเป็นสหายแก้ว
 ฝูงหมู่ชาวไพรน้อยกระเสริมสร้างอยู่ดีแท้ตาย
 โหมมิงงามยังแยมคำเว้าแต่ช่มเหงตั้งนี้
 เฮามาสอนคำดีก็เล่าเป็นคำฮ้าย
 สูหาว่าสุสิแก้คำนี้อย่าหวังเถาะเนอ
 จึงทยานตนเถิงว่าสิกุมเอาแท้พื่อไป
 นางก็หลบต่าวปิ่นไปมาหลบหลีก
 นางก็กวัดแกว่งเป็องแขนเจ้าหลุดเสีย
 พญาเฮือเจ้าตันหน้าบให้ไป
 สามพระองค์เสด็จช้อยพญามีช้า
 นางนาทให้ทยานฮีบไปเสีย
 ดันทางฮัดต่อนหน้านางไว้บให้ไป
 ฝูงพญาลัดไว้ตันหน้าก็บฟ้ง
 พากันขึ้นสู่ฟ้าไปต้อนช้อยกันแท้แท้แล้ว
 ททยานไล่อ้อมนางแก้วอยู่กลาง
 นางก็หลบไปมาท้วงฉลกลว้าง
 จับแขนนางได้แล้วก็เลยช้ำหลุดเสีย
 ฝูงพญานำตามบ่วงนางแท้
 อันว่าฝูงหมู่ท้าวนำสิ้นบ่วงแท้แท้แล้ว
 แต่นั้นพระเวสสุวรรณเจ้าฮู้แล้วจึงเตินฮ้องปาว
 พระก็ใช้ต้วนฟ้าวมาห้ามบอกสุแท้แท้แล้ว
 จึงพากันตามไล่นำบ่เซาได้
 ไผ่ผู้มีมนต์ดีให้เป่าไปอย่าร้อช้า
 มีสามสิบองค์เล่าทยานวงล้อม
 มาตามตนจึงปาวพลมิช้า
 ไผ่ก็อย่าได้ช้าดาเนื้อแต่งตัวแท้ตาย
 อันว่าพญา 16 องค์ก็เล่าวางนางแท้
 กุมพญาขอบฟ้ากลางหาวพุนที่สูง

ชุ่คนชู่ฮวยมนต์แก้มกุ่มกันเสียงสนั่น
 ลางเทื่อเป็นไฟเท่าถึงบนคุงเมฆ
 ทางเทิงเป็นลมพร้อมทั้งฝนแสนท่าก็มี
 ลางเทื่อเป็นแผ่นกว้างกระดานแก้วลั่นเต็งแท้แท้แล้ว
 พญาขอบฟ้ากูอ่อนน้อยแสมมากแท้แล้ว
 เรวแล้วก็จึงจับมัดได้แดงเงาผูกเอาได้
 แต่นั้นเวสสุวัณเจ้ากัณดารรักษาอยู่
 ปันเสรกันรักษาชูปต้อ
 พากันเหาะหอบเต็นนำอ้อมฟ้าเฮือลวง
 ผุ่งพญาคุมจับหลุดเสียប់พันได้
 ฟ้าเฮือทำถีบทำวองคีโตแท้เล่าสะเด็นแท้แท้แล้ว
 เรว
 ขุนลือท่างฮวยมนต์ให้เป็นสะบูใหญ่
 แต่นั้นเวสสุวัณเจ้าฮวยมนต์สาเพิกจริงแท้แล้ว
 ก็จึงเป็นฮุ่งเกี่ยวขุพลผู้ขนาด
 แต่นั้นขุนลือท้าวเฮวพลันฮีบบอก
 ขุนท้าวเฮวบ่เข้าทยานฮีบจับสูง
 ฮุงจึงหกลับเป็นง้าวหลาวแหลมหอกดาบ
 แต่นั้นฟ้าเฮือเจ้าจึงได้อ่อนเสียชัยแท้แท้แล้ว
 แต่นั้นขุนลือท้าวฮวยมนต์เลยเป่าไปแท้แล้ว
 แต่นั้นฟ้าเฮือเจ้าทยานฮอดพลแพน
 ก็จึงวาจาต้านถึงเทวดานางนาท
 เหาก็เคียดแต่เวสสุวัณเจ้านำพลมาช่วยเสียนั้น
 บัดนี้เขาจับได้ฟ้าคัปปี้แดงเฮาจักทำสันไตจั่งลีเอาเขาได้
 ผุ่งหมูโยธาเขาจุดเพียงตามไต้
 ก็จึงถึงสำนักกว้างเขายังอยู่เย็นแท้แท้แล้ว
 พอแต่นั้นฟ้าเฮือเจ้าคิดฮอดสองพญา
 เหาจักคิดสันไตแท้ผุ่งพญาให้คิดฮอดอุ้ออัน
 พระกล่าวแล้วขุนเอกเล่าเลยชาน
 ขุนกล่าวแล้วฮวยมนต์ได้เป่าไป
 ว่าจักบินไปเข้ากรงหลวงครุฑใหญ่แท้แท้แล้ว
 แต่นั้นแหงวันผ้ายบินไปไว้ ๆ
 แต่นั้นเวสสุวัณเข้าคินิงหวลเห็นเหตุ
 แก้วเขานันปล่อยมาบ่ออย่าแท้แล้ว
 กูก็ซอมคุมันบ่แม่นแมงวันแท้

คือตั้งฟ้าผ่าไม้ตั้งอ้อท้าวบน
 ลางเทื่อเป็นแม่น้ำไหลยู่ลวงมา
 ลางเทื่อเป็นคนลั่นฟ้ากันเสียงสนั่น
 ก็หากเรวกันได้สามวันเทิงอากาศ
 เวสสุวัณเจ้าสามลือองค์แข่งขนาด
 ทั้งห้าคัปปี้ท้าวผูกคอกพันธนังสองพญาตกชัวแล้ว
 พันสี่ล้านคุมสองท้าวล่องไปใส่คอกไว้แสนหมื่นพันอัน
 อันว่าเวสสุวัณเจ้าทั้งพญาหลายหมู่
 ไกลลีได้ฟ้าเฮือทยานหลบ
 สุดที่แสมถนัดแท้ปานข้างสารแสนโกฏีจริงแท้แล้ว
 แต่นั้นขุนลือพร้อมขุนเทิงเห็นลากจิงทยานขึ้นฟ้ามาตั้งต่อ
 ยิงใส่ท้าวชมพุกว้างบ่ถ่องได้แท้แล้ว
 พญาเวสสุวัณคิดเคียดแท้จึงฮวยมนต์แก้วศาสตรศิลป์
 ยอทางตีปิ่นเป็องเสียแล้วเลากิน
 ทางปล่องกันทั้งฟ้าแผ่นดินทยาน
 ขุนก็กอยแสมกวัดแกว่งไปมีซ้ำ
 ตกถึกขุนขอบฟ้าเขาย่านแล่นหนีมากแท้แล้ว
 คันปี่มีขุนลือช้อยพระองค์เสียหน้า
 ผุ่งหมูหอกและง้าวก็หายเสียอยู่เย็น
 ก็จึงเขาหอยื่นชู่พญาโฮมพร้อม
 สุดที่งามเลิศล้ำคิ่งอ้วนยอกหญิงแท้แท้แล้ว
 นางจิงหนีพลได้ไปแท้เที่ยงจริงนั้นแท้แล้ว
 พระกล่าวแล้วเลยคำเสียแสม
 แต่นั้นเวสสุวัณเจ้าพากันทยานล้าลวงลง
 ถึงเมื่อพอดิแล้วเสวยแลงแล้วอย่า
 บัดนี้เขาเอาได้จับใส่คอกวงซง
 คิดสันไตจั่งลีได้เขานันออกมานี้ได้
 ขอลองฤทธิ์ไปเบิ่งดูให้เห็นแจ้ง
 เป็นแมงวันเขี้ยวลวงบินมีซ้ำ
 แล้วจึงจับแจ่มเจ้าสองท้าวออกมาว่าตาย
 คิดว่าไผ่บู่บินผ้ายเข้าไป
 อันว่าแมงวันนี้อ้อยที่ศาสตราเพท
 กูจักลองเบิ่งแท้หลอนว่าแม่นมนต์เขาบู่
 พระก็เอาน้ำเผิงมาเสกมนต์ดี

ก็จึงเอาไปวางคอกหลวงสองท้าว
 ก็จึงเห็นน้ำผึ้งบินเจี่ยเจิดลง
 เลยอ้อมท้องบินขึ้นบ่เป็นแท้แล้ว
 ก็จึงตายมอดเมี้ยนทางเจ้าเล่าค่อง
 ก่อนเจ้าไปเอาท้าวออกมาพระเอย
 เป็นตัวหนูแล่นไปมีซ่า
 เขาเลยไปทูลราชาเวสสุวัณเป็นเจ้า
 มันจักเอาท่อนท้าวสองพญานั่นออกไปบ่อย่าแล้ว
 พระจึงนิรมิตให้เป็นก่องดอกไม้ทั้งปลาขึ้นอยู่ใน
 หนูจึงเดินกลายหอมอยากกินดีคือย
 กลิ่นหอมเลยเกิดเป็นพิษแท้ในท้องไค่พอง
 ก็หากเสียชั้ยง่ายแล้ว
 เป็นแมงมุมโตไปคีค่อม
 เหาฮีบไปคอบเจ้าเวสสุวัณนั้นบ่นาน
 เขาก็กลับเพศให้เป็นแท้เขามาแท้แล้ว
 พระก็ฮวยมนต์ดีไปไม่มีซ่า
 ขบคาบได้แมงมุมนั้นเล่าตาย
 คองแมงมุมลวงฝ้ายคืนแท้ก็บ่เห็น
 ซ่าก็คิดเคียดแค้นขอลองแก้ศาสตร์ศิลป์
 ก็จึงกลอยกล่าวต้านจาเว้าต่อขุน
 กูก็อยู่ดูฟ้าคอบเจ้าฟ้าแดงใหญ่ราชาแท้นา
 พระกล่าวแล้วขุนไทยเล่าฮวยมนต์
 แต่นั้นชาวยุ้งกำขมพู่เห็นหลาก
 แต่นั้นเวสสุวัณเจ้าเหยี่ยวเห็นคักแค้น
 แต่นั้นฟ้าเฮ้อเจ้าคองยุ้งบ่กลับตัวคืนแล้ว
 แต่นั้นขุนลองท้าวขุนอาสาเบ็ง
 หาบเครื่องค้ำไปตลาดใหญ่ขายของ
 มีทั้งมันจันทร์คู้พิมเสนหลายอย่าง
 มีทั้งอมเนียมหอมหลายสั่ว
 มีทั้งขนมมันหมูเจือใส่กันกับกล้วย
 เอาใส่ซ่าเลยซ้าหาบไป
 ก็จักกลายเป็นคนปวงไปคือบ้า
 เป็นสาวฮามหาบไปมีซ้ากลายพลเข้าโยธาอนันต์เนก
 ก็เพื่อว่าเวสสุวัณได้เตือนเขาแต่ครั้งก่อน
 อันว่าในใจเขาพวกรุ่นชวยโถงเล่น

แต่นั้นแมงวันฟ้าบินมาเฮวฮีบ
 ก็จึงกินน้ำผึ้งมนต์ดีหนักยิ่ง
 เวสสุวัณท้าวจับเอาเลยฮีบ
 แต่นั้นขุนเอ็งท้าวขอลองฤทธิเบ็งเข้าขอชน
 ค่อมว่าขุนกล่าวแล้วฮีบเป่ามนต์ย่ำ
 แต่นั้นหนูเผือกถ้าขมพู่เห็นหลาก
 อันนี้หนูอุบายฮวยมนต์เขาใช้ลวงมา
 แต่นั้นเวสสุวัณเจ้าจึงเล็งไปเห็นแน่
 ขึ้นนั้นหอมยิ่งล้ำเท่าทั่วในสถาน
 หนูจึงเหาะยงเข้าไปในก่องหอมสมเสพ
 ทั้งเล่าเป็นเชือกคล้องคอไว้เล่าตาย
 ขุนกล่าวแล้วเฮวฮีบฮวยมนต์
 แต่นั้นแมงมุมกำขมพู่เห็นหลาก
 อันนี้ก็หากเป็นแมงมุมกำของพญานอกขอบ
 แมงมุมกล่าวแล้วเวสสุวัณใหญ่เหยี่ยวเห็น
 บังเกิดเป็นขี้เกียจคลานไปเฮวฮีบ
 ก็หากเสียชั้ยท้าวราชาบนอกขอบ
 แต่นั้นขุนไทยท้าวทูลราชาฟ้าเฮ้อ
 ขุนก็ทูลสุลีแล้วราชาขมขึ้น
 ให้ฮีบฮวยอาคมกล่ามนต์ไปอย่าหย่อนเที่ยวเทิน
 ปานนี้เขาทรงเหงาอยู่หมองมย้อย
 เป็นยุ้งบินเที่ยงคืนไปฟ้าว
 ก็จึงไปไหว้เจ้าเวสสุวัณแท้นาน
 เลยฮวยมนต์เป็นหิ้งห้อยกินยุ้งนั้นมิ่งมรณแท้แล้ว
 พระบ่เห็นยุ้งมาเล่าระอาใจแท้
 จักให้เป็นนางสนมหนุ่มหน้าสามน้อยฮูปางม
 มีทั้งดวงดอกไม้หอมอ่อนนานา
 มีทั้งเหลื่อและสิ่วครีมพร้อมสอดผม
 มีทั้งปักปิ่นเกล้ากระจกตั้งเบ็งเงา
 มีทั้งปูปลาพร้อมของกินหลายอย่าง
 ไผหากบายเครื่องค้ำหญิงอุบาทว์ไปขายตั้งนั้น
 แต่นั้นขุนกล่าวแล้วเลยฮีบฮวยมนต์
 ก็บ่มีไผปากเว้าจาแท้อยู่เย็น
 วันนั้นไปเลิกบ่ให้เว้าดอมแท้แห่งผู้หญิงแท้ตาย
 มีแต่อยากจับแก้มชวงอุ้มใส่เพลานั้นแล้ว

แต่นั้นหญิงอุบาทว์ฮ้ายหาบของย่างไปขาย
แต่นั้นเวสสุวรรณเจ้าเหลี่ยมเห็นฮีบเป่ามนต์แล้ว
เขาก็พากันไปขอหาบเว้านำสาวงามอุบาทว์
ไผ่กล่าวเว้ามันเล่าฟังความ
คั่นบ่เป็นดั่งเว้าลียอมให้ฆ่าเสีย
ให้เฮาหาว่ามันพรางตัวะชู่คนจริงแท้
พร้อมกันไปกล่าวต๋านจาแท้ต่อมัน
วาจกบ่นบอกไว้วันมื่อพร่ำพร้อมเสมอนั้นแล้ว
พากันจับเอามันบ่นานจริงแท้
ผู้หนึ่งเล่นเข้าได้แขนขวาแท้ปาดเอา
ผู้หนึ่งบปเล่นเข้าขาขวาได้เล่าฟัน
อันว่าขุนไทยคงก็บ่เห็นเย็นบึง
เฮาจักคิดสันไตจึงลีเอาเขาได้
เข้าขอผีป่องคูเบ็งฤทธิมันแท้
เข้าบ่คิดยากแค้นสังแท้ทอใยพระเอย
ก็จึงจำขนลือฮีบไปมีข้า
เป็นชายมุกขมอดไฮ้อือกระเบื้องเทียว
เป็นขาหักจ๋อยโซดฮ้าย
ทิ้งเล่าเป็นหลังขดโก่งลงสั๊กเท้า
ทำเป็นเสียงฮ้องให้ขอข้าวเพิ่นกิน
พระก็จำเขาไปเรียกมาถามถ้อย
บัดนี้พระบาทเจ้าทันข้าถ่องถามแท้แล้ว
มัยฮีบฮวยพระคาถาคอกเพทะลายม้าง
พระก็เพ่งหักแตกกระจวนสะเด็นพัง
คั่นว่าคนอุบาทว์นั้นก็ไปพร้อมพร่ำพญา
ไทยคูกแสนโกฎี่ถ่านทยานฟ้าวเล่นนำ
กับทั้งยมภิวาลเวสสุวรรณทยานฟ้า
ฮีบฟังฟ้าวทยานเด่นล่งตาม
ทั้งพญาเสื่อหมีแฮดกระทิงทยานฟ้า
หมายว่าลีเอาให้ได้นำสันบ่วง
พญาขอบฟ้าดาห้างเทียวปลัน
แต่นั้นกำฝ่ายเจ้าฟ้าเฮื่อทยานเร็ว
ชู่คนชู่ทำฤทธิให้เร็วกันเทิงอากาศ
แต่นั้นโยธาก้ำพญาเวสสุวรรณหลวง
แต่นั้นองค์พญาเจ้าหัวเมืองนอกขอบ

เถงหมู่ไทยรักษาคุกคอกพญาสองท้าว
มนต์ก็กลับกายบั้นเป็นท้าว 4 คน
ก็จึงปากกล่าวต๋านขอเป็นชู่ชู่คน
น้องจักยอมเอาเจ้าชายงามทั้ง 4
บัดนี้พอเมื่อมันกล่าวแล้วชายอุบาทว์จึงชู่กัน
เฮาจึงไปจับมันฆ่าเสียเฮวฮีบ
บัดนี้เจ้าก็ขานคำข้อยอวนชายทั้ง 4 นี้ได้
พอเมื่อเขากล่าวแล้วฮีบหลังมาโฮม
ผู้หนึ่งจับเอาแขนซ้ายตัดเอาคาบ่า
ผู้หนึ่งจับขาซ้ายฟันเอาขาดถ่อง
มันก็มีมรณเมี้ยนตายไปลดชั่วจริงแล้ว
แต่นั้นฟ้าเฮื่อเจ้าหาหรือต่อหลายพญา
ฟ้าเฮื่อกล่าวแล้วขุนลือฮีบอาสา
ข้าหมายจักไปเอาแท้สองพญามาฮีบ
พอเมื่อขุนกล่าวแล้วฟ้าเฮื่อดีใจ
แต่นั้นขุนลือท้าวฮวยมนต์กลับเพศ
ขอทั้งเปื่อยเป้ชี้ทูตใหญ่มะเฮงหลวง
กับทั้งตาบอดข้าเลยเล่ามีดฟางหลง
มันก็ลีลาเข้าไปจำจนคุกใหญ่
แต่นั้นเสียงสนั่นท้าวฮอดเวสสุวรรณหลวง
เขาก็ไปเถิงแล้วมีวาจาต๋านกล่าว
แต่นั้นมันฮู้แล้วกระบวนหมู่ฝูงพญา
มันก็ฮวยเอาได้ฝูงอยู่กรุงขัง
แต่นั้นสองพญาพร้อมทยานไปอากาศ
แต่นั้นสองคนเว้าจากันซีชั่ว
แต่นั้นพญาครุฑพร้อมพญานาคพญา
พญาธรเข้ายกโโขเต้าหมู่เขานั้น
ฝูงหมู่พญาข้างม้ามึงงัวควายก็ไป
นำสองท้าวฟ้าแดงทั้งฟ้าคับ
อันว่าสองพญาเจ้าทยานไปเถิงหมู่
อันว่ากำฝ่ายเจ้าพญาเวสสุวรรณพากันไหลหลังม้ามัวกุ่ม
เทิงบนสูงเล่าฮวยมนต์แก้ว
กุมลือปล้ำกันแท้สนั่นเสียงมากแล้ว
บังตัวเอาเขาหมู่โยธาท้าว
มีแต่เร็วแผ่ม้างเมืองบ้านบรักษาเนินตาย

แนวสองฝ่ายกำเชิงขนาดเสมอกันนั้นตาย
 อันว่าอากมเจ้าฝูงพญาทั้งสองฝ่าย
 ลางเพื่อกำฝ่ายท้าวฟ้าเหือแข็งขันมากแล้ว
 ลางเพื่อเป็นไฟไหม้จับหายมุดมอด
 ลางเพื่อเอาแผ่นฟ้ามาชี้ตั้งหัว
 ลางเพื่อเป็นลมบังปลิวไปกระจัดพ่ายก็มี
 ลางเพื่อหัวขาดแล้วกองเรียนกันอยู่ก็มี
 อันว่าตายถึงนั้นก็แสนเล่าพันทีมากแล้ว
 สุดที่เชิงขนาดแท้ปัญญาที่ทั้งสองฝ่ายจริงแล้ว
 ฝูงหมู่สัตว์สิ่งห้ซ่างก็สู้ปมีหนี
 เขาก็แหงพญาเจ้าล้มต่อกับกันนั้นแล้ว
 ตั้งแต่เรวกันนั้นตายไปก็หลายเพื่อที่แล้ว
 ตั้งแต่เรวกันได้ลิบหกปีปมีหย่อนกันแล้ว
 อันว่าสองฝ่ายเบื่องก็บ่หย่อนเสมอกันนั้นแล้ว
 คันว่ามีแสงแล้วก็เดินกันทุกหมู่
 อันว่าเสียงโธเข้าดั่งนั้นชี้ชี้
 ฝูงหมู่สัตว์สิ่งพร้อมฮ้องชั่วแหว ๆ
 เขาก็ฮวยมนต์แก้วหลายที่บ่งดเจียบเสียงแล้ว
 เขาต่อสู้อันแมนหลายที่
 บางพองจับขาข้างกำห้าแต่ปีบ
 บางพองบินเมื่อฟ้าคินตัวลบลหลัง
 บางพองตีกันเข้าเอาหัวขยโขกก็มี
 บางพองตบหูปล้ำตีกันมรณม์ง
 บางพองตายไปแล้วคินมารบต่อ
 แต่นั้นเวสสุวรรณเจ้าเอ็นโยเสียวไปไสนี้เต
 ฟิงเยอฟ้าเหือท้าวองค์เอกราชา
 เขาก็พันแหง่าเรวกันกันนานยิ่งจริงแล้ว
 อันว่าอากมนี้เขาก็ตีเสมอภาคกันแล้ว
 บัดนี้ควรเฮาเข้าเอากันเป็นเสียวเสียเทิน
 ให้เฮาแปลงจิตเข้าเป็นชั่วแก้ว
 อันว่าฝูงไพร่น้อยก็จักชมชื่นแท้
 เขาจึงพากันสร้างขัวข้ามทะเลหลวงกว้างใหญ่
 อันหนึ่งตางให้เจาเทียวค้ำมาติดต่อกันแล้ว
 เวสสุวรรณกล่าวแล้วฟ้าเหือเลยจา
 ภูนี้ลือซาแท้เป็นพญาฟ้าเหือ

ก็บมีถอยหลัวชั่ววาไปได้
 ดีและฮ้ายเสมอเพียงต่อกันนั้นแล้ว
 ลางเพื่อทางชมพู่ชัวร์วน้อย
 หน้อยบ่ซำคินสู้อต่อเรว
 มรณาตายเล่าคินเรวม้าง
 มนต์ตอบไว้คินเต้าต่อเรว
 มนต์เป่าแก้คินแล้วผัดตัวเรวแท้ตาย
 ๆฉบับมียอมไผต่อเรวบ่กลัวย่าน
 อันว่ามนต์ขนาดกล้ำลือล้าต่อกันนั้นแล้ว
 ฝูงหมู่เป็นราชาที่บ่กลัวหมายสู
 ไผก็ยังไปแพ้แคนแล้วก็เล่าเชานันตาย
 ฝูงหมู่โยธาหลบตัวตายหลายปีน
 หมายให้ตายมอดเลียงเสียแล้วจั่งสิเชาวาตาย
 คันว่าเรวกันอดก็เล่าเชานอนเล่น
 แล้วต่อสู้อันแล้วบ่หน
 อันว่าราชาสีห์และแฮดซ่างสะเทือนฮ้องครื้นเครง
 ก็หากมีหลายแนวชั่วแหวเสียงฮ้อง
 เขาจึงกุมกอดปล้ำกันเขาบ่หน
 อันว่าคนจับซัดแกว่งตีเฟือนพิน
 บางพองถีบแกว่งขึ้นทำแท้ใส่หูมากแล้ว
 มือควใส่คอซกหลงหายแง้น
 บางพองนั่งย่องยอคลานเข้ากอดกันแท้แล้ว
 บางพองคล้ายโถมโถมตีกันมากแล้ว
 อันว่าสองฝ่ายกำเชิงแท้ตั้งเดียวกันแล้ว
 อันว่าพลพวกพร้อมให้ฟิงแท้ชู่พาย
 เหานี้ก็หากมีฤทธิเดชกล้ำเสมอเพียงตั้งเดียนั้นแล้ว
 ก็บมีไผหยุดหย่อนย่านกันแท้ชู่ทาง
 คันว่าตายแล้วเกิดมานั้นก็ตั้งเดียนั้นแล้ว
 อย่าได้เชิงขนาดกล้ำพันฆ่าต่อกันแท้ตาย
 สะพานทองเทียวไต่ไปเถิน
 เมืองบ้านก็ฮ้องเฮือนั้นตาย
 ตางให้ฝูงไพร่น้อยเทียวย้อยองงาม
 ทางใดมีเหตุฮ้อนก็ยงได้ช้อยกันนั้นตาย
 แม่นว่าพญาอินทร์มาห้ามกูปมีฟิงแท้แล้ว
 กูปเอาหนานน้อมไผแท้ถองคิงแท้แล้ว

กุบได้หย่อนยานทำวุ่นพญาหลวง
 ค้นว่าสุหากกลัวกูทำให้ยอมมาโดยซื่อสนั่น
 กุบได้ทำทุกซีให้ฝูงหมู่ตัวสูแต่ตาย
 ให้สูคืนเมื่อแท้เมืองไผมันบ่ได้ว่าสุแล้ว
 เพินหากโตนลงไฟสุแล่นไปโตนน้ำดั่งนี้
 หมายแต่มาสู้ท้าวบุญกว้างอุ้นเมืองนั้นเด
 หมายให้เป็นคุณหลวงแก่สุจริงแท้
 จึงได้แต่งกันมาช่วยเว้าขอเข้าขอตสหายว่ารือ
 ให้กุน้อมหน้าฮ้องสหายนั้นอย่าหวังนั้นเถิน
 มึงบ่ฟังคำกูลิตต่อเรวกี่มาถ้อน
 กูกี่มาเหนี่ยวน้อมมึงหากบ่ฟังคำดั่งนี้
 เวสสุวัณกล่าวแล้วจัดพลเฮฮิบ
 อันว่าฟ้าเฮือเจ้าบ่มีถอยรบต่อ
 อันว่าสองฝ่ายกำเรวกันถนัดยั้งจริงแล้ว
 ข้าเล่านำเรวสู้ชนกันทำถิบ
 บางฟองหลกเอาไม่ยุ่งยางซัดใส่
 ยักษ์ก็โกธาฮ้ายโถมเอาภูถิมใส่
 เขาก็จับภูถิมฮอดขอจบจักกะวาท
 เตนงไฟร่น้อยขุนท้าวชู่คน
 ยักษ์ก็มีเหลือหลายเป่ามณฑมวนพร้อม
 เป็นท่อน้ำชี้ทรายพร้อมพรวดเกลือแท้แล้ว
 เขาก็ตาฟางเจ็บว่าตายจริงแท้
 พระก็ฮวยมณฑผาเพิกฝนเลนเอื้อน
 ฮวยมณฑเป็นธนูศิลป์ลั่นยังมีข้า
 ปืนก็บ่ถักแท้ผีเม้ายักษ์หลวงแท้แล้ว
 ให้เขาฟ้าวฮิบฮ้อนไปเรวล่อนอย่านานเทียวเทิน
 ก็หากมัวมีดกุ่มเป็นควันกันทั่วบนแท้แล้ว
 ใช้ล่องลงมาห้ามฟ้าเฮือเจ้าคราวนั้นก็ไล่กุ่ม
 ก็จึงเมื่อฮอดพระอินทร์ให้ยอดสวรรค
 นางก็นาคตีถวยชู่ความผายผิย่น
 มั่นว่าบ่ได้กลัวเกรงย้านยังไผจักสิ่งจริงแล้ว
 มั่นจักจาตอมข้าคำแข็งนามด่า
 มั่นก็จัดหมู่ได้ฝูงคนแสนหมื่น
 ดีท้อเวสสุวัณเจ้าพาพลทยานผ่าย
 ข้าจึงบ่ฟังฟ้าวมาฮอดภูมิภายพี่

เมื่อใดกูหลงยอมมึงคั่นบ่มรณาเมี้ยน
 ให้สูไปเอาทำวุ่นหล้ามาให้แก่กูเทียวเถิน
 สุหากอาสาตีต่อตุตันหน้า
 อันนี้เพียรหากฮ้อนสุเล่ามาหนาวดั่งนี้
 ก็บ่หมายมาสู้ยังสู้จักแห่งจริงนา
 สูบ่คิดถักข้อในแห่งใจกูแต่ตาย
 อันนี้สุหากกลัวเกรงย้านพอใจจักจาตจริงแล้ว
 ให้สูเมื่อเสียถ้อนเมืองไผมันให้เมื่ออยู่เสียเถิน
 ฟ้าเฮือกล่าวแล้วเวสสุวัณใหญ่เลยจา
 กุบเห็นมึงแท้เรวกันต่อเสมอท่อกันแล้ว
 เฮฮิบลองกันคุดเป็งพอครวน้อย
 ทยานขึ้นฟ้าบ่มีแจ่มมืดมัว
 ฝูงหมู่โยธศท้าวชนเข้าบ่หนแท้แล้ว
 เรวกันอยู่เทิงอากาศแล้วจึงลงยังอยู่ดิน
 บางฟองจ่างแผ่นดินปืนใส่กัน
 ยักษ์ก็เร็วแล่นเข้าจับได้ซัดคิน
 อันว่าพญาขอบฟ้าชะโยงเต็นฮับเอา
 แต่นั้นกันดารเผาผีหลวงยักษ์ใหญ่
 ได้ 12 อักโขโกฏีถือเก้าตีวอะสงชัย
 เป็นลมพร้อมเป็นฝนแสนท่า
 ตกถักตาพวกท้าวนอกขอบจักกะวาท
 แต่นั้นฟ้าเฮือท้าวก็ฮู้เหตุเร็วพลัน
 แต่นั้นฟ้าเฮือเจ้ากริ้วโกรธโกธา
 ยักษ์ก็จับเอาได้หักถิมมุ่นเสีย
 เวสสุวัณเจ้าเดินพญาทุกหมู่
 เวสสุวัณกล่าวแล้วแล้วเลยลั่นสะบะบุหลวง
 บัดนี้จักกล่าวเถิงนางเวทดาเจ้าพญาอินทร์
 นางก็เหมาะหอบเต็นทยานไปเฮวฮิบ
 นางก็เข้าขาบไหว้ตามเหตุอันมี
 บัดนี้ฟ้าเฮือมีคำแข็งกล่าวจาเถิงเจ้าพีแล้ว
 แสนพระอินทร์มาต่อต้องเรวแท้บ่กลัวว่าตาย
 มั่นบ่ปากกล่าวด่าอันคำอ่อนหวานหูแท้แล้ว
 ให้เขามากุมจับไล่เอาตัวข้า
 อันว่าฟ้าเฮือเจ้าเรวต่อเวสสุวัณพระเอี้ย
 ข้าก็มีปัญญากล่าวจาปูนห้าม

บัดนี้บ่กลัวแต่ปัญญาพระอำคณิงเพ็งแจ่ง
 คั้นเจ้ามาฮอดแล้วให้หายฮ้อนอยู่เย็นที่ถ้อน
 อันว่าดีและฮ้ายให้เห็นแจ่งแน่นอนที่แห้ว
 เถิงหอห้องผาสาทคามี่ซ้า
 แล้วจึงทรงสิ้นเสื่อผืนแพงควรค่า
 นางก็เคี้ยวหมากแล้วอิงตั้งอยู่สบาย
 สุขาดาเอาเหง้าเลยฟ้าฮีบมา
 แต่นั้นพญาอินทร์เจ้าจาต่อนางคือย
 ไปห้ามฟ้าเฮือเจ้าใจกล้าให้เล่าเชาก่อนแห้ว
 อย่าได้เจ็บป่วยไข้ในเนื้อค่อยสบายที่เนอ
 ให้พี่มีชัยแข่งข่มมารขามย่านแดถ้อน
 อย่าได้ต้องพญาธิ์ไขให้หายฮ้อนอยู่ดีแต่ถ้อน
 พระก็ทรงสังวาลย์เล่าทยานมีซ้า
 อินทร์จึงเอ็นใส่เจ้าฟ้าเฮือพญาหลวง
 เหานี้เป็นพญาอินทร์จึงได้ลงมาห้าม
 เขาก็เว้าเหนียวน้อมคำฮ้ายให้เล่าดีแท้ตาย
 พระพุทธเจ้าบ่มีเลี้ยงต่อไปได้แห้ว
 ฟ้าเฮือเลยโกธาแผ่นทยานผืนขึ้น
 เห็นว่าฟ้าเฮือเจ้าทยานแล้วเล่าตาม
 แต่ว่าไถ่กลับได้ดูฮ้อนยิ่งกว่าไฟนั้นแห้ว
 เขาก็วงแหวดล้อมพระอินทร์เจ้าอยู่กลางแท้แห้ว
 เมืองไผแท้ให้คืนเมื่อทรงอยู่
 อินทร์กล่าวแล้วเขาลั่นสะบุงย
 ลูกสะบุงนั้นประมาณท่อหลังเอือน
 เขาซ้าฮวยธนูแก้วสนศิลป์ยิงใส่
 แต่นั้นอินทร์จึงปากกล่าวต้านอย่าได้โกรธโกธาท่านเอัย
 เจาจักทำสันใดแท้ให้ทำไปตามวาดพญาเทิน
 พระอินทร์กล่าวแล้วฟ้าเฮือฮวยมนต์
 แต่นั้นเตโชเจ้าพญาอินทร์แข่งขนาด
 แต่นั้นอินทร์จึงกลอยกล่าวต้าน
 สูงพากันเมื่ออย่างนานวันนี้
 บ่ได้ชมพุ่มหมดบ่เมอจริงแท้
 คั้นบ่ได้ตั้งต้านตายแล้วบ่แขนงอินทร์เอัย
 ท่านนี้ตีปานไต่จั้งได้มาขอห้าม
 ให้ท่านฮีบหนีเสียเถินอย่ามาต้านห้ามเฮาท่านเอย

นางก็วันทาแล้วอินตากลอยกล่าว
 พี่จักลงไปเยี่ยมฝูงเขาจักสน้อย
 พอเมื่ออินทร์กล่าวแล้วนางเลิกลาเมื่อ
 นางก็ไปสร้งน้ำลिनคำหอมเทิน
 อันว่าสาวช่วงใช้ถักจำมรไกวแกว่ง
 แต่นั้นพญาอินทร์เจ้าทั้งสองนางองค์เอก
 ค่อมว่ามาฮอดแล้วคุกเข่าฮ้อมมือ
 บัดนี้พี่จักลงเมื่อได้มนุษย์โลกเมืองคนก่อนแห้ว
 เจ้าจงเนาอยู่ห้องผาสาทหอคำที่ถ้อน
 นางสั่งแล้วนางเล่าถวยพร
 ให้เจ้าสเด็จลงฝ้ายคินมาเฮฮีบ
 นางกล่าวแล้วเลยอยู่ตุนที
 อินทร์ก็ลงมาได้เพียงหัวฟ้าเฮือ
 ว่าดูราฟ้าเฮือเจ้าพญาใหญ่บุญหลายฮ้อยเอัย
 ขอให้เขาเสียถ้อนอย่าเรวกันกริ้วโกรธสังถ้อน
 อย่าได้พันแทงฆ่าเรวกันมันบ่ชอบจริงตาย
 อินทร์กล่าวเว้ายังบ่หมดความ
 กับทั้งหัวเมืองพร้อมฝูงพญาหลายหมู่
 พร้อมกันเป็นวงฮ้อมพญาอินทร์ล้อมอยู่
 อินทร์นิรมิตให้คือไฟฮ้อนเฮ่ง
 อินทร์จึงวาจาต้านขอตอมท่านอย่าโกรธเค็มถ้อน
 อย่าได้เรวรบฆ่าพันกันผิดฮืดท่านเอัย
 แสนยอชิงถ้อนคือเสียงฟ้า
 ก็เล่าเป็นดวงมาลาทอดถวยพระอินทร์เจ้า
 ก็บ่ถ่องถักแท้พระอินทร์เจ้าซัวไกลแท้ตาย
 เจ้าจักยอชิงเฮาท่อได้กะยั้งถ้อน
 เฮาบ่รบต่อต้องคนบ่ตั้งสูแท้แห้ว
 เป็นไฟลูกไหม้ดินคุงฟ้า
 ไปอุบาทว์ฮ้ายบ่มาไถ่หลักไกลแท้แห้ว
 อย่า ๆ เขา ๆ เถาะนา
 อินทร์กล่าวแล้วฟ้าเฮือเลยจา
 ตูก็ผลัดมาม้างชมพู่ให้แปนปาวไปตาย
 เฮาจักได้ลาภแล้วสิให้เล่าเสียซัยตั้งนี้
 ท่านจักมาตายด้วยมือเฮาบ่อย่าจริงแห้ว
 ฟ้าเฮือกล่าวแล้วพระอินทร์เล่าเลยจา

เสานี้เป็นพญาอินทรีก็จึงลงมาห้าม
 เขาก็มาห้ามให้มีใจอ่อนน้อมสองฝ่ายก็ให้ฮักกันดอกนา
 เสามาจากปากเว้าตอมแท้ก็ยิ่งดีท่านเอ๋ย
 อย่าได้แกลงค้ำกล่าวจากลอนเกลี้ยง
 จังได้มาอ่อนน้อมเว้าอ่อนหวานนั้นแล้ว
 เสาบ่ได้แผ่นพื้นชมพูนั้นก็บ่ยอมง่ายแล้ว
 เสาบ่มียอมไผ่จ่ายตายจริงแท้
 เสาจักทำสันใดให้เขาอินยอมย้านนั้น
 บัดนี้กูจักทำฤทธิให้เขาฮู้เมื่อคิงเที่ยวเล่น
 ผุ่งหมูโยธาเขาเมื่อมีนคิงกระด้าง
 บางพ่องให้ฮ้ำฮ้องครางไ้อว่าตายแท้แล้ว
 ปานนี้เว้าอดหน้ากูแท้อยากเห็นและนอ
 บัดนี้กูก็คอยดูตายไปคองเห็นหน้าและนอ
 กลัวแต่อินทระราชท้าวลงฆ่าบ่สงนั้นแล้ว
 ลางคนนั่งย่องย้อมือขึ้นใส่หัวแท้แล้ว
 บางคนนอนชะแคงไหวอินทหาขอโผด
 บางพ่องคลานโก้มไถ่ไปลุ่มพุ่มแควมเสื่อก็มี
 ยิ่งแต่หัวพญาแท้ทยานไปทางอากาศ
 ตั้งนั้นเขาจึงฮวยมนต์แก้วคาถาผุยเป่า
 พญาขอบฟ้าแค้นคั้งในทรงวงมากแล้ว
 ซ้ำเล่าฮวยมนต์แก้วผายไปหลายเล่า
 แต่นั้นฟ้าเฮือเจ้าเอ็นใส่พญาอินทรี
 เสานี้ชู้คนชู้กินข้าวอาหารเกลือแจ่วจริงแล้ว
 ท่านจักทำเหตุด้วยฮ้อยหมื่นล้านเชิงก็ดีถ้อน
 เสาฮู้ท่านนี้เป็นพญาอินทรีแท้
 ตูข้าตายมือฮ้อยค้ำแล้วกระช่างตูท่านเอ๋ย
 ไผหากจบเพทแท้เมื่อหน้าหาลิเห็นนั้นตาย
 แม่นว่าฝืออยู่ฟ้ามาห้ามก็บ่ฟังแท้แล้ว
 แม่นว่ากูทำให้เขาตาบดับก็เล่าทำเป็นแท้
 มันจักเป็นกรรมบาปต้องกูไว้ต่อไปบ่อย่าแล้ว
 กูนั้นสอนคำดีก็เล่าเป็นคำฮ้าย
 มันจักฟังกระเด็นแก้วถักตัวนั้นแล้ว
 กูก็สอนคำดีก็เล่าเป็นคำฮ้าย
 ให้เพิ่นมาภุณาช้อยเจ้าเวสสุวัณให้หายโศก
 เพราะว่าบุญท่านได้ก่อสร้างดอมกันแท้แต่หลังนั้นตาย

บ่ใช่เสามาฮ้ายสนเทห์เรวดต่อสังนา
 เสาหากเป็นผู้มีกรุณาแท้เจริญธรรมด้านกล่าว
 พญาอินทรีกล่าวแล้วฟ้าเฮือเลยจา
 ท่านเห็นเสาแข็งกล้าอาคมตียศยิ่ง
 อย่าได้มาแกลงค้ำคำดีไว้ต่อเฮือถ้อน
 แม่นสิ่ง้างแผ่นฟ้าพื้นแผ่นธรณีกี้ดี
 ฟ้าเฮือกล่าวแล้วอินทระราชคิงใจ
 กูอยากให้เขาสองก้ำทำดีติดต๋อไปตาย
 พญาอินทรีกล่าวแล้วจึงฮวยเป่ามนต์ไป
 พร้อมกับตกลงพื้นดินเพิ่นเสียงสนั่น
 บางพ่องคิดเถิงเหง้าเมินตนตั้งลูกอ่อน
 ทุกค้ำเข้าตั้งแต่ล่ำคอยหาและนอ
 บางพ่องลีลาตั้งไปมาดินด่าวก็มี
 ลางคนอดสากลั่นนอนดินลื้ออยู่
 แต่นั้นพระอินทร์แลเห็นแล้วมีใจสมเพศ
 บางพ่องครางปวดเนื้อตืนกระด้างแข่งขาแท้แล้ว
 บางพ่องเปลือยคิงไปเฮ็ดทรงคือบ้ำ
 เห็นหมู่เศศท้าวตกลงพื้นแผ่นดิน
 กีบ่ห่านเตือดฮ้อนในเนื้อแห่งเขาแท้แล้ว
 พระก็ฮวยมนต์ย่ำใส่เขาหลายปีน
 เขาจึงหายโศกฮ้อนในเนื้อชู้คนแท้แล้ว
 ท่านจักทำสันใดก็จึงนำมาเถิน
 แม่นว่ามนต์อยู่ได้ลุ่มฟ้าไผบ่ได้ลื่นกันแท้แล้ว
 จงให้ท่านนำมาชู้ฮั้น
 อย่ามาปนคนบาปจริงเถิน
 คำมักตูมีแท้ลองกันด้วยเดช
 ท่านอย่ามาจาห้ามผุ่งตูให้เสียवाद
 ฟ้าเฮือกล่าวแล้วพระอินทร์เล่าคิงใจ
 มันจักเสียพวกพร้อมโยธาพวกไพร่จริงตาย
 กูก็ลองฤทธิให้เขาเห็นสิทธิเดชจริงแล้ว
 อันนี้คือตั้งเอาเฮียวไม้ตืออาจมกวัดแก่วังจริงแล้ว
 กูบ่มีอยู่แท้ตอมหมู่คนหนา อย่างนี้
 บัดนี้กูควรไปไหว้เจ้าเทวบุตรให้จ้าวทองขอบแล้ว
 เพราะว่าเพิ่นนั้นอาคมกล้าหลายเชิงจบเพท
 อินทรีกล่าวแล้วกลับกายหายไป

ฟ้าเอื้อก็หลิงแลดูกับเห็นจริงแท้
 พญาพากันเฮฮากลับฮีบฮวยมนต์แก้ว
 หมดถ้วนแล้วลงหน้าได้ 5 ฮ้อยว่าแท้
 กระดานหินล้อมไขว่จริงแท้
 บัดนี้จักกล่าวถึงพญาอินทร์เจ้า
 แล้วจึงสรรโสรคน้ำให้หายฮ้อยอยู่เย็น
 พญาอินทร์เลยกล่าวจาผายแผ่เย็น
 เจ้าหากเคยโผดให้เจ้าพญาอุ้มเมืองหลวงแท้แท้แล้ว
 อันว่าชมพูเฮาสีสาบสูญหมองเศร้า
 เชิญเจ้าไปช้อยม่างมารฮ้ายให้พ่ายพังแท้แท้แล้ว
 เถิงหอค้าอยู่สบายหายฮ้อย
 พระก็ตกแต่งเนื้อดีแล้วแผ่นทยาน
 ไปยามพญาอุ้มเมืององค์น้อง
 เขาแทบใกล้องค์น้องนั่งนำ
 พอแต่แลเห็นเจ้าเทวบุตรองค์พี่
 เทวบุตรองค์พี่ให้เจ้าฟังแจ่มแจ้งหรือฮ้ายฮ้อยอัน
 อันว่าฤทธิ์เดชกล้านอกบ่มียอมแท้แท้แล้ว
 ขอเชิญพระพี่เจ้าภูณาน้องช้อยปองแต่ถ้อน
 สุดที่เขาตายแล้วคืนมาสันเก่า
 ไผ่บ่มีหย่อนย้านศาสตรเพทเพียงเสมอพี่เอ๊ย
 ตั้งแต่เขาเรวฆ่าชิงกัน 16 ขวบนี้แท้แล้ว
 บัดนี้องค์เอกฮ้ายเสด็จด่วนลงมา
 พญากล่าวแล้วเทวบุตรใหญ่เลยจา
 พี่จักเอาเข้าพร้อมฝูงพญานอกขอบ
 เทวบุตรกล่าวแล้วพญาใหญ่ใจดี
 สองก็จากันแล้วบรรवरทุกสิ่งจริงแท้แล้ว
 พังเจ้ากล่าวจาแท้แท้แล้ว
 งามยิ่งย้อยดีขนาดเหลือตามากแท้แล้ว
 แต่นั้นเทวบุตรเจ้าเขาเย็นหน้อยหนึ่ง
 ย่อง ๆ ฝ่ายปอมเมฆเมโฆแลยอ
 อันว่าฝูงพญาเจ้ายินดีชมชื่น
 อันว่าฝูงข้าทั้งสองก้าขันชนรบต่อ
 บ่มีไผ่สูงสุดทอกันเสมอด้าม
 หวังว่าเมื่อสู่บ้านไปทำสร้างแต่บุญแท้แท้แล้ว
 บ่กลัวแต่พระทรงพระทัยคิดสิ่งใดให้หายฮ้อย

แต่นั้นเขาก็พากันพร้อมทุกหมู่ขุน
 เลยเล่าเป็นหินกวมหมู่พลคุมล้อม
 กวมไว้อยู่ฟังพญาที่ฮวยมนต์อ้อม
 ย้านแต่อินทร์ลอบเข้าเพม้างไพร่พลนั้นแท้แล้ว
 ทยานไปเถิงแท่นจริงแท้แล้ว
 พอเมื่อหายแค้นแล้วเสด็จสู่เทวบุตร
 บัดนี้ขอเชิญเจ้าเสด็จลงไปเผดเขาเถิง
 ให้เจ้าลงช้อยแก้เคิกขนาดมารหลวง
 ก็จักเสียดธรรมเจ้าในครองพุทธบาท
 พอเมื่ออินทร์กล่าวแล้วเลยตัวกลับเมื่อ
 แต่นั้นเทวบุตรเจ้าจ้วงทองยศใหญ่
 แกมหมอกแก้วเมฆหลังลงมา
 ก็จึงลงเถิงห้องหอหลวงเมืองใหญ่
 แต่นั้นราชาเจ้าพญาอุ้มเมืองหลวง
 พระก็เชิญพี่ขึ้นเม็งแก้วแท่นค้ำแล้วจึงยอมมือไหว้
 แต่นั้นอุ้มเมืองเจ้าทูลองค์พระพี่
 บัดนี้องค์เอกเจ้าพญาพี่ลงมาก็ดีแท้แล้ว
 อันว่าพระพี่เจ้าฝูงนั้นก็อ่อนแอมากแท้แล้ว
 เขาก็ดีขนาดแท้สองก้าเก็งกันนั้นแท้แล้ว
 คือว่าเขาตายไปข้าเกิดมาบ่มีแท้แล้ว
 ไผ่ก้บ่อ่อนน้อมยอมแท้แท้แล้ว
 ถวายแก่ปัญญาพระสิช้อยปองให้หายฮ้อย
 เจ้าอย่าเคืองแค้นสังช้อยบ่มีเคืองฮ้อย
 ปิดขอดมาไหว้เจ้าเสียแล้วจ้งให้เมื่อพี่แท้แล้ว
 สาธุตอมจอมสี่พระพี่ตององค์ฮ้าย
 ฝูงหัวเมืองมานั่งล้อม
 แต่นั้นเขาบ่เคยเห็นเทวบุตร
 ฝูงหมู่สามฮามเห็นเบ็งดูกระด้างตา
 ก็จึงลาอุ้มเหล่าองค์น้องดุงไปแท้แล้ว
 ก็จึงเถิงพญาเจ้าเวสสุวัณแท่นบาน
 แล้วจึงก้มขาบไหว้วันทาเจ้าชู้ฮ้อยแท้แท้แล้ว
 ก้บ่มีไผ่แพ้ได้พอเพียงเถิงกันพระเอ๊ย
 บัดนี้จอมหัวเจ้าเสด็จลงมาเผด
 อันว่าเคิกหมู่นี้ข้าขอมอบเวรถวาย
 พอเมื่อพระกล่าวแล้วเทวบุตรฮีบเฮวชาน

บัดนั้นเอามาถึงแล้วบให้เคืองแค้นยากพะญาแล้ว
 ดำแต่เคิกท่อนี้บมีย่านหย่อนกลัวแท้แท้แล้ว
 อันว่าเหลวแนวไฟให้ป่ากันเมื่อบ้าน
 16 ขวบปีนี้ก็หากเหิงแท้แท้แล้ว
 เทวบุตรกล่าวด้านเอาบห้ามตามแท้แต่สูแท้แท้แล้ว
 เป่ามนต์ไปเป็นขวานเพชรผ่าฟันฆ่าตายเลี้ยง
 คือตั้งเอาฟักก้อยแกงชั้วลาบย่านนั้นแท้แล้ว
 ขวานก็บังเกิดเป็นหนอนเจาะบุนกินยังขึ้น
 มีทั้งมนต์บวกพร้อมเขาเข้าดาบกิน
 ยูท่างหนอนเจาะกินหมูกาบินแล้ว
 ยูท่างหมูหมากินอิมพุงเต็มไม้
 ยูท่างเสือสางกินยาดกัณฑ์อ้อง
 คันสินบให้ถ้วนลิดูซ้ากล่าวไปแท้ตาย
 พระก็ฮวยมนต์ปิดบตีเลยหลุ่ย
 ทั้งเล่าเจ็บปวดเนือมนต์ปิดได้กับหายแท้ตาย
 ผุ่งนี้เดินบได้มนต์ปิดได้กับหาย
 อันว่าตีนมือเจ็บปวดฮ้อนทั้งกระด้างเมื่อยมีน
 อันว่าฟ้าเฮือเจ้าฮีบเป่าเอาขุน
 ก็หากฮุนแสงแล้วแสนที่ขึ้นบต่อกันแท้แล้ว
 ผุ่งหมูกาและแฮ้งหนอนเล่านำเจาะ
 แต่นั้นฟ้าเฮือพร้อมขุนใหญ่ฮวยมนต์
 ฟ้าเฮือฮวยมนต์ตุ้มผุ่งหนึ่งขึ้นต่อน
 ฟ้าเฮือฮวยมนต์ซ้าพอหวานใจเขาออก
 ฟ้าเฮือฮวยหลายที่เขาจั่งมีตาคินปากจาคือบ้ำ
 ฟ้าเฮือกลับดาวตั้งมนต์แก้เป่าพลัน
 บังไปดีใจเขาชื่นชมจาด้าน
 ก็จิงจำสามขุนฮีบฮวยมนต์แก้ว
 เขาก็ชมชื่นแท้จว่าปากเป็นก็ฮวยมนต์ให้มีแสง สันเก่า
 ค้อมว่าพลกล่าวแล้วฟ้าเฮือเลยจา
 ควรเขาทำฤทธิให้ไปดูตามเบ็ง
 ฟ้าเฮือกล่าวแล้วฮวยมนต์เป่ามนต์ไป
 ปีนก้เค็ง ๆ เข้าไปจนเทวราชก็จิง
 สุนนี้มีคนกล่ามนต์ตีมาอีกนั้นรือ
 มันกล่าวแล้วเทวบุตรเล่าฮวยมนต์
 พันธะนั่งเกี้ยวเอาป็นพิชใหญ่

ไผจักเมื่อหาแท้เมืองไผกะตามช่าง
 ผุ่งหมูกบเขียดพร้อมเผ็งต่อตักแดนโมกดี
 ปานนี้บูตตาแก้วทั้งเมียคองข้าวหาแท้แล้ว
 เทวบุตรกล่าวแล้วผุ่งสัตว์เล่าทั้งคน
 เทสบุตรกล่าวแล้วฮวยมนต์
 ขวานก็ฟันเพม้างพลหลายผ่งมุ่นไปแท้แล้ว
 เขากัดบมอดเมี้ยนโยธากลับเกิดมานั้น
 มีทั้งแฮ้งผุ่งกาบินแล้ว
 อันว่าฟ้าแสดพร้อมฟ้ารุ่งฟ้าแดงก็ตาย
 ฟ้าคับพร้อมฟ้าเขียวมีมรณา
 ฟ้ามีดพร้อมฟ้าหมอกฟ้าอ่อนก็ตาย
 ก็หากหลายพญาลันตายไปก็มีมาก
 ยังแต่ฟ้าเฮือเจ้ากับหมูหัวเมือง
 อันว่าขุนลือท้าวขุนไทยก็ยังอยู่
 กับทั้งขุนวงษ์พร้อมขุนเอ็งก็ยังอยู่
 กับทั้งขุนทรงท้าวขุนไทยสองอ่อน
 เขาก็ฮวยมนต์แก้บมีหายเสียสว่างจริงแท้แล้ว
 เขาก็พากันฮวยเป่ากันทั้งค่าย
 ก็หากหมดอึ้งมมเสมอคำมดิ่งหมากตุ้ม
 ผุ่งหมูเสือสางเขาคาบดกินขึ้น
 อันว่าเสือสางทั้งกามดหมูแมงก็หายเสีย
 ฮวยมนต์แสนปิ่นแป้จิงเนื้อต่อกันแท้แท้แล้ว
 แต่ฮูปากด้านคือตั้งนอนหลับนั้นแท้แล้ว
 ยังบอยู่ภาษาจักสิ่งจริงแท้แล้ว
 พอแต่ลูกนั่งได้เหงาอยู่โขงโงม
 แต่นั้นฟ้าเฮือเจ้าฮืออ้อนฮวยมนต์แท้แท้แล้ว
 ขุนก็โดยคำเจ้าฮวยมนต์เลยเป่า
 เขาจิงหายโศกฮ้อนในเนื้อสว่างสบาย แท้แท้แล้ว
 เขาคือจักเป็นคนดีใหม่มาจิงแท้
 เขาก็จอมหย่อนย่านเฮาแท้ตั้งรือนั้นเด
 เป็นป็นพิชลวงไปดั่งก้อง
 ปากกล่าวด้านถามเผี้ยนชู่ฮ้อน
 ให้ฮูฮูเหตุด้วยดอมแท้ฮยาอำท่านเอี้ย
 เป็นคนไปไล่กุมเอาได้
 คุมเอามาฮอดเจ้าจำไว้รักษาแท้แท้แล้ว

แต่นั้นกำฝ้ายท้าวฟ้าเฮื้อคองหา
แต่นั้นเทวบุตรก็แลหลังเยี่ยม
พระก็ฮวยมนต์ขั้เป็นฮู้งแสวกิน
ฟ้าเฮื้อคองหาแท้ทั้งวันเท่าคำจริงแท้แล้ว
ฟ้าเฮื้อขั้ฮวยมนต์เป็นลมใหญ่
ไปแลเยี่ยมฝูงบินกับนกจอก
พระจึงฮวยมนต์เป่าแก้หายเสียงบ่หลอแท้แท้แล้ว
ก็หากพอแสนที่หมื่นพันเย็นเสียง
ฟ้าเฮื้อเลยเล่าฮ้ายใจกล้าป่าพล
ฟังเสียงมันโห่ฮ้องดังก้องป่าพล
พระจึงจำหมู่ท้าวถอยตั้งอยู่หลัง
ประดับด้วยแก้วเหลืองเหลืองฮุ่งเฮืองแท้แท้แล้ว
ทรงเพลงพิณแสบเมืองเสียงท้าว
มีทั้งตลาดตั้งขายซื้อสิ่งของมากแท้แล้ว
เขาก็ขับแอ่นพอนโคลงเล่นใส่สาว
อันว่าฝูงชอบฟ้าเห็นแล้วตื่นตาย
ก็บ่ไปอดท้าวเทวบุตรเจ้าอยู่สบายแท้แท้แล้ว
ฮวยมนต์ไปใส่เจ้าเทวบุตรนั้นก็บ่ถ่องได้แท้แล้ว
เขาจึงพากันหยุดยั้งอยู่ฟังจาแท้
พากันทูลขาบโหว้องคัล้าฟ้าเฮื้อหลวง
เขาก็มาเรวเอาอยู่สบายบ่มีฮ้อน
มีแต่หญิงหนุ่มหน้าสาวค้ำมากหลายแท้แท้แล้ว
มีหมู่ขุนใหญ่ลั่นเรียนเฝ้าเณกนองว่าตาย
คั้นเฮาเรวต่อสู้เขานั้นก็บ่กลัวแท้แท้แล้ว
เลยเล่าแบ่งหอคำบ่กลัวเฮาแท้
อยู่ไปเหิงคือสีตองโทะฮ้ายเมื่อหน้าบ่ตีแท้แท้แล้ว
ให้มันคินเมื่อหาเมืองมันเมื่อลุนจ้งมามัง
คันอยู่ไปเหิงย่านพบพ้อโภยฮ้ายสองบ่เห็นพระเอย
ที่หน้าได้โชคแล้วเฮาจึงฟ้าว่าต้วมาพระเอย
ก็จิ้งมีอาชญาตรัสโรธเค็มค้ำฮ้าย
ไผจักขุนอยู่ตองนำหนีบ่ว่าสังแท้แท้แล้ว
มีแต่สิเรวแผ่ม้างผองเท่าชั่วตายแท้แท้แล้ว
คันว่าเรวบ่แพ้หมายหน้าต้วคินได้แท้แล้ว
ไผสิขันอาสาตอมเฮาแท้
แต่นั้นเขาก็ขุมกันแล้วสีไลปะย่านพินโรธ

ก็บ่เห็นปิ่นพิชไต่ตามเถิงแท้
แต่นั้นเทวบุตรเจ้าเหลียวเห็นนกจอก
นกก็มรณาตายอยู่ในพุงไส้
ก็บ่เห็นนกแท้พญานั้นก็หลากก็ใจแท้แท้แล้ว
พัดหมูไม้ดั่งก้องสนั่นเนือง
แต่นั้นเทวบุตรฮู้แล้วลมหลวงอุบาทว์
นับแต่ฟ้าเฮื้อเจ้ามนต์เป่าไปดู
ก็บ่คินหาแท้จักอันจักสิ่งจริงแท้แล้ว
บัดนี้เฮาจักตีพลเข้าชิงถองทำถีบกันเถิน
นั้นเทวบุตรเจ้าจ้วทองฮู้เมื่อ
พระจึงฮวยมนต์ให้เป็นหอผาสาท
พระจึงทรงอยู่ยั้งนำแวงจ้งามรี
เป็นสถานกว้างสองโชนพอนอยู่
ก็หากยูสนุกเล่นฝูงสาวแถมบ่าว
โฉมฮูปงามลั่นลั่นฝูงคนในโลก
แต่นั้นพญาชอบฟ้าฮวยมนต์หลายสิ่งจริงแท้แล้ว
ก็หากฮุนแองเจ้าขุนพญานอกชอบฟ้าพายพุน
ว่าจักเหยียบเข้าใกล้ก็ฮ้อนเตือดปานไฟ
แต่นั้นฝูงพญาชอบฟ้าพร้อมหมู่หัวเมือง
บัดนี้ดูหลากแท้ชาวทีบเมืองคน
เขานั้นยังพากันขายซื้อตอมกันซิวจ้งจริงแท้แล้ว
เขาก็ทำก่อสร้างหอคำหลังใหญ่เร็วแล้ว
เขานั้นทั้งเลาตั้งยานไว้บ่ต่อเรวไผบ่อย่าแท้แล้ว
เขานั้นก็หากตีขนาดแท้กกล้าแ่งแสนถนัด
บัดนี้ควรพระเมืองฝ้ายพากันกลับต้วเสียเถิน
กลัวจักเสียหน้าแท้พร้อมพวกพระชาวเมืองพระเอย
อันที่ทำได้ยวนี้ค้ำสื่อซาเพียงท่อกันตาย
ฝูงข้าขอเขยเจ้าเสด็จเมื่อเสียก่อน
ฝูงพญากล่าวแล้วฟ้าเฮื้อโธธา
อันว่าฝูงพญาเจ้าจักลาเมื่อก็บ่ว่าสังแท้แล้ว
อันว่าตัวเฮานี้คันบ่ตายจ้งสีต้วคินมา
ยามเมื่อเรวเขาแพ้จ้งสีคินเมื่อหาที่จริงแท้แล้ว
ฟ้าเฮื้อมีอาชญาต้อนตอมพวกหัวเมือง
ให้สุดกลงแท้ขุมกันดูเบ็ง
ก็จ้งอดอยู่แท้ตอทเจ้าฟ้าเฮื้อเมื่อ

แต่นั้นเทวบุตรเจ้าจัดการรบต่อจริงแล้ว
 เขาก็ยอมเอาหรือหรือจักเรวรบต่อเฮานอ
 หรือจักเป็นพี่น้องกันแท้ต่อไปนั้นหรือ
 ก็จึงตามคำพระลวงทยามมีซ้ำ
 ก็จึงฮ้องใส่ท้าวฟ้าเฮือพญาเมือง
 บัดนี้เทวบุตรจำเฮามาให้ไตถามให้เห็นแจ้ง
 หรือจักขันต่อต่อกันแท้ชั่วตายนั้นได้
 หรือจักเอากันเป็นสหายให้ว่ามาจริงแท้
 เฮาจักคืบคอบเจ้าเทวบุตรแท้ให้ว่ามาท่ายเอย
 สูก็หากมาถามกูก็หากหลายทีแล้ว
 ให้สูเมื่ออยู่สร้างเมืองบ้านให้อยู่เย็นท่านเอย
 หมายมาเอาท้าวอุ่นหล้าคนเดียวแล้วลิต่าควินดอกนา
 สูหากมาตันทางกูบให้ไปจริงแท้
 กูบได้นอมหน้าสูแท้อย่าหวังท่านเอย
 สูนี้แนวชมพูที่คนบุญน้อย
 ตั้งแต่อินทรอยู่ฟ้าก็กลัวย่านตัววหนีแท้แท้แล้ว
 ท่านจักทำสันไตให้ท่านทำมาเถิ่น
 ฟ้าเฮือกล่าวต้านกับกุมภภัณฑ์นาคใหญ่
 ชาติที่แนวคนกล้าคนตายบู้ฮ้อมจริงนอ
 กูก็มากกล่าวต้านว่าว่าหมดความ
 เลยเล่าพันธนังติดโอบกุมกันเกี่ยว
 ตั้งแต่เช่าเท่าค่าเสียแสง
 แต่มันกุมภภัณฑ์เจ้ากับเมื่อเถิงเทวราช
 พระก็ฮู้เหตุแล้วคิงฮำในพระทัย
 ควรที่กูทำให้เขายอมโดยง่ายเสียเถิ่น
 อันว่าเทวบุตรเจ้าคิงหวลเห็นชอบ
 แล้วจึงอธิษฐานเถิงเท่าสินทานสืบต่อมานั้นเถิ่น
 เทวบุตรคิงแล้วก็จึงฮวยมนต์เอ็นคาถาดีนอกขอบ
 แต่มันฟ้าเฮือเจ้านอกขอบพญาหลวง
 แต่มันเทวบุตรเจ้าจึงฮวยมนต์ไปใส่
 บังเกิดแข่งกระด้างมีนเมื่อยั้งคิง
 เขาก็เฮอนให้ทั้งครางฮ้องฮำ
 ก็หากยังแต่เจ้าฝูงพญาพวกเป็นใหญ่จริงแท้แล้ว

พระจึงบอกให้กุมภภัณฑ์นาคเจ้าตามไปถามเบิ่งดูถ้อน
 คันสิเรวเที่ยงแท้ก็เชิญให้ว่ามาหั้นถ้อน
 เทวบุตรกล่าวแล้วกุมภภัณฑ์นาคใหญ่โดยชาน
 ก็จึงไปอยู่ยั้งกลางหาวอากาศ
 ดุราฟ้าเฮือเจ้าพญาใหญาราชาฮ้อยเอย
 อันว่าราชาเจ้าจักคินเมื่อหรือว่าบั้นนั้นได้
 หรือจักเป็นพี่น้องติดต่อกันไป
 หรือจักทำสันไตให้จามาเฮวยฮิบ
 บัดนี้กุมภภัณฑ์นาคกล่าวแล้วฟ้าเฮือเลยชาน
 กูบยอมสุแล้วสิเรวสุเท่าชั่วจริงแท้แล้ว
 กูมานี้บ่หวังว่าสิเรวไผ
 สูหากมาอดอ้างตั้งต่อเรวกูท่านเอย
 คันให้กูเอาใจน้อมเป็นสหายเลือกเสียส่วนนั้น
 กูนี้ชื่อว่าฟ้าเฮือแท้องค์เอกราชาแท้ตาย
 สูจักเอาเทวบุตรพร้อมเทวดามาฮ้อยก็ดีถ้อน
 สูฮิบเมื่อทูลไหว้เทวบุตรใหญ่พญาสูเพียวเทิ่น
 เฮาบ่มักกลัวย่านฝูงสูจักสิ่งจริงแท้แล้ว
 เลยว่ามึงจงฟังเอาเนอเมื่อวันยามนี้
 อันว่าเทวบุตรอยู่ฟ้ามาบย่านถ้อยคนแท่นอ
 ฟ้าเฮือโกธาชมเฟ่นทยามตาต้อง
 อันว่าฟ้าเฮือเจ้าทำถิบกุมภภัณฑ์ยอติ่นทำกอดกันกุมเกี่ยว
 ไผบ่มียอมไผเมื่อยแค้นจั้งเช่าแท้
 ก็จึงเล่าเหตุให้เทวบุตรเจ้าก็เล่าฟัง
 เมื่อจักวางให้เขาเรวกันก็ยอมดูนานซ้ำ
 อย่าให้พลพวกพร้อมสองข้างยากกะใจนั้นเถิ่น
 ก็จึงนบขอบไหว้ยอนี้วใส่หัว
 ขอให้มาฮ้อยยู่เสียหน้าให้ท่านหยันแท้ตาย
 ศาสตราศิลป์พรำพร้อมมาโฮมเจ้าผู้เดียว
 ก็บ่มิเชิงกลต่อเทวบุตรเจ้า
 ฝูงหมูโยเทศท้าวชาวจักกะวาฬกับมีไปตึงเทียวไปมาได้
 อันว่าตัวตนเขาบ่มิตึงได้
 ไผกับตึงบได้นอบให้ต่อกันแท้แท้แล้ว

ท้าวอุจน์จิวทองผูก 8

พร้อมกันมนต์ใส่ฝูงพวกพร้อมฮุนแล้วก็บ่หาย
 เขาก็พากันเฮวพลันฟ้าทั้งย่านจ่มมนต์แท้แล้ว
 กับทั้งสุวรรณษณาคพร้อมสุวิมท้าวชูพระองค์
 กับทั้งครุฑนาคพร้อมงูชวงเจ้ายักษ์
 ให้ฮีบไปพร่ำพร้อมกันแต่อย่างนาน
 ให้ใส่ถั่งคาคิดชูพญาจนเลี้ยง
 ทั้งกัศปไสมันขังไว้มันนี้
 ไสโทยสมบัฐมันนั้นบ่ฮื้อนตาย
 แต่นั้นฟ้าเฮื้อเจ้านอกขอบจักรวาท
 พระเล้าทยานบนขึ้นตกลงมาลุ่ม
 ลางองค์ซันพุ่มไม้ย่านสันกัศปตาย
 ลางองค์หักใบไม้ปกหัวลื้ออยู่
 อันว่าฟ้าเฮื้อเจ้าองค์เอกพญาหลวง
 แต่นั้นฝูงพญาเจ้าขาวชมพูจับมันโสบ
 อันว่าฟ้าเฮื้อเจ้าเจ็บบขนาดใจสลบ
 เวสสุวรรณเจ้าจึงผูกเอาฟ้าเฮื้อ
 อันว่ายมภบาลเจ้าผูกเอาท่านขุนลื้อ
 อันว่ากุมภภัณฑ์เจ้านายนันกรกใหญ่
 กุมภภัณฑ์ยักษ์เฒ่าจับได้ท่านขุนเฮวฮีบ
 กาศะยักเจ้าจับขุนอามตึงแก่มากแล้ว
 อันว่ากันดารเฒ่าจับเอาฟ้าแสด
 โขโนระยักษณ์นั้นจับพญาฟ้ามืด
 กุณละนาคเจ้าจับเอาฟ้างุ่มจริงแล้ว
 อันว่าฟ้าคับนันสุวรรณษณาคใหญ่ไปจับ
 กานนาคเฒ่าจับพญาฟ้าแสด
 สุวิมษณษณาคเจ้าพญาใหญ่ขนาด
 พญาครุฑเจ้าจับเอาฟ้าหมอก
 อันว่าฟ้าแสดนั้นพญางูมัดศอก
 อันว่าฟ้าแสดท้าวพญาจรจ่อง
 พญาเจ้าจับเอาฟ้าหมอก
 เขาจึงจูงล่องผ้ายามาเผ้าพระองค์เจ้าอุจน์เมือง
 เขาก็กลัวตายแท้ทั้งย่านสันกัศป
 อันว่าฟ้าเฮื้อเจ้าจักรวาทพุนที่เซ็ง

ลางคู่ได้ลางคู่เล่าลิมเสย
 แต่นั้นเทวบุตรเจ้าจาดต่อขุนพล
 กับทั้งยมภบาลพร้อมกุมภภัณฑ์ทั้ง 4
 อันว่าพญาธรพร้อมเบโตฝูงเปรต
 พากันไปกันผูกเอาพญาแท้ในขอบจักรวาท
 อันว่าฟ้าเฮื้อนั้นให้ใส่ชีกคากวน
 คนเก่งกล้าโลภาแข็งขนาดแท้แล้ว
 พญากล่าวแล้วพร้อมพร่ำกันไปทยานบนบดมีดมีขมิ้นแจ้ง
 เลยเหลียวเห็นเจ้าพญาครุฑนาค
 ฝูงพญาขอบฟ้าเลยเดินเล่นหนี
 ลางองค์เข้าไปในโกนลื้ออยู่
 ลางองค์บปเล่นซันต่อไม้พุ่มหมาย
 กล้วนตายแล่นบังต่อไม้
 กำมือสองกำปั้นประสงค์แม้งใส่หูแท้แล้ว
 ตายไปได้พอคราวจึงกลับคืนมา
 ทั้ง 5 จำใส่เขาตีแล้วแกไป
 อันว่ากุมภภัณฑ์จับผูกขุนไทยท้าว
 จับขุนหลวงเล่าได้ดิงทั้นแกไป
 ผูกศอกแป้เสยแล้วแกมา
 กุมภภัณฑ์ยักษ์ได้ขุนเอ็งแล้วแกมา
 ผูกศอกแป้ดิงแล้วแกมา
 มัดศอกมันตีแล้วแกมา
 มัดศอกมันเสยแล้วแกไป
 พันธันักำแกมามีซ่า
 มัดศอกมันตีแล้วแกมา
 จับเอาองค์ราชาฟ้าเขียวมีซ่า
 ผูกมัดแล้วดิงได้แกมา
 จับเอาได้ดิงแล้วแกมา
 ผูกศอกได้ดีแล้วแกมา 45 องค์
 ผูกศอกแท้มาโฮมหมดหมู่จริงแล้ว
 แต่นั้นเขาก็หมอบอยู่ใต้ดินแผ่นดิน
 ก็หากเจ็บใจแท้ฝูงพญาออกขอบ
 คิดว่าเป็นผู้กล้าจึงมาสูต่อเรวนั้นแล้ว

แต่นั้นท้าวบุตรเจ้าเห็นพญานอกขอบมานั้น
 อันว่าท้าวบุตรเจ้าจำเขาแก่ศอก
 ให้ท่านเว้าซื่อแท้อย่าได้เปลี่ยนเป็นสองนั้นเนอ
 ไผ่หากซึกเหตุให้ชวนเจ้าจั่งได้มานั้นเด
 สั้งเล่าทยานพลหลวงข้ามมาไกลสู้แท้สนี่
 พาพลมาต่อเรวจริงแท้
 หรือว่าฝูงพวกพร้อมกันแท้ให้ว่ามานั้นถึ้น
 สู้นี้ทุกซึกยกไ้เงินคำแก้วมีนนั้นหรือ
 ก็จิงไขวจากกล่าวกลอนมีข้า
 ข้าขอทูลกราบเกล้าวันทาไหว้บั้งแท้แท้แล้ว
 ข้าหากคิดบู้ผู้เดียวแท้ที่เที่ยงจริงพระเอี้ย
 เขาหากยอมตามคำบ่หย่อนกล้วตายแท้
 ค้นว่าเรวรบสู้หลายทีแท้พร้าเสมอ
 เขาก็ชวนช้าน้อยเมื่อบ้านชู่พญา
 ใจตั้งหากซึกแท้ 2 จาเว้าว่าแต่เรวนั้นแท้แล้ว
 บัญจิงซึกจ่องข้าให้หาญเว้าว่าแต่เรวท่านเอี้ย
 พระสิท้ณพะกรรมสิ่งใดบ่ขึ้นได้
 ข้าจักขอช่วยเจ้าเมืองบ้านขาบถวานพระเอี้ย
 ขอให้พระคุณาผายโผดไปตุเลียง
 ค้นว่าพระบ่เลียงขอให้ฆ่าผู้เดียวนี้ถึ้น
 แผงไว้โผดซิวังแต่ถ้อน
 ค้นว่าพระบ่เลียงตัวข้าส่วนตายพระเอี้ย
 แต่มันท้าวบุตรจิงกล่าวด้านจาเว้าต่อพญา
 ชันมาเรวเอาสุไปชู่เมืองถวยเจ้า
 เหาจักเมื่อขาบไหว้ถวยเจ้าพระอุนเมืองก่อนแท้แล้ว
 เหาบ่ไลวางหากสุหาสน่าถวยเจ้า
 ก็บ่มีใจตืออยู่เหงาหมองเศร้า
 เขาก็ลักจ่มเว้าขวัญเจ้าฟ้าเฮือเมื่อนั้นแท้แล้ว
 ก็บ่เป็นดั่งนี้้อหลิแท้ชู่พญาแท้แท้แล้ว
 ชลธาไหลชู่พญาหมองหม่น
 โยเรศฝูงขอบฟ้ามีแท้ชู่คนนั้นแท้แล้ว
 เขาก็พากันเข้ามาทูลทุกหมู่
 สูงจงพากันตั้งเสาแองให้หายเหน้อยจริงถึ้น
 พอแต่พระกล่าวแล้วเขาเลิกลาหนี
 อันว่าฝูงสัตว์พร้อมฝูงคนยักษ์เปรต

เขาก็มัดศอกแปดแท้ชู่คนแท้แท้แล้ว
 พระจิงถามถึ้นพญาเจ้าฟ้าเฮือหลวง
 เป็นสันใดแท้จั่งได้พาพลมาสู่ทางภายนี้
 น้ำสมุทรวง้างทะเลใหญ่หลายครองแท้ตาย
 ตั้งแต่กั้บ่ท่อนฮู้นอกขอบจักรวาพ
 หรือว่าเป็นแต่จิตใจเจ้าคนเดียวก็ให้ว่ามาถึ้น
 เจ้าหากคิดสันใดจั่งหลงใจมาสู่ช่มพูนี่เหตุได้
 ท้าวบุตรกล่าวแล้วฟ้าเฮือยอมมือ
 ฟ้าเฮือยอมมือทูลขึ้นไปตามเหตุ
 ก็บ่มีไผแท้ชวนซึกเหนียวสังแท้แล้ว
 ข้าหากไปชวนท่อนท้าวฝูงหัวหมู่เมือง
 ข้าจิงพาเขาข้ามทะเลหลวงน้ำใหญ่มาพี้
 อันว่าหัวเมืองเจ้าทั้งหมู่เสนา
 ข้าหากยังดื้อแท้บ่ฟังคำเขากล่าว
 คือจักเคยเป็นช้อยทาสาภานาทจิงแท้แล้ว
 บัดนี้สุดแต่พระบาทเจ้าสิผายโผดปราณี
 ขอให้ภูธรเจ้าเอาซิวังไว้ก่อน
 ข้านี้เทียมดั่งสัตว์สิ่งฮ้ายอันอยู่ในช่มพูนี่แท้แล้ว
 ข้านี้โมโหแท้คนเดียวใจถ้อย
 ฝูงพญาเจ้าทั้งหลายทุกหมู่ขอให้พระบาทเลียง
 ข้าก็ขอยอมแท้คำผิดเหลือขนาดจริงแท้แล้ว
 ฟ้าเฮือยอมมือไหว้ทูลไปทุกสิ่งจริงแท้แล้ว
 เหานี้คนอาสาเจ้าพญาอุนเมืองหลวงแท้แท้แล้ว
 บัดนี้เฮาก็มีชัยได้ฝูงพญาทุกหมู่
 สุดแต่เพิ่นสิดผดเลียงสุท่านทั้งหลายหันถ้อน
 แต่มันท้าวบุตรกล่าวแล้วฟ้าเฮือยอมมือ
 อันว่าฝูงพญาเจ้าเหงาตรอมทั้งโคก
 ค้นว่าฟังคำเว้าฝูงเฮากลับมือฮีบเสียนั้น
 ฝูงพญาขอบฟ้าเว้าราต่อจากัน
 แต่มันท้าวบุตรเจ้าจิงฮวยมนต์สุบเป่าไปแท้แล้ว
 ก็หากหายเตือดฮ้อนเขานั้นอยู่เย้น
 อันว่าท้าวบุตรกล่าวด้านสู้อย่ายันหย่อนกล้วนั้นถึ้น
 สูหากผายโผดแล้วสู้อย่างกล้วตายแท้ตาย
 ก็จิงพากันแปลตูปผามเซายั้ง
 ก็หากปนอยู่กั้วจาเล่นต่อกันแท้แท้แล้ว

ก็จึงหายโศกฮ้อนโยธศทั้งปวง
 เขาก็ว่าจาต่านนำกันซีชั่ว
 อันว่าเสือกกับหมานัน
 อย่าได้กินลูกเต้าหลานเหล้าตั้งหลังนั้นเนอ
 อย่าได้ไปแผ่ม้างหมู่ลูกหลานนั้นเนอ
 อย่าได้กินลูกเต้ายามเช้าเมื่อแลงแท้ตาย
 อย่าได้สีกแต่ไม้กินฝิ่งบ่อนไต้ันเต้
 เขาก็ฮักขอมันกันแท้ชูแนวั้นตาย
 ทั้งราชาพระอุ้มเมืองบุญกว้าง
 ผุงหมุยโยธศท้าวให้เมื่อถ้อนอย่างนานเทียวเถี้ยน
 พญาไผอย่าประมาทแท้ศัตรูนั้นบตีแท้ตาย
 ให้สุคุมนอกฟ้าไปเฝ้าพระอุ้มเมือง
 ก็จึงเดินบอกให้โยธาพร้อมหลังเมื่อ
 อันว่าเมียลูกเต้ามาต้อนชั่วแซว
 ก็จึงหายเดือฮ้อนเขาแท้ชูคน
 อันว่าเคิกหมุ่นี่เร็วกันได้ 18 ปีนี้แล้ว
 ควรเฮากุมแท้เมื่อเฝ้าพระอุ้มเมือง
 เถิงเมืองหลวงเมื่อยามดีแล้ว
 พระก็ซบซิบเว้าชวนแท้ชูพระองค์
 อันว่าฟ้าเฮื่อนั้นกวนซิกติดคอ
 พระจึงเดินเขาให้ห้ามไปทางอากาศ
 หลายวันได้หลายคืนมีมาก
 เทวบุตรเจ้าเทวดาแท้ชูองค์
 ก็จึงต่านต่อน้ององค์หล้าชูอัน
 กับทั้งใจเขาแข็งต่อพญาปมีย่าน
 เขาจึงได้เขานี้ผูกมา
 เขาจักทำสันไต่กั่มักแล้วแล้ว
 พี่ก็จำจวนเหล็กใส่คาซังไว้
 บัดนี้คั่นว่ามาฮอดเจ้าตามถ้อนสิโผตเขาพีเถี้ยน
 อันว่าฟ้าเฮื่อนี้คนกล้าโทษหลาย
 บให้เจ็บปวดแท้คำตายนั้นบมีแท้แล้ว
 ข้าจักสอนสั่งให้คนฮู้ฮิตครอง
 พระก็จาเสียงหวานต่อพญาองค์น้อง
 เทวบุตรกล่าวแล้วนั่งอยู่ปมีย่าน
 ก็จึงลาองค์น้องเมื่อเถิงสวรรคโลก

เขาก็คองคินหาลูกเมียทางบ้าน
 บางพ่องทำมิตรมันกันแท้ฮักแพง
 ให้เอากันเป็นเสียวจริงแท้แล้ว
 อันว่าหนูกับแมวนั้นให้เอากันเป็นเสียวจริงแท้แล้ว
 ไก่กับกานันให้จกกันเป็นเสียว
 หมักกับฝิ่งนั้นให้เอากันเป็นเสียว
 ไผหากเป็นศัตรูแท้กินกันมาแต่ก่อนสันนั้น
 เป็นเพราะแจ่มเจ้าเทวบุตรใหญ่จ้วทอง
 แต่นั้นเทวบุตรเจ้าจาตอมพญาเวส
 ให้ยังอยู่เมืองละร่อยพอแต่รักษา
 คั่นว่าหัวเมืองกล่าวแล้วผุงพญาน้อยใหญ่
 แต่นั้นเวสสุวันเจ้าขานคำโดยฮีบ
 หลายวันได้หลายคืนเลยฮอด
 เมียก็เจติแล้วเห็นผัวมาฮอด
 แต่นั้นเทวบุตรเจ้าจาตอมพญาเวส
 ก็จึงลูโซคไต้้นอกขอบหลายพญา
 พระกล่าวแล้วฮีบแต่งดาดี
 อันว่าผุงพาเจ้าราชานอกขอบ
 แต่นั้นเขาก็ซมซิ่นแท้ทยานผ้ายดวนมา
 ทั้งกังกาคอกซังตีแท้
 แล้วจึงปั่นยามไว้ให้เขานันเปลี่ยนกันนั้นแล้ว
 สามขบเจ้าเดือนแท้ก็จึงเถิง
 แต่นั้นเทวบุตรเจ้าจ้วทององค์พี่
 เขานี้แข็งขนาดกล้าจบเพทอาคมมากแท้แล้ว
 คั่นปมีย่าแท้จักเสียชัยฮามประโยชน์จริงแท้แล้ว
 อันว่าผุงพญาน้อยเขาก็ปล่อยเขานี้แท้แล้ว
 อันว่าฟ้าเฮื่อนั้นเป็นใหญ่ทั้งหลาย
 พี่ก็ใส่คอกแล้วห้ามไปทางอากาศ
 พระกล่าวแล้วพญาหลวงขานตอบ
 ข้าจักทำตามแท้พระบาลีโขกล่าวมานั้น
 ฮึดให้สมคนไบ้ใจเบาฮู้ฮิต
 พญากล่าวแล้วเทวบุตรใหญ่จ้วทอง
 ปักแล้วแต่ปัญญาพระฮู้ฮิตคิงแจ้ง
 ทรงหอคำอยู่เย็นหายฮ้อน
 เถิงชั้นฟ้าดาวติงส์แล้วอยู่เย็นแท้แล้ว

บัดนี้จักกล่าวถึงฟ้าเฮื้อเจ้าคนโทษโทโส
 เฮาสีทำมันให้สมใจมันถ่อย
 เขาก็ชวนเมืองแท้มันบ่ฟังคำหมู่
 ก็จึงสมใจมันดั่งมาไกลล้า
 หัวเมืองฝูงไพร่น้อยให้เขาแจ้งชู้คนชอบແหล้ว
 บางพ่องปะลูกเต้าเมียซ้าช้อยมันแท้ແหล้ว
 ทั้งเล่าได้พรากบ้านเมียเก่าพรานานแท้ແหล้ว
 อันว่าพลแพนหลวงให้ส่งเมื่อเสียถ้อน
 เฮาจักสอนฟ้าเฮื้อแล้วคราวหน้าก็จั่งเมื่อพระเอย
 ถึงพลหลวงแต่งเมืองมีซ้า
 เทียมดั่งแมงเมาแท้ไหลเต้าออกสู่นั้นແหล้ว
 และองค์และฮ้อยคนแท้รักษา
 โผดให้พญาครุฑเจ้าคนกล้าเลิศดี
 ทั้งนาคาก็ดั่งเดียวกันแท้
 กับทั้งบ่าวพราหมณ์พ้อฮ้อยดั่งเดียว
 พลพวกพร้อมพ้อฮ้อยขนาดแข็ง
 ฝูงไพร่น้อยพ้อฮ้อยพราหมณ์เสมอ
 จัดแจ้งได้พ้อฮ้อยบนานแท้ແหล้ว
 ฝูงหมุ่นอกขอบฟ้าจักรวาลนั้นให้อยู่ครองแท้ແหล้ว
 ถึงหัวเมืองให้ป่าวเดินเรื่องฮ้อง
 ทั้งไพร่น้อยลูงป้ายาย
 ช้อยนี้ใจบาปกล้าทั้งซ้าบาปหนา
 อันว่าเสียงนันท้องทั้งนครวังกว้าง
 เขาก็ซึกยั้งล้าตัวซ้าบ่เดียนี่ແหล้ว
 ไปป่าวฮ้องตีฆ้องทั่วเมือง
 บาบแล่นต้องคือช้อยดั่งเห็นนี้ແหล้ว
 เขาจึงพากันไปทางเหนือฝ่ายอุครซ้าง
 ไผอย่าเฮ็ดสิ่งช้อยเวรไกล้บาปจนนี้ແหล้ว
 มันจักมีเสรรกรรมจ่องนำเสมอช้อยนี้ແหล้ว
 แล้วจึงซึกแกฟ้าไปหน้าอย่างรวดเร็ว
 ให้ฮีบฮ้องตีฆ้องป่าวไป
 ค้นว่ายังเสียงใสแต่บ่ดั่งแคนฮ้าย
 อันว่าทางสันหลังฟาดตีไปเรื่อย
 ไผหากจำมิงมาอวดตัวมิงแท้
 โลहितไหลทั่วคิงแดงเข้ม

มันก็ผิดคำเฮาบให้ชู้เมืองให้ฮามสร้าง
 มันก็กล่าวขนาดแท้แข็งเข้มดั่งไฟ
 เฮ็ดให้สมยศแท้ให้ลื้อล่าทั่วแดนนั้นเถิ่น
 ควรเฮาเอามณีหนีไปตีฮ้องป่าวก่อนແหล้ว
 เขากล่าวแล้วมันเฮ็ดผิดใจแท้หญิงชายน้อยใหญ่
 ได้ 16 ปีแท้บ่เห็นเมียทั้งลูก
 เขากล่าวแล้วพญาใหญ่เลยจา
 ให้แต่หัวพญาเจ้าทั้งหลายยังอยู่จริงเถิ่น
 พระกล่าวแล้วหัวเมืองขาบกลาง
 เขาจึงลุด ๆ ย้ายไหลเมื่อฮ้อยย่อง
 อันที่ยังนำเจ้าพญาเมืองน้อยใหญ่
 แต่นั้นราชาเจ้าอุ้นเมืองตรัสพระโอบซู้
 พลพวกพร้อมฮ้อยหนึ่งเดาตา
 พญาจุงเจ้าคนดีผู้หนึ่ง
 พญาฮักซ์เจ้าคนผู้ดีผู้หนึ่ง
 พญาธรเจ้าคนดีผู้หนึ่ง
 ยมภิบาลเจ้าคนดีผู้หนึ่ง
 โหมกันมีเจ็ดแปดฮ้อยคุมพญาใหญ่ทั้งหลายนั้นແหล้ว
 เขาก็คุมเอาท้าวฟ้าเฮื้อทยานไป
 ฟังดูถ้อนเสนาน้อยใหญ่
 ไผอย่าทำเสมอช้อยคนพลอยทุกขเวทน์จริงเถิ่น
 เขาป่าวฮ้องทุกทั่วทั้งเมือง
 หญิงชายพร้อมสาวฮามบ่าวแก่
 เขาก็เอาไปกำหัวเมืองวันออก
 ไผอย่ามีใจเลี้ยวโลภามักมาก
 เขาก็ไปป่าวฮ้องเท่าทั่วทั้งเมือง
 เขาจึงพากันไปอ้อมหัวเมืองน้อยใหญ่
 อย่าได้คิดยากลันของเพื่อนมาตาย
 เขาก็จุงเวียนอ้อมเมืองหลวงอ้อมรอบ
 ค้นว่าถึงเมืองแล้วจำพญาฟ้าเฮื้อ
 อันว่าฟ้าเฮื้อเจ้าอิดเมื่อยแคนทาง
 เขาก็เอาแสฟาดแท้ทั้งเล่นซ้า ๆ
 มิงสั่งมาบ่ฮ้องให้ดั่งแท้ทั่วเมือง
 เขากล่าวแล้วตีฟาดกลางหลัง
 อันว่าไทยเมืองพร้อมกันมาเบ็ง

บางพ่อมาซื้อหน้ามึงนี่ถ้อยคนแท้หนอ
 มีแต่จายอยากฆ่ามันแท้ชู้คนเขาก็แซว ๆ
 ก็จึงหมดชู้กำหัวเมืองแท้บ่หลอนนั่นแหละ
 ลางคนแซว ๆ เหยียญใส่พญานันพื้น
 ไผ่อยากเห็นฟ้าเอื้อนให้มาแท้เบิ่งดูนั่นเถิน
 ฟ้าเอื้อนเจ้าเขาฮ้ายต๋อยดั่งแท้แหละ
 แต่นั้นเขาก็กุมเอาท้าวต๋องไปบ่มีหย่อน
 กูหากทุกซั้วตัวโขงขอบตะวันตก
 เขาจึงเวียนไปได้พักชิดเมืองใหญ่
 ซ้อยนี้ฟ้าเอื้อนแท้คนถ้อยโทโส
 ไผ่ผู้ทำคือซ้อยสิดถ้อยด้วยศำจริงแหละ
 พระกล่าวแล้วเขาฮีบมาดู
 ผุ่งหมู่หญิงชายเข้ามาแลเสียงสนั่น
 อันว่าหัวเมืองได้สามแสนหกหมื่นฟ้าเอื้อนไปปาว
 ก็หากดูนานได้สองปีก็จึงทั่ว
 บัดนี้หมดโทษแล้วสูญเสียงโผดมันแท้แหละ
 ก็จึงเดินมันให้ฮ้อยามีใจย่าน
 เขาจักเชิญเอาอ้ายเทวบุตรหลวงตนพี
 ให้เขาเห็นบ่อนันบุญบาปกรรม
 พระกล่าวแล้วเขาเลิกลาลง
 เขาฮีบแก๊กอนซีกกังกา
 เจ้าจึงลงอาบน้ำล้างเลือดติดคิง
 เจ้าจึงขึ้นสู่ห้องห้อยเขาจอด
 เจ้าจึงดีใจได้ชิวังตนพญาโผด
 แต่นั้นราชาเจ้าพญาอุ้นเมืองหลวง
 ทั้งผืนดีทม่อนงามล้วน
 มีทั้งจางข้าวพร้อมพาข้าวใส่เสวยแท้แหละ
 ทั้งไพร่น้อยทานให้ชู้คนแท้แหละ
 เขาจึงยอยก่องพญาเจ้าโผดผายแท้แหละ
 แม่นว่าพระจักพันคอเสียกับกินแห่งแท้
 สมเฮาข้ามแม่น้ำมานั้นแม่นฆ่าเสียแท้ตาย
 เพิ่นนี้จักได้เป็นพญาบ่สงค้เมื่อหน้า
 เพิ่นหากอยู่ชื้อแท้หากมีเจ้าผื่นตางนั่นตาย
 เวียกคนสินนั้นตาย
 แต่นั้นราชาเจ้าอุ้นเมืององค้ใหญ่

หาผู้มาจาเว้าอู้ดูนั้นก็บ่มีแท้แหละ
 เว้าจาไปหลายอย่างเขาจึงจูงไปกำป้งฉิเมนาคอยู่
 ลางคนฮ้ายชวดพันกำปั่นใส่กกหู
 เขาจึงจูงไปหน้าหัวเมืองเอิ้นปาว
 เขาได้ยिनแล้วพากันมาเบิ่ง
 มันจึงเป็นคนชื้อช้วอดตัวบ่มีย่าน
 เถิงบ้านน้อยเมืองกว้างปาวไป
 เขาจูงไปหัวเมืองบ่หลอได้
 ไปปาวให้พญาฮ้องบอโกโต
 ไผ่อยากเห็นโตเฮาให้ฮีบมาดูหน้า
 ซ้อยนี้คนบ่ฮ้อย่าได้เรียบเทียมแท้ตาย
 ลางคนพากันหลังเบิ่งพญาตาระต่าง
 บางพ่อมื่อซื้อหน้าพญาฟ้าช้วแซว
 ฮ้องทุกเม็งแท้บ่หลอ
 แต่นั้นอุ้นหล้าเจ้าบุญกว้างจึงจา
 ก็จึงหาของกินแท้ทานมันทุกสิ่ง
 สันเฮาก็ยกโทษให้แท้แล้วหายฮ้อนอยู่เย็นว่าเนอ
 ให้เพิ่นมากล่าวตนสอนท้าวชู้พญาแท้แหละ
 แล้วจึงทรงกุธาให้เขาคินเมืองบ้าน
 เถิงราชาฟ้าเอื้อนเมืองมีซ่า
 อันว่าราชาพระเอื้อนเมืองหายฮ้อน
 ทั้งหมู่หนองบาดพองดีแล้ว
 ก็จึงกินข้าวน้ำหายฮ้อนอยู่เย็น
 พระก็ลู่ชะโทษให้จริงแท้ชู้อัน
 เพิ่นก็ทานเสื้อผ้าพร้อมทั้งอาสนา
 ทั้งคัมโฑพร้อมกระโถนคำขันหมาก
 พระก็ปลงประทานให้หัวเมืองนอกขอบ
 เขาก็ดีใจได้ของพญาทุกหมุ่นแท้แหละ
 เขากล่าวเว้าคินหากแมนพญาเฮาตั้งนี้
 เพิ่นหากใจบุญแท้กุณาผายโผด
 พอเมื่อเขากล่าวแล้วย่องว่าแซว ๆ
 แม่นว่าบุญบ่มีนี้แสนสิคี้ก็ตกหย่อน
 เหา่นี้เทียมดั่งไม้ลั่นด้ามเหลือ
 เขาจักตายไปเสียบ่ฮ้อย่าแท้แหละ
 ระลึกเถิงแก่นเหง้าเทวบุตรเจ้าตนพี

ก็จึงฮ้องฮอดให้ตนพี่เทวบุตร
 ก็จึงเอ็งหอคำนั่งเฮียงพระองค์น้อง
 ยกเอาน้ำดอกไม้จันทร์คู่ขาบถาย
 อันว่าฟ้าเฮื่อนี้ควรให้ควนเมื่อชอบตาย
 อันว่าเมียลูกเต้าพุ้นส่วนลิกองแท้แท้แล้ว
 ก็จึงไซ้คำควรสั่งสอนน้องให้เขาฮู้
 มีแต่โมโหจิตบให้ไผถือแท้
 พระจึงจำเขาให้โฮมกันเหม็ดหมู่แท้แท้แล้ว
 มาพร่ำพร้อมโฮมข้างช่วงสนาม
 เสียงมันดังคือดั่งลมพานไม้
 โฮมพร่ำพร้อมฟังเจ้าเทศนา
 อันว่าฟ้าเฮื่อเจ้าใจตั้งนั่งฟัง
 เขาก็ยอมมีอนบั้งฟังธรรมเจ้า
 พระก็เอาในธรรมของพระพุทธเจ้ามาเว้าสั่งสอนแท้แท้แล้ว
 ของจงฟังเอาคำเขาไซ้สูตรธรรมสอนแท้
 ธรรมพระพุทธเจ้านี้ดีฮ้ายให้อำเพ็งนั้นถ้อน
 ก็จึงมาชู้ให้เป็นพญาแท้ที่อยู่กระเสริม
 ไผอย่าเที่ยวฮ้อมห้วยสิยวแท้ก็คขวางนั้นตาย
 เจ้านี้ของหากเต็มสะเภา
 เจานี้คนตายแล้วบุญหลังชูสงจริงแท้แล้ว
 บัดนี้ไผคให้เจ้ากุณาต่าควนเมื่อนั้นแท้แล้ว
 ครองพญาให้ทุกประการเฮียนฮ้ำเอาเถิ่น
 ก็จึงอวยไพร่หนาฝูงหมู่ชาวเมือง
 มีแต่ว่าจาต่านผิดฮิตครองธรรมนั้นแท้แล้ว
 ฝูงหมู่ไทยขอบฟ้าฟังแล้วจ้อจำนั้นเถิ่น
 ก็หากน้อมเกชเกล้าเฮาแท้ชู้วัน
 คันว่าบุญวางไผก็มีมรณตายแท้
 ให้มีใจต่อตั้งคุณแท้อย่าโลแท้ตาย
 อย่าคากกล่าวอ้างใจเลี้ยวแบ่งสองนั้นตาย
 อย่าได้โกธาต้องตั้งใจมแท้
 ให้เจ้าตัดแบ่งไว้เสมอเพียงแบบพิมพนั้นตาย
 จังสืออยู่แก่นมันบมีชัยโค่นคอนนั้นตาย
 บมีความกล่าวต่านใจเลี้ยวแบ่งสองนั้นตาย
 อย่าได้โกธาแข็งใส่เขาจาฆ่า
 คันว่าเขาหากได้ยีนคำปากเจ้า

พระก็ทยานล่องลงหาน้อง
 แต่นั้นราชาเจ้าอุ้นเมืองยศใหญ่
 เทสบุตรเจ้าเดินบอกพญาเมือง
 เขาก็มานานแล้วได้ชาวเฮ็ดบิทัตเพียง
 พญากล่าวแล้วเทวบุตรเล่าเลยจา
 เขานี้อยู่นอกฟ้าบฮู้ฮิตครองธรรมแท้แท้แล้ว
 เทวบุตรกล่าวแล้วพญาใหญ่ยอมมือ
 นับแต่หัวเมืองนั้นเหลือหลายแสนโกฏิ
 ก็หากคับคั่งล้นแซวชู้จากัน
 ฝูงหมู่ชาวเมืองพร้อมเสนาน้อยใหญ่
 แต่นั้นเทวบุตรเจ้า?สนาสอนสั่ง
 ฝูงขอบฟ้าพญาใหญ่หัวเมือง
 แต่นั้นเทวบุตรเจ้าจาดต่อไซ้ธรรม
 อันว่าฟ้าเฮื่อเจ้าองค์เอกแดนไกลช้อยเอย
 พากันเอาใจตั้งฟังเอาให้จำจื่อ
 ไผหากเป็นใหญ่แท้โกศลสร้างแต่หลังนั้นตาย
 ไผผู้ใดทำการสร้างโกศลยาวยิ่ง
 อันว่านาไผไฉนมาน้อยอย่างชียดกันตาย
 แล้วอย่าได้ขนของใส่หลายถ้อน
 อันนี้หากแมนพระอุ้นหลากุณาเจ้าก็เพื่อบุญนั้นตาย
 เจ้าอย่าเอาใจหลังบตีเสียหน้า
 องค์ศีลยังบได้ควรให้หนึ่งเมืองแท้แท้แล้ว
 จักบมีคำสอนไพร่เมืองฝูงชู้
 อันว่าธรรมพระพุทธเจ้าห้ามเจ้าจงฟังแท้แท้แล้ว
 อันคุณสัพพัญญูนี้เหลือหลายแสนยังจริงแท้แล้ว
 ทุกคำเข้ามีแต่บุญชู้แท้แล้ว
 เจ้าได้เป็นพญาสร้างทรงเมืองตุ้มไพร่
 แล้วให้ฮักเฝ้าเชื้อตางราชภู์ชาวเมือง
 ฝูงไพร่น้อยผู้มีโทษสันใดก็ดี
 ให้เจ้าหลงดูแท้กระบวนสมน้อยใหญ่
 อย่าได้อำเชียงแท้แสนเมืองลืบแก่น
 ก็เกิดแวนนามเจ้าแขเมืองตางราชภู์
 อันว่าฝูงไพร่น้อยมีโทษสันใดก็ดี
 ขวัญเจ้าจักย่านหนีคิงไซ้บ่วงนั้นแท้แล้ว
 เบาท้ลิสขึ้นบาแท้แท้แล้ว

ควรที่ติดพระทัยมันขุนนางตนแท้
 สันโดแท้ตามขุนจักษ์จอกย์เอานั้น
 คั่นว่าโทษเขามีมากน้อยพอที่ถึงตาย
 อันว่าสัพพัญญูเจ้าทรมาณแต่ปางก่อน
 อันว่าเสนาท้าวชาวเมืองน้อยใหญ่ก็คั่น
 เป็นพญาให้หาครองอันชอบดีตาย
 คือว่าโมโหนี้ให้อาใจหนีหลีก
 บัดนี้ราชาเจ้าทั้งหลายนอกขอบ
 ก็มีฤทธิ์แท้ผิดครองเค้าตั้งแต่หลัง
 คั่นว่าเขาสอนให้สันโดให้เจ้าจำจ้อเอาเถิน
 เทวบุตรกล่าวแล้วฟ้าเฮือโดย
 คั่นว่าข้าตัวะพรางแท้ให้ไปตกรนกรใหญ่จริงเถิน
 ฟ้าเฮือกกล่าวแล้วเทวบุตรฮีบอริชฐาน
 บัดนี้ฟ้าเฮือเจ้านอกขอบจักรวาล
 ขอให้เทวดาพร้อมเทวบุตรอินทราช
 เทวบุตรนิรมิตแล้วไผเบ็งก็เลยเห็น
 อันว่าหลังยาวกว้างชาวว้าฮ้อยเฮือ
 บางห้องผิดขาวแท้เหลืองงามดูขาว
 บางห้องถือสะไบพร้อมเหลืองงามเนื้ออ่อนๆ
 บางห้องคำขนาดแท้งามล้วนนั่งเฮียง
 โฉมงามสุดขนาดหลังไปเคยฮู้
 ก็หากงามต่างล้ำเขาเอ้ต่างกันแท้แล้ว
 ทั้งหญิงชายชู้คนแลเยี่ยม
 ไผ าก็สะออนนางเทพให้ทรงสร้างอยู่สุวรรณคั่นแล้ว
 สกิดแทนแก้วนางล้อมแก้ววีแท้แล้ว
 เห็นทั้งอินทรีอยู่ฟ้าพรหมพร้อมอนเณกนงแท้แล้ว
 เห็นทั้งมาลาสรพสิ่งดอกดวงหลายต้น
 แดงมุ่มสีวขาวพร้อมแสดเหลือง
 ระเบิดระนาดพร้อมไผ่ต่องก็หากดัง
 เสียงอืดอ้อคือฟาล่องบนนั้นแล้ว
 เห็นหมู่เทพให้ไทยพร้อมหลุดใจแท้แล้ว
 ทั้งนาคาครุฑหลวงงูขวงพร้อม
 เขาก็เหลียวเบ็งแล้วลมแลงหงายหลายหมู่
 แต่นั้นฟ้าเฮือเจ้ายศใหญ่ราชา
 ขอให้เทวบุตรเจ้ากฤษณายโมค

ควรพิจารณาหาโทษภัยดีฮ้าย
 คั่นได้ความแนแล้วเขานำขึ้นขาบทูลดั่งนั้น
 ก็ให้ราชาตัดโผดเสียคำฮ้าย
 บิให้สัตว์มิ่งเมี้ยนตายแท้คอบพระองค์นั้นแล้ว
 พระหากผายโผดเลี้ยงเขาแท้ก็จ้งยังนั้นแล้ว
 ทั้งเล่าให้หลีกเว้นโทษายังบาป
 อย่าได้เปรียบผู้ไ้คนบ้ามัดมน
 มาคู้กั้นขอบฟ้าทยานล้ำ่วงมาดั่งนี้
 อันว่าแดนไกลเจ้าจักทำเฮาดั่งไค่นั้นดี
 คั่นว่าจำจ้อไว้เฮานี้จ้งสิเห็นแท้แล้ว
 ข้าจักฟังคำสอนจ้อจำเอาไว้
 ขอให้ไปอยู่ใหม่ในพื้นที่นแดนพระเอย
 คิดถึงบารมีธรรมแต่หลังเพียรสร้าง
 อยากรู้เห็นดาวตึงสาให้มีคำเว้า
 พญาพรหมให้ช่วยป้องกันน้ออย่างแแต่ถ้อน
 มีแต่วิมานค้ออนเณกนงหลายลัน
 มีแต่นางงามยิ่งลันสนามหญ้าฮูปงามมากแล้ว
 เรียนนั่งล้อมเป็นฐานถัดัน
 บางห้องถือแดงแท้ก็สีงามเป็นหมู่จริงแล้ว
 บางห้องสะไบมุ่มแท้แกมแท้ไขกาก็มี
 บางห้องถือแดงสีงามดีเป็นหมู่
 อันว่าฟ้าเฮือเจ้าแลเบ็งตามหัวเมือง
 ไผก็ยินสะออนแท้ตาวะตึงสางามยิ่งจริงแล้ว
 ทั้งเทวบุตรเจ้าหลายพระองค์ทรงอยู่
 เห็นทั้งกำแพงกว้างเป็นคำแก้วหลาก
 เป็นต้นการะพฤษพร้อมผ้าทิพย์เป็นถัน
 เห็นทั้งมณฑลกว้างสรรพสันชินไขว่
 ฟังเสียงพิณเพลงพร้อมไผ่ตักตั้งอยู่จริงแล้ว
 ฟังเสียงกระดิ่งดั่งก้องทั้งกลองซ้องใหญ่
 ฟ้าเฮือแลเห็นแล้วตีทรวงกอยกล่าว
 อันว่าฟ้าเฮือพร้อมพญาใหญ่ชมพูกี่ดี
 แต่นั้นชาวเมืองเห็นชั้นฟสะออนแท้ชู้คนนั้นแล้ว
 อันว่าหญิงชายสาวบ่าวค่นองยินสะอื่น
 วันทาเทวบุตรกล่าวถามหาข้อ
 อันว่าบุญก่อสร้างนางฟ้าดั่งไค่นั้นดี

เขาจึงได้ขึ้นฟ้าอยู่มาสาหัสสุขดังนั้น
 แต่นั้นเทวบุตรเจ้าเทศนาไขปาก
 นางฟ้าเทวดาตกแตงนั้นหรือ
 อันหนึ่งคันทว่าคืนสู่เช้าเขาใส่บาตรทุกวันนี้แล้ว
 พร้อมจำศีลประมาท
 อันว่าปาณาวัณบ่กระทำจักสิ่งจริงตาย
 มีแต่ทำก่อสร้างศีลสร้อยสืบไปแท้แล้ว
 ทั้งอวาอาแผ่พงษ์แนวเชื้อ
 เขาก็นบ้น้อมไหว้คุณแก้วแล้วจึงนอนนั้นแล้ว
 มีแต่บรรเทาจิตปากจาอระห้อย
 เขาเอาใจจ้อมันจำไว้บลิ้มแท้แล้ว
 ทำบุญเขารีบหาความสุขใส่โตโมทานแท้
 เขาทำตั้งเฮากล่าวจาสอนไว้วันนี้แล้ว
 คันทว่าของอันใดแพงก็จ้งให้ทานแล้วบ่แห่ง
 บให้หิงสาไมค้อยเพียรกระทำสร้าง
 เขาก็อดทำไวบรรवरแล้ว
 เอาทานทอดให้บุญค้าส่งนำแท้แล้ว
 อันใดก็บ่ทำแท้บุญนี้บ่หอนมีนแท้แล้ว
 มันจักพาตัวหมองถ้อยลงให้เสียหน้า
 ให้เจ้าเอาคำเฮาพระองค์สอนหากจักเอื้องเมื่อหน้า
 อันว่าหัวเมืองฟ้านิ่งเนื่องเต็มพื้น
 คือตั้งฝนหลังย้อยฮ้ำเนื้อให้ชุ่มเย็น
 ก็หากเห็นแต่ฟ้าวิมานแก้วก็บ่เห็น
 ใจโตเป็นโมโหคิดอยากตายกลางแล้ว
 พระจงกฤษณาผายไผ่คนปางนี้
 ข้ำจักถายยอดแก้วนางหล้าชุ่มเมือง
 ขอให้เทพท่อนให้กฤษณาข้ำช้อยบองแต่ถ้อน
 บัดนี้เทวบุตรบ่ข้ำทานให้ศาสตร์ศิลป์
 พระจึงเติลพลแสนหลังเมื่อมีข้ำ
 ภายกวั้นนั้นพญาเจ้าแต่งเมื่อ
 ก็หากหลายวันคืนจึงถึงเมืองบ้าน
 อันว่าศาสตราเพทท้าวชมพูพื้นขนาดตีแท้แล้ว
 ตุ๊กมันต์เป่าแก้ท่อไต่แท้ก็เป่าตาย
 เอาแต่นางหล้าน้อยเมืองบ้านฮีบคืนมาตาย
 ก็จึงยอเม็งคำใส่นางนงน้อย

บุญเขาทำสันใดก็จึงถึงเมืองฟ้า
 เจ้าอยากเห็นบุญ
 คันททำบุญเขาบ่ฮ้ายใจตั้งต่อบุญนั้นตาย
 ถึงเมื่อวันศีลหลวงเขาเล่าฟังธรรม
 เขาก็ทำใจ ะผองเท่าชั่วชีวิต
 เขาบ่มีใจเกลียดฮ้ายสับฉ้อใส่ไผ่นั้นแล้ว
 อันหนึ่งเขาก็เคารพน้อมพ้อมแม่ตานาย
 เขาก็บรรเทาไว้คำสอนพุทธบาท
 เขาก็บโกธากล้าบ้อยดำเรวไผ
 ยามเมื่อสังฆาเจ้าเทศนาสอนสั่งตั้งนั้น
 อันหนึ่งฝูงหมู่บ้านน้อยใหญ่
 คันทว่าลดชั่วแล้วเมื่อเกิดเมืองสวรรค์พุน
 คันทว่าอันใดแท้ก็ทรงสี่ล้างส่วย
 อันหนึ่งเขาบ่คร้านทำเวียการเอื้อน
 อันว่าหนาวและฮ้อนทำสร้างอยู่กิน
 คันทว่าเป็นแดงเต้าสาสิทุกสิ่ง
 ฟิงเอาถ้อนพญาหลวงฟ้าเอื้อฟิงถิ้น
 อันว่าคำคิดมาแต่เค้าเจ้าอย่าได้เปรียบเทียบน่านั้นถิ้น
 คำคิดบ่เป็นตั้งนี้พาตัวตกต่ำแท้แล้ว
 ค้อมว่าพระกล่าวแล้วนั่งอยู่ตุณที
 เขาก็ยอมมือขึ้นเลยจาเสียงสนั่น
 แต่นั้นฟ้าเอื้อเหลียวเบ็งฟ้าเป็นควันมัวมืด
 ฟ้าเอื้อเจ้าชลเนตรนองไหลเคียดให้
 แต่นั้นฟ้าเอื้อเจ้านบอบเทวบุตร
 ข้ำจักขอมนต์แก้วคืนมาสันเก่า
 มาถวยเจ้าราชาท้าวอุ้น
 ฟ้าเอื้อยอกระพุ่มมือขึ้นกัมขาบวันทา
 แต่นั้นพญาขอบฟ้าชมชื่นยินดี
 อันที่ยังดอมเจ้าพอประมาณฮ้อยหนึ่ง
 เขาก็ย่อง ๆ ตันแกมเมฆเมโฆและเยอ
 เขาก็จารจาเว้าตามกันก่อนเหตุ
 เพ็นจักจับตุให้ทั้งนายและบ่าว
 เพ็นก็จำตุให้คืนมาเฮวฮีบ
 เขากล่าวแล้วฮีบแต่งดาเดา
 กับทั้งนางสาวน้อยโฉมงามฮ้อยหนึ่ง

เขาสู่อังคนต์แก้วชู้นาง
 ынดท์ก็ขึ้นสู่อังคณายย้ายลวงไปแท้แท้แล้ว
 อันว่าынดท์มากลั่นแวนต้อแต่นาง
 ынดท์หมุ่นางนทน้อยเลยเป็องเจดลงแท้แท้แล้ว
 ผุงพญาเห็นลูกตนหัวจิ้น
 ก็หากงามเลิศล้ำนางฟ้าก็จึงปานแท้แท้แล้ว
 เขาแยงท้อไต่ข้าแห่งงามจริงแท้
 อันว่ารัศมีเจ้าผุงนางนอกขอบ
 ไผ่ก็มาแยงเจ้าผุงนางนอกขอบ
 บุญจึงชูเทียมมองค่อนเมืองบุญกว้างแท้แท้แล้ว
 เกิดมาในชาตินี้จึงได้เทียมเจ้าต่อนบุญ
 เขาก็นำนางแสนหมั่นองค์ถวยเจ้า
 ให้อยู่เฝ้าบวรระบัดเจ้าช่วยมือ
 เป็นหอคำอยู่เรียนนางอ้อม
 ยอดช่อฟ้ากระดิงห้อยนันทแท้แท้แล้ว
 เขาช่างเตาะต้อยต้อองระห้อยอ่อนหูแท้แท้แล้ว
 อันว่านางงามทรงชู้หลังเต็มล้วน
 มีใจฮักเก็งกันเสมอเพี้ยง
 แต่ณั้นพระก็ยุสนุกสร้างทำบุญทุกเข้าค่าคินแล้ว
 แต่ณั้นเทวบุตรเจ้ากลางองค์น้องนาท
 ผุงพญาขอบฟ้าก็ลาเมื่อทุกหมู่
 เหานี้เหิงนางได้ 16 ปีตัดเพี้ยง
 อันว่าฟ้าเฮื่อเจ้าพญาใหญ่ของเฮา
 ไปก็ยินขามย่านทุกหัวเมืองยอมอ่อนจริงแท้แล้ว
 บัดนี้ใจเฮ่งฮ้อนพาททยานลวงมานั้น
 อันว่าโกศลสร้างบุญหลังปัฐสง
 จึงได้ขอช่วยสร้างค่าแก้วทุกปีแท้แท้แล้ว
 ก็หากเสียหน้าข้าค่านี้อิสขื่อนั้นแท้แล้ว
 ททยานหอหอบไปแกมฟ้า
 ฟ้าเฮื่อเจ้าเสด็จเข้าสู่หอ
 มารับต่อนยอมมือขึ้นใส่หัวแท้แท้แล้ว
 ค้อมว่าชำระแล้วอึงเท็งอยู่สบายแท้แท้แล้ว
 พากับไปขาบทูลแฝงเฝ้า
 จักว่าดีและฮ้ายตุซำจ่มหา
 ไชวจากกล่าวไปมีข้า

พอเมื่อเจิงยามดีแล้วซึกสายынดท์บินเวินปแท้แล้ว
 ก็หากสน ๆ ผ่ายกลางหาวปานแมงเม่า
 ก็หากหลายวันได้หลายคินจึงมาฮอด
 ก็จึงเขาจอดยั้งในที่หอชัย
 อันว่าชาวเมืองพร้อมเห็นนางต่างทีป
 เขาก็แลหลังเยี่ยมเหลียวเบ็งไปมา
 อันว่านางไต่แท้แลดูเสมอภาคกันแท้แล้ว
 เป็นชู้กันเขี้ยวลี้มุ่มแดงแท้แท้แล้ว
 บุญหากได้ก่อนสร้างหลายชาตินำมา
 เขาได้ปรารถนาให้มีผู้ประเสริฐ
 แต่ณั้นฟ้าเฮื่อเจ้าทั้งหมู่ผุงพญา
 อันว่าสาวช่วงใช้สนมนางพันหนึ่ง
 แต่ณั้นพญาขอบฟ้าฮวยมนต์ยา
 มีแต่ฝากระดานแก้วลึงลายกำแผ่น
 มีทั้งนางขับพ้อนระเม็งพิณตีต้อย
 ผาสาทก็หากหลายมากลั่นมีมากแสนอักโข
 อันว่าราชาเจ้าทรงท้าวอ่อนเมืองหลวง
 ก็หากงามยิ่งล้ำสมเจ้าดั่งเดียนี่แท้แล้ว
 ก็เพื่อบุญแจ่มเจ้าแสนสร้างส่งชุนั้นแท้แล้ว
 ทยานสู่อังวิมานกว้างอยู่เย็น
 อันว่าผุงไพรน้อยจาต่านต้อกัน
 จึงได้คินสู่อังเมืองบ้านแห่งเฮา
 แต่หลังสมภารเพ็งซ่าไปทั้งค่าย
 ลือชาตั้งแต่นอกขอบฟ้าผู้เดียวเจ้าซ่าเซ็ง
 หมายจักเอาชมพูให้ถวยเฮาจริงแท้
 เลยเล่าเสียเดชเจ้าชัยถวยเมืองมวลมอบเพินแท้แล้ว
 มินหน้าข้าลูกสาวงามก็ถวยเพิน
 เขาก็เดือนบอกเจ้าฟ้าเฮื่อแซว ๆ
 ตาดูได้ 2 ปีจึงมาฮอด
 คันว่าเทวีเจ้าทั้งสนมเฮวฮีบ
 พระก็ลีล้ายายเสด็จไปสรงโสด
 แต่ณั้นขุนใหญ่ท้าวผุงอยู่รักดาเมือง
 ตูซำคองท่าเจ้าหลายปีก็บ่ข่าว
 ขุนกล่าวแล้วฟ้าเฮื่อเลยขน
 สุดที่อาคมกล้าชมพูเหลือยั้งจริงเถ็น

เขาก็ช่วยมนต์ไปชุ่ขึ้นเขาแก่ชู่เซิงนั้นแหละ
 อันว่าเฮาเร็วเขาท่อกันเพียงด้าม
 อันว่าอาคมเขาเก่งดีเสมอเพียง
 ยังไปเห็นคนมาต่อเรวเฮาแท้
 กับทั้งอินทราชาให้กัมาตั้งต่อเรวแท้แหละ
 ก็บมีไฟแข็งก็ท่อกันเสมอด้าม
 ช่วยศาสตราเทพเอ็นเอามนต์แก่งแห่งเฮา
 เป็นสูบเอาถ้วนแล้วเลยหลัชู่เซิงนั้นแหละ
 ในชมพูดีแต่ท่อนี้เฮาเฮียนสู้ท่อกึงท่านเอย
 เขาจึงผูกมัดได้เฮานี้เกไปนั้นตาย
 ค้นเพินหากบ่เลี้ยงเอาไปฆ่าก็ส่วนตายนั้นแหละ
 เฮาจึงวันทาไหว้เทวบุตรองค์ประเสริฐ
 เขาก็เห็นชู่เซิงเวรฮ้ายแห่งเขานั้นแหละ
 ก็หากมีหลายแนวต่างกันจริงแหละ
 ทั้งเทวบุตรหมู่อินทร์พรหมพร้อม
 เนาอยู่ผาสาทเอื้องสูงแจ่งเป็นฐานถึถัน
 เขาก็บ่ทำบาปเบื่องสังแท้ชู่คนแท้แหละ
 เทวบุตรขึ้นมนต์ย่ำจิงทยานมาได้
 กับทั้งพญาอุณห้าใจกว้างยิ่งประมาณนั้นแหละ
 อย่าได้ประมาทแท้ไปเรวที่ชมพูต่งนั้น
 ให้ค้อยอยู่ชื้อแท้ตามแต่บุญโต
 ไผ่บ่ฟังคำห้ามตายไปตกนรกใหญ่จริงแหละ
 พระกล่าวแล้วเขาเลิกกลาง
 บัดนี้จักกล่าวถึงเวสสุวัณเจ้ายมภิบาลทั้ง 4 ก็ดี
 แต่นั้นพญาครุฑพร้อมพญานาคพญาภูก็ดี
 พญายักษ์เจ้าพญาธรก็ลาเลิก
 ราชสีห์พร้อมม้าทั้งข้างเผือก
 อันว่าฝูงสัตว์พร้อมทุกสิ่งลาเมื่อแลเอย
 ทั้งฮั้นหมู่ยุงเขากัสนๆ
 กลับต่าวบ้านเมื่อห้องอนกนองแท้แหละ
 แต่นั้นหัวเมืองเจ้าเรวกันลาเลิก
 ฝ่ายพลต้อลวงไป
 หลิงดูกุญชรโธซ่างไกวแกว่งกระดิงดั่งก้อง
 เจ้าสังมาหนิฟังฟ้าวาบทันได้สังลานั้นเด
 ชู่คนชู่เป็นกำพร้าพงษ์เชื้อกะบ่หลาย

อันแต่หัวเมืองก้ำทั้งสองก็เพียงท่อกันตาย
 แต่สัตว์ไต้ลุ่มฟ้ากลบเกิดเป็นคน
 บ่อาจมีสัตว์สิ่งอ้ายลิมมาต่อเรวเฮาได้แหละ
 เห็นแต่เวสสุวัณพร้อมยมภิบาลทั้งสี่
 อันว่าศาสตราเพทนั้นก็ยังท่อกัน
 บาดว่าเทวบุตรเจ้าทยานมารบต่อเฮานั้น
 อันว่ามนต์ย่ำแก้วพายเฮาทุกหมู่
 เขาก็ช่วยท่อได้บ่เป็นสังอยู่ชื้อๆแท้แหละ
 ก็จิงเสียชื้อก้ำพายเฮาตกต่ำ
 เพินหากติถนัดแท้ใจบุญมุ่งเหลือม
 เฮาจึงอยากเห็นแท่นรอกใหญ่อูเวจ
 เพินจิงบ่บัญชาให้ยมภิบาลพาไปเบิ่ง
 ฟ้าเฮือกล่าวเว้าฝูงเปรตวิสัย
 แต่นั้นฟ้าเฮือเจ้าเห็นหมู่เทวดา
 มีแต่ทรงสุขสันสบายใจทุกสิ่ง
 แต่นั้นเสนาท้าวชาวเมืองย่านสั้น
 ฟ้าเฮือซำกล่าวเว้าบ่คองได้ต่าวมาแท้แหละ
 เพินหากบริสุทธิ์แท้ใจบุญคยจิงจริงแหละ
 เฮาจึงเห็นลูกเต้าหลานหล่อนชู่คนนั้นเนอ
 เมืองนี้เป็นเมืองเจ้าสัพพัญญูลงเกิดแท้ตาย
 อย่าได้โงค้ำสหาขำทะเลหลวงลวงไปเรวแท้
 บัดนี้ชมพูเป็นเชื้อแก้วดวงล่ำประเสริฐดีแท้ตาย
 ฟ้าเฮือหายโภยภัยอยู่ทรงเมืองกว้าง
 ลาพระอุณห้าฟ้ากว้างลวงเมื่อแท้แหละ
 พร้อมกันลาภูมิพระอุณห้าเมืองเมื่อบ้าน
 พระอุณห้ากุณาแล้วลวงเมื่อ
 ฝูงหมู่ม้าจ้วควายพร้อมหลังเมื่อแท้แหละ
 ฝูงหมู่มกบเขียดไม้แมงวันพร้อม
 เข้าแซว ๆลาพระบาท
 บางฟองบินลวงฝ้ายกลางตัวยัยลวงเมื่อ
 เลยลวงฝ้ายเมื่อบ้านเกาหลังย่อง ๆ
 ฟังดูเสียงหึ่งมำดั่งหัวแซวซั่วพุนเอย
 ฟังดูเสียงสาวฮ้องหาชายเอ็นสังกันนั้น
 โอนอคำอุณห้าชื้อเสมอกันปนเปรียบแท้แหละ
 ขึ้นชื้อว่าพีน้องนี้เหมือนดั่งคือฮักอยู่แล้ว

บาดว่าโภยมาถึงก็มีไผ่เอื้อ
 นับมือสับส่อให้เหื่อนย่าวอยู่แปน
 ตั้งแต่เกิดมาชาตินี้แสนปั่นป่วนแป้นอน
 บาดว่าโภยมาถึงก็มีไผ่เสีเฟิงพาไฟได้
 ภายแก่พระพีตันทนไต่อย่าแพพุ่นแต่ถ้อน
 คำมกมีจึงเว้าพระหริยญให้อ้าคณิงหั้นถ้อน
 เจ้าหากเป็นผู้สู้บมีไผ่ได้บอกสอนดอกดี
 เจ้าหากเคยเที่ยวทางนาวาหากส่องเห็นแปวน้ำ
 อย่าได้ให้คลาดฮ้างเงินข้างหวังเวแต่ถ้อน
 คืออยากเอาทรงท้าวมาเป็นอาภรณ์หม่นนาวตางผ้า
 ให้เจ้าคิดอ่าวเอื้อแลอ้ายผู้อยู่พลอยแต่ถ้อน
 ให้น้องแลชายพลอยผู้ชี้แมวกอนแป้งแต่ถ้อน
 มักเมื่อยามราตรีขึ้นคันระชัยศรีสรงโสทรดวนเอย
 เหมือนดั่งแนวทวารลูกพระอินทร์เมืองฟ้า
 เหมือนดั่งเป็นปาวบ้ำแค้นคั้นตาย
 โอนอทุกข์ท้อหลังล่าเยี่ยมจันทร์ราชดวงหอมที่พุ่น
 เดียวนี้จันทร์ราชค้อนรังษีสสมเมฆ
 ดาวระดาชเบื้องพระคันธนกวัดแกว่ง
 จักใคร่แยงฮูปแก้วบูบเปรียบพระจันทร์สูงที่พุ่น
 เยี่ยมนี้คิดว่าอยากหมายหอบอุ้มดวงดาวเทิงอากาศ
 ว่าจักพาพระจันทร์ฝ้ายเมโฆหะเวินไปนั้น
 มันหากเป็นของหล้าแท้บเคยมิจักเทื่อ
 เขียวกระแตว่าจักหมายขนข้างพลายสารให้ลับถ่าว
 แหวนหน้าเบ็งพระจันทร์นั้นแล้ว
 คำนี้เป็นปัญหาขาบทูลถนอมไว้
 ว่าจักเลิกแล้วตื่นพระอวนเจ้าให้อ้าฮอนเอาถ้อน
 เฮาจักเขียนขีดไว้ถวยเจ้าค้อยคณิงหั้นถ้อน
 ถ้อนหนามแดงเข้าแค้นดำไผ่เสียมก็หากแหลม
 ไผ่ผู้สู้เมื่อข้อสิเกลาที่นุดุดทรงน่องเอย
 สุดที่ทรงอวารณเวทนายมย้อย
 อินทร์ก็ยอยกอุ้มสองน้อยฮ่วมสถาน
 ค้นว่าอินทร์บ่นาวสั่งให้บหวังได้ดั่งคณิงฮุ่นเอย
 ขอให้ผายโผดเอาคนทุกข์เมื่อยามยังสะบัน
 เหลือที่อกอ้งเข้าทรงสิม้างมุ่นผงบอย่าแล้ว
 ทั้งเล่าชลธาไหลผู้เดียวในผ้าก็มีลับได้

เขาท้อเอาตัวลีเหือนไผมันลืออยู่
 ดสนอสังมาแสนถนัดข้องทรงเฮาสุดยั้งจริงนอ
 บาดว่าสุชละน้อยเขากะยังฮักอยู่
 คำนี้เยี่ยมถวยไว้บาทาภายหลังตำเจ้าเอย
 ข้อยนี้บักแปนเดียงระหัสให้พอหวนเห็นเหตุถ้อน
 หากแมนบั้นชิตแล้วบควรจาหลายवादจริงแล้ว
 ฟิงเตอจันทะนาทเนื่อองอาจอินทร์เหล่าข้อยเอย
 บุญเอี้ยอดมาน้าวส่งให้สองแนวสมประกอบกันแม
 ว่าอยากน้าวแผ่นฟ้าอากาศมาปล้น
 ฟิงเนอไผผู้เนาในห้องหอนเงินงามยั้งกายพุ่น
 คั่นน้องไคซี่ข้างกั้งฮ่มเป็นพญาเก็ดดี
 พี่หากมามักน่องเหลือยั้งแสนถนัด
 พี่ก็แลฮูปน้องงามย้อยคองตา
 พี่ก็มาสะออนนอกโอโนมะโนเอ้าอ้ง
 เถิงเมื่อแลงายเข้าชลธาไหลหลัง
 ว่าจักหมายเยียงฮักก็บสมนางน้อย
 นักชัตฤกษ์มาเล่นเกี่ยวกุมกันหน่วยพระจันทร์
 เมฆบเยอออกให้ม่งไว้พระจันทร์แจงก็บใส
 ก็เป็นปุนกงจักรฝุ่นฐิติพระจันทร์ได้
 ทยานหะเหินเวินบนเมื่อฟ้า
 กับแก้มายอยู่ยั้งโกนไม้อ่านโคลง
 คั่นคากจาค่าสูงว่าสิเรวเสื่อ
 กบเขียดว่าจักทอดพระเนตรเยี่ยม
 ฟิงเยอเจ้ายอดแก้วลูกประเสริฐอินทร์เขียนข้อยเอย
 จักสิหนักเบาแท้ให้พากันคิดฮ้อเอาถ้อน
 เมื่อจักแปปัญหาแท้แปนหลายเนื่อจักตื่นแท้แล้ว
 หากแมนแนวเข็มแท้แทงสนหีบแล้วดู
 หงส์คำคิดมั่งรหัสไว้นอนฝันไหลจ่มผู้เดียวแล้ว
 ฟินี้ตักบาดข้าสุดที่อ่าวยินหาอวนแล้ว
 โอนออันว่าสิทนท้าวنامهโนราปางก่อนคราวนั้น
 อุปมาแท้เหมือนสองฮ้าฮักกันแล้ว
 ขอให้อินทร์อยู่ฟ้าอินทราชรังษีอวนเอย
 อันว่าในทรงอ้ายปานไฟเผาแผ่นเจ้าเอย
 โอนอสุดที่นอนหมผ้ากิ้งเกลื่อนชลหัดอยู่แล้ว
 พอยามยิบหนึ่งอวนเอย

สุดที่นอนเหน้อยแล้วเลยทิ้งทอดสะแคง
 ยังสิดีตสะเหลือกฮู้กายอ้ายดั่งไตพีเต้
 หัวหากทั้งหยิกคิ้วโลมหน้าบั้งชั้นบานแท้แหล้ว
 มับแมบบังช่วยไว้บไซเว้าต่อไฟ
 โอนอมาอีดูตุนนี้เฮียมเด็กระสันตายดั้นเปล่าเดเนอ
 บัดนี้ฝูงสาวจารหัสห้อยทุกวันค้อยครวญหา
 คับบเห็นนาหน้อยนางอ้ายก็ส่วนตายบ่อย่าแหล้ว
 เฮินมจักกุกญาผายโผดชายปางฮ้อน
 ค้อยก็คิดฮู้ฮู้เห็นข้อจ้งให้นอนอุ่นเอย
 เมื่อจักโลวางปะให้ว่ามาให้เฮียมแจ้งแต่ถ้อน
 หรือว่าเห็นแต่ไกลกินแล้วเล่าลิมดั่งนั้น
 เฮียมจักถ้อของเมื่อส่งอ้อจุ่งให้ถึงบ้าน
 คำสองฮาเจ้าช้อยถนอมไวใส่ใจพินา
 เยี่ยวว่าพากันอาร์หัสพิจิงเมื่อปลาเจ้าที่หากหมาย
 เจ้าส่งมาปาวร้องให้เสียแห่งคำเฮียมพีเต้
 พีจักกลับคืนมาบ่านานจริงแท้
 ผิวว่าเมื่อให้หม่มโทษแล้วพระมัยเกี่ยวกอดคืน
 มันจึงคองคอยทำดูตายแล้งปาวจริงแท้แหล้ว
 ฟังดูเสียงสาวฮ้องชายเอ็นสั่ง
 บางฟ่องสาวฮื้อเอาหาบเมื่อเฮือนก็มี
 บางฟ่องถ้อเอาค้อนแล่นไล่ตีชายก็มี
 ค้อมว่าสาวกล่าวแล้วชายเล่าเลยจา
 ให้เฮียมมาเอาเจ้าบ่วงมาได้ง่ายจริงแท้แหล้ว
 บางฟ่องชายอยู่ช้อนดอมอุ่นสาวฮามก็มี
 ฝูงพญาเจ้าหัวเมืองน้อยใหญ่ก็ตี
 ตามแต่ไฟช่างเจ้าผู้หนึ่งสองคนก็มี
 เขาก็พากันย้ายเมื่อเมืองฮีย่อง
 บางฟ่องได้ปีหนึ่งถึงเมือง

โอนอปานนี้สานสมรแก้มจอมศรีเจ้าพีเฮียมพุน
 สุดที่แดด้นดินอินกระสันทรงโศกอวนเอย
 อันที่ในทรงเข้าปานไฟสุมเกลบ
 ไผบฮู้สิหลังล่าดูตายอวนเอย
 ปานนี้พระนางหม่อมน้อยคินงฮู้ตั้งประสงค้บ่เต้
 ช้อยคินงนำเจ้าหมดชัวทุกโมงยาม
 พิตายเมื่อเข้าให้เจ้าแล่นไปหาพินา
 ลางเทือกกลางคินเจ้าขอนแก่นช้อนบ่อน
 บัดนี้โพธิราชเจ้าก็มาเล่าลิมความดั่งนี้
 หรือว่าเฮียมนี้เป็นหญิงไปครองหลังปลักฮิตนั้นหรือ
 สาวกล่าวแล้วฝูงบ่าวเลยชาน
 ที่จักคินมาแท้เทียมพระนางบให้ห่างจริงแท้แหล้ว
 เจ้าส่งมาปาวร้องคำฮ้ายใส่อวนดั่งนี้
 จักลิตินมาช้อนอมเอาเป็นมึงจริงแท้แหล้ว
 เจ้าอย่าฟ้าวต่วนฮ้อนเมื่อส่งของลุกก่อนเถิ่น
 ชายแถลงตั้นคำพระมัยเกี่ยวกอด
 สาวเลาฟิงเชื่อถ้อยหัวฮุ้มจิงตาวเมื่อแท้แหล้ว
 มันก็คองเท่าเฒ่าบมีได้กล่อมสองแท้แหล้ว
 บางฟ่องให้หัวแท็กหากมี
 ชายนำขอก็บ่วงยอมให้
 เขาก็แซว ๆ หัวหยอกโยกันเล่น
 ให้พีขอคำตีให้น้องเมื่อดอมท่อน
 พ่อแม่เลี้ยงมาแต่น้อยตัวช้อยก็บ่วงได้แท้แหล้ว
 บางฟ่องสาวเมื่อดอมผู้ชายชมช้อน
 ได้เมียองค์ละ 4,5คนแท้ดุงเมื่อ
 ไผบมีปัญญาที่มานอนแล้ง
 หลายชวบเข้าหลายมือก็จิงถึง
 บางฟ่องถึง 10 เดือนก็จิงถึงเมืองบ้านฯ